

ONSDAG DEN 8. OKTOBER 2008

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING

Formand

1. Højtideligt møde – Ingrid Betancourt

Formanden. – Mine damer og herrer, hr. formand for Rådet, hr. kommissær! Det er med stor glæde og stolthed, at jeg i dag kan byde Ingrid Betancourt velkommen i Parlamentet. Hjertelig velkommen, fru Betancourt!

(Bifald)

Den omstændighed, at De er til stede her i dag, vidner om, at modige mennesker aldrig opgiver håbet i kampen for frihed og menneskelig værdighed. Efter Deres frigivelse den 2. juni 2008 havde jeg den ære at skrive til Dem på vegne af Parlamentet og byde Dem velkommen tilbage i friheden. Nu er øjeblikket kommet, hvor De er her som vores gæst.

De blev holdt fanget i seks år, fire måneder og ni dage. De alene ved, hvad De måtte gå igennem i løbet af disse 2 321 dage, men De er blevet et symbol på frihed i hele verden og et symbol på menneskers modstand mod påtvungen lidelse og berøvelse af grundlæggende menneskerettigheder samt en rollemodel for værdighed og mod for os alle. Deres børn var med Dem hele vejen. Jeg vil aldrig glemme, hvordan Deres to børn – Deres datter og Deres søn – opsøgte mig for flere år siden, da jeg varetog et andet hverv, og hvordan de talte deres mors sag. Det var børns kærlighed til deres mor. De kan være stolt af Deres børn!

(Bifald)

Den form for terrorisme, som Deres kidnappere udøvede, er et direkte anslag mod vores værdier, mod frihed, mod den menneskelige værdighed og mod demokratiet.

Fru Betancourt! Deres eksempel viser os endnu engang med al tydelighed, at demokratier aldrig må vige for terrorisme. Det er en politisk og moralsk pligt at sørge for, at retssikkerheden altid opretholdes.

Under Deres tilfangetagelse arbejdede mange af Parlamentets medlemmer utrætteligt for Deres frigivelse, og jeg ved, at mange repræsentanter for de forskellige Ingrid Betancourt-komiteer er til stede her i dag – aktive forkæmpere for Deres sag, mennesker, som arbejder for frigivelsen af alle gidsler i Colombia. Jeg vil gerne takke og byde varmt velkommen til alle dem, som talte fru Betancourts sag og er her i Parlamentet i dag.

(Bifald)

Vi må med usvækket styrke fortsætte vores kamp for frigivelsen af alle dem, som stadig ikke har deres frihed. Det er en anden grund til, at De er her i dag. De har selv udtalt følgende: "For et offer for terrorisme er den allerstørste frygt at blive glemt. Da jeg var i junglen, havde jeg et ansigt, og jeg havde et navn. Jeg beder nu om, at vi sikrer dem, som blev tilbage, det samme." Det var og er stadig Deres ord. I Parlamentets navn beder vi i dag om, at det vil ske.

I år fejrer vi 60-året for verdenserklæringen om menneskerettigheder, som blev vedtaget af FN's Generalforsamling den 10. december 1948. Denne erklæring var den første verdensomspændende, formelle forpligtelse til at beskytte hvert et menneskes værdighed og sikre lige rettigheder for alle uanset hudfarve, religion eller herkomst. I henhold til erklæringens artikel 3 har enhver ret til liv, frihed og personlig sikkerhed.

Utrolig mange mennesker er blevet berøvet deres frihed, fordi de beskyttede menneskerettigheder. På konferencen "The defenders take the floor", som finder sted her i Parlamentet i denne uge, har vi hørt talrige vidnesbyrd fra personer, som har været undertrykt, vilkårligt anholdt eller tvunget i eksil på grund af deres kamp for grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder. Vi har også haft lejlighed til i detaljer at drøfte, hvordan vi på bedre vis kan beskytte disse mennesker og støtte deres arbejde.

Fru Betancourt! Det er os alle en stor ære og glæde at bede Dem tage ordet og tale for Parlamentet.

Ingrid Betancourt. – *(FR)* Hr. formand, mine damer og herrer! Det er meget bevægende for mig at være her sammen med Dem i dag på den selvsamme dag, hvor FN og EU sammen fejrer 60-året for verdenserklæringen om menneskerettigheder.

Jeg kan naturligvis ikke lade være med at tænke, hvilket usædvanligt sammentræf det er. For blot tre måneder siden fulgte jeg Deres indsats fra det dybeste af Amazonasregnskoven, og min største forhåbning var, at andre ville komme her og tale på vores vegne, mens vi fortsat blev holdt fanget af nogles vanvid og andres ligegyldighed.

Det er et mirakel – det mener jeg oprigtigt – at kunne dele disse øjeblikke med Dem. Jeg kommer her fuld af beundring, til et parlament, som jeg konstant misunder. Som alle latinamerikanere drømmer jeg om, at Deres eksempel vil virke afsmittende, og at vores folk vil forenes, så vi en dag kan mødes i et latinamerikansk parlament i stil med Deres og gennem dialog og respekt finde nøglen til en storslået og frugtbar fælles fremtid for vores kontinent.

Jeg ved kun alt for godt, hvor meget De tænkte på mig i løbet af disse svære år. Jeg husker præcis, hvordan De sammen med vores familier stod last og brast på et tidspunkt, hvor verden havde mistet interessen for de colombianske gidslers skæbne, og hvor det ikke var velset at tale om os.

I junglen plejede jeg at lytte til radioen, som en dag rapporterede fra et møde her i Parlamentet. Jeg havde ingen billeder, men jeg hørte stemmerne fra de journalister, som beskrev mødet. Det var herfra, fra denne sal, gennem Dem, gennem Deres utrættelige kamp og Deres stiltiende misbilligelse, at min første hjælp kom. Takket være Dem forstod jeg for mere end fem år siden, at vi ikke længere var alene.

Når jeg gennem alle disse år kunne bevare håbet, når jeg kunne holde fast i livet, når jeg dag efter dag kunne bære mit kors, var det fordi, jeg vidste, at jeg eksisterede i Deres hjerter. Jeg sagde til mig selv, at de kunne få mig til at forsvinde fysisk, men at mit navn og mit ansigt altid ville leve videre i Deres tanker.

Derfor ønskede jeg fra det øjeblik, jeg første gang atter satte min fod i den frie verden, at komme her, til dette sted, som, jeg føler, også er mit hjem. Jeg var nødt til at fortælle Dem, at intet, De havde sagt eller gjort, var forgæves. At jeg er i live, at jeg har genfundet glæden ved livet, skylder jeg Dem. De skal vide, at Deres ord reddede mig længe før, den fysiske hjælp nåede frem til mig.

Tak!

(Bifald)

Tak, alle sammen! Tak, fordi De åbnede Deres hjerter for denne tragedie, som fandt sted så langt væk. Da jeg tænkte på oprettelsen af en status for ofre for terrorisme, og jeg talte til FN om behovet for at give ofrenes familie mulighed for at komme til orde, tænkte jeg på det eksempel, som De gav os. Jeg ved, at De tog imod min familie, min mor, mine børn, og at De lyttede til dem. Da jeg i junglen fandt ud af det, gjorde det en stor forskel for mig. Gennem Deres generøsitet er Parlamentet blevet en platform, hvorfra man kan fortælle verden om omfanget af det barbari, som vi oplevede, og som over 3 000 af mine landsmænd stadig oplever.

Med de ord, der blev sagt her, og som gjorde det muligt at befri mig og mine medfanger, opstod behovet for at handle under hensyntagen til alle gidslers liv og også vores kidnappere, guerillasoldaternes, liv. Det faktum, at der ikke blev brugt vold, skyldtes Deres stålsathed og vilje. Dette er et særligt, klart og konkret resultat af Deres indsats.

(Bifald)

Jeg vil også gerne hylde de tusinder af menneskerettighedsforkæmpere, de tusinder af frihedskæmpere, som over hele verden har arbejdet for at sikre vores frigivelse og frigivelsen af utrolig mange andre mennesker i hele verden. Jeg kan se de gule FICIB-T-shirts.

(Bifald)

(ES) Jeg vil gerne takke FICIB for at kæmpe alle gidslers sag i Colombia. De var de første til at åbne disse døre. Takket være Dem genvandt femten af mine medfanger og jeg friheden. Vi skal blive ved med at kæmpe for de tilbageværende gidslers frigivelse, og jeg ved, at jeg kan regne med Dem.

(Bifald)

(FR) Der var mange frihedskæmpere. Der var mange fra FICIB naturligvis og mange andre komitéer over hele verden: komitéer i Paris, komitéer i Italien, i Nederlandene, mange i Grækenland, Tyskland, Irland, Danmark, Sverige, alle vegne. Vi havde venner alle vegne: i Canada, i USA, overalt i Latinamerika, men det begyndte alt sammen her. Tak!

(Bifald)

Hver dag i over seks år arrangerede disse frihedskæmpere aktioner for at sikre, at vores tragedie ikke druknede i ligegyldighed. Vi er frie, nogle af os, men ikke alle. Deres kamp fortsætter.

Mere end nogensinde har vi behov for Deres støtte til dem, for Deres åbne dør, for Deres villighed og tid. Mere end nogensinde har vi imidlertid behov for Deres ord. Det eneste våben, som vi bør sætte vores lid til, er nemlig ordets magt.

(ES) Jeg vil også gerne tale om det helt særlige redskab, som ord er, for i dag tænker jeg med stor sorg på en kvinde, som brugte ord som sit våben og blev bekæmpet med vold og skydevåben.

Den colombianske kvinde Olga Marina Vergara døde den 22. september, dræbt sammen med sit barnebarn, sin søn og andre familiemedlemmer. Hun var menneskerettighedsforkæmper. Hun var en kvinde, som sagde sin mening, som brugte sine ord til at forsvare andre.

Jeg tænker på hende i dag, og her, på dette hellige sted, beder jeg myndighederne i mit land, Colombia, om at gøre, hvad der skal til for at finde de ansvarlige, så de kan blive stillet for en domstol, få en retfærdig rettergang og blive straffet for de frygtelige handlinger, som de har begået.

(Bifald)

(FR) Ord er som bekendt yderst vigtige. Det er med ord, at vi mest effektivt kan bekæmpe had og vold. Jeg er sikker på, at De ved mange lejligheder har følt frustrationen over ikke at kunne "gøre" noget, hvor det at "sige" noget blot føltes som at spytte i modvind. Jeg tror, at det er noget, De kan have oplevet – det gjorde jeg i hvert fald, da jeg var medlem af det colombianske parlament – at De eksempelvis ærgrer Dem over ikke at være med i regeringen, den udøvende magt, hvor beslutningerne træffes, checkene udskrives, og tingene bliver gjort. I en materialistisk verden, hvor det, som vi ikke kan se, ikke eksisterer, er det en frustration, som vi alle skal være på vagt over for.

Parlamentet er imidlertid ordenes tempel, ord, som gør fri. Det er stedet, hvor alle de store opvågningsprocesser i et samfund begynder. Det er stedet, hvor de idéer, der virkelig betyder noget for befolkningen, undfanges og kommer til udtryk. Hvis de udøvende myndigheder ender med at gøre noget, er det, fordi nogen lang tid forinden, nogen her, en af Dem, er stået frem og har talt. De ved lige så vel som jeg, at når en af Dem taler her i Parlamentet, træder det onde endnu et skridt tilbage.

Ord har et konkret hold på den virkelige verden. Sartre følte det lige fra barndommen. Françoise Dolto udtrykte det smukt, da hun sagde, at mennesker var skabninger af ord, og at ord kunne drage omsorg, helbrede og bringer til live, men også kunne medføre sygdom og dræbe. De ord, vi siger, bæres af følelsernes kraft i os.

Jeg var forbavset over at opdage – og det er noget ret personligt; jeg giver Dem her et lille indblik i mit privatliv – at min datter under mit fravær havde holdt modet oppe ved hjælp af et lager af ord, som jeg ubevidst havde sagt i løbet af vores liv. Jeg kunne dengang ikke forestille mig det håb og den styrke, som disse ord kunne give hende, når jeg var langt væk fra hende, i fangenskab. Hun husker især et brev, som jeg havde glemt, at jeg havde skrevet, og som jeg sendte til hende på hendes 15-års-fødselsdag. Hun fortæller mig, at hun læste dette brev hvert år til sin fødselsdag...

(Bifald)

... og at hun hvert år, fordi hun havde forandret sig lidt, altid fandt noget nyt i brevet, som talte til den person, hun var ved at blive...

(Bifald)

Lægerne har et navn for dette: posttraumatisk stresssyndrom. Det skal behandles. Det er det hele. Undskyld mig.

Hun fandt som sagt hver gang noget nyt i disse breve, som talte til den person, som hun var ved at blive, om det, som hun gik igennem. Åh Gud! Havde jeg blot vidst det, så ville jeg omhyggeligt have belagt hendes vej med mere kærlighed og tryk.

Jeg tænker på os, på Dem og mig i dag. Hvis vi kunne begribe den virkelige effekt af vores ord, så ville vi måske være dristigere, modigere og mere krævende i vores drøftelser af, hvordan vi lindrer lidelserne hos dem, som har behov for, at vi kæmper for dem. Ofre for despotiske regimer ved, at det, der siges her i dag, er udtryk for vægten af deres lidelser og giver deres kamp mening. De har altid husket deres navne og situation.

De har forhindret deres undertrykkere i at kunne tro, at deres forbrydelser lykkeligt var glemt. De har ikke tilladt dem at sløre den gru, som de underkaster deres ofre, med doktriner, ideologier eller religion.

Under mit fangenskab hørte jeg ved flere lejligheder Farcs talsmand, Raúl Reyes, tale i mit sted. I radioen hørte jeg ham sige: "Ingrid siger dit" og "Ingrid siger dat". Jeg var forarget over at opdage, at guerillasoldaterne med deres kidnapning af mig ikke blot havde frataget mig min skæbne, de var også ved at fratage mig min stemme.

Det er i bevidstheden om, at jeg har genfundet min stemme, at jeg taler til Dem for at fortælle Dem, i hvor høj grad verden har brug for, at Europa siger sin mening. I en verden, hvor angsten bliver stadig mere påtrængende, hvor vores frygt for morgendagen betyder, at vi risikerer at lukke os inde i os selv, er vi nødt til at åbne op, generøst række hånden ud og begynde at ændre verden.

Det forbrugersamfund, som vi lever i, gør os ikke lykkelige. Selvmordshyppigheden, udbredelsen af stofmisbrug og vold i samfundet er blot nogle få af symptomerne på en global sygdom, som breder sig. Den globale opvarmning og de medfølgende naturkatastrofer minder os om, at også jorden er blevet syg på grund af vores uansvarlighed og vores egoisme.

(Bifald)

Hvad er forbindelsen mellem dette og ofrene for brutalitet rundt om i verden? Jeg mener, at der er en meget klar forbindelse. Under mit fangenskab fik jeg mulighed for at studere mine kidnapperes sociale adfærd, selvsagt over længere tid. De guerillasoldater, der bevogtede mig, var ikke ældre end mine egne børn. De yngste var 11, 12 eller 13 år, og de ældste var højst 20 eller 25. Flertallet – jeg ville sige 95 % af dem – levede af at plukke kokablade, umiddelbart inden de blev rekrutteret af Farc. De kaldes "raspachines". Fra morgen til aften forvandler de kokablade til en kokamasse, som efterfølgende anvendes til fremstilling af kokain.

Der er tale om unge bønder, som lever i ofte meget fjerntliggende regioner, men som via satellitfjernsyn er helt opdateret med, hvad der sker i verden. Ligesom vores børn bombarderes de med oplysninger, og de drømmer, ligesom vores børn, om iPods, Playstations og dvd'er. For dem er den forbrugerverden, som de eftertragter, imidlertid helt uopnåelig. Desuden dækker lønnen for deres arbejde i narkoplantagerne, om end det er bedre betalt end de traditionelle colombianske bønders arbejde, knap deres basale behov.

De bliver frustrerede, er ude af stand til at bidrage til en families behov, er forfulgt af ordensmagten (selvsagt fordi de er indblandet i en ulovlig aktivitet), er ofte ofre for korrupsion og en skruppelløs officers tilfældige vold og inddraget i alt det misbrug, al den svindel og alle de beskidte handler, som de kriminelle, der styrer regionen, står bag. Det er de kriminelles, narkotikahandelens og mafiaens imperium. De ender med at drukne deres sorger og de tre pesos, som de har tjent, i alkohol på de provisoriske barer, som bliver deres fristed.

Når guerillaerne rekrutterer, føler disse unge mennesker, at de har fundet løsningen på deres bekymringer: De får mad, tøj og husly. De har følelsen af at have en karriere, fordi de kan stige i graderne inden for guerillaernes militærorganisation. De har også et gevær over skulderen, hvilket giver dem agtværdighed i regionen, dvs. i deres families og venners øjne. Hvor der er fattigdom, er det at være guerillasoldat derfor en form for social succes.

De har imidlertid mistet alt. De har mistet deres frihed. De kan aldrig forlade Farc eller se deres familie igen. De vil, uden at ane det (men jeg har set det), blive slaver for en organisation, der aldrig vil lade dem gå. De er kanonføde i en meningsløs krig.

Denne gruppe på omkring 15 000 unge mennesker, som udgør hovedparten af Farcs soldater, ville aldrig være, hvor de er, hvis vores samfund havde tilbudt dem reelle fremtidsudsigter. De ville aldrig være der, hvis ikke der var vendt op og ned på værdierne i vores samfund, og længslen efter at eje ting ikke var blevet en så vigtig del af livet.

(Bifald)

Vores samfund er i gang med at producere guerillasoldater en masse i Colombia, fanatikere i Irak, terrorister i Afghanistan og ekstremister i Iran. Vores samfund ødelægger menneskesjæle og kaster dem bort som systemets affald: de indvandrere, som vi ikke ønsker, de arbejdsløse, som er sådan en skændsel, stofmisbrugerne, smuglerne, børnesoldaterne, de fattige, de syge, alle dem, som ikke hører hjemme i vores verden.

Vi er nødt til at stille os selv følgende spørgsmål: Har vi ret til at fortsætte med at opbygge et samfund, hvor flertallet er udstødt? Kan vi tillade os kun at bekymre os om vores egen lykke, når den bringer ulykke til så

mange andre? Hvad hvis de tonsvis af fødevarer, som vi smider ud, blev omfordelt og givet til dem, som sulter? Hvad hvis vi så os om efter mere rationelle forbrugsmodeller og også gav andre adgang til det moderne samfunds goder? Kan vi forestille os en anderledes civilisation i fremtiden, hvor kommunikation sætter en stopper for konflikter, for væbnede konflikter, hvor teknologiske fremskridt gør os i stand til at organisere vores tid og rum anderledes, således at alle i verden får en retmæssig plads af den simple grund, at de er borgere i verden?

Jeg mener oprigtigt, at beskyttelsen af menneskerettighederne kræver, at vi ændrer vores vaner. Vi må være opmærksomme på det pres, som vores levevis lægger på dem, som ikke har adgang til et sådant liv. Vi kan ikke lade uretfærdighedens hane løbe og tro, at bægeret aldrig vil flyde over.

(Bifald)

Vi er alle mennesker med de samme behov og ønsker. Vi bør starte med at anerkende andres ret til at ønske det, som vi selv ønsker – med andre mener jeg bl.a. den person, som vi ser under broen, dem, som vi ikke engang ønsker at se på, fordi de ødelægger vores glansbillede.

(Bifald)

Så er der vores hjerter. Vi er alle i stand til at gøre det bedste, men når vi ligger under for gruppepres, er vi også alle i stand til at gøre det værste. Jeg er ikke sikker på, at vi kan føle os beskyttet mod vores eget anlæg for grusomhed. Da jeg observerede dem, som holdt mig fanget, spekulerede jeg altid på, om jeg ville være i stand til at handle som dem. Det var tydeligt, at de fleste af dem var under stort pres, den form for pres, som krav fra en gruppe skaber.

Hvad kan beskytte os mod det? Hvad vil sikre, at vi ikke overtræder menneskerettighederne, først inde i os selv – når vi accepterer det, lukker vores øjne eller finder på undskyldninger – og dernæst i verden? Hvordan kan vi beskytte os selv mod det? Vores bedste skjold vil altid skulle findes i vores åndelighed og vores principper. Det er imidlertid med vores ord, at vi skal kæmpe. Ord kan være det mest fantastiske sværd.

Det er derfor, at jeg bliver ved med at gentage, at dialog er afgørende, hvis vi skal gøre en ende på krig i verden. Uanset om denne krig er krigen i mit land, den colombianske krig, eller om det er krigen i Darfur, Zimbabwe, Den Demokratiske Republik Congo eller Somalia, vil løsningen alle steder altid være den samme. Vi er nødt til at tale. Det er afgørende, at vi anerkender andres ret til at blive hørt, ikke fordi de har ret eller uret, ikke fordi de er gode eller onde, men fordi vi ved at tale kan redde menneskeliv.

(Bifald)

Jeg vil gerne give udtryk for den vished, som fylder mig. Der er intet stærkere end ord. Vi skal overøse verden med ord, røre hjerter og ændre adfærd. Det er ved at trække på rigdommene i vores sjæl, at vi kan tale på vegne af alle. Det er med de ord, der udspringer dybt inde i os, at vi kan skabe fred. Det er med ord, at vi skal beskytte den enkeltes frihed, det er med ord, at vi skal begynde at opbygge en ny civilisation, kærlighedens civilisation.

(Bifald)

Tillad mig at tale om kærlighed. Siden min løsladelse har jeg som bekendt konstant tænkt på mine uheldige brødres skæbne, dem, der i dag er lænket til træer som dyr, og som blev i junglen, da jeg forlod den. Kom med mig til det sted, hvor de er.

(Bifald)

Undskyld mig, jeg er helt flov.

(Bifald)

Følg med mig til det sted, hvor de er, under et tag af kæmpe træer, som skjuler den blå himmel...

(Bifald)

... hvor de er ved at kvæles af vegetation, der rykker tættere ind på dem som en skruestik, overdøvet af den uafbrudte summen fra ukendte insekter, der end ikke giver dem lov til at hvile i stilhed, overmandet af alle former for uhyrer, som forfølger dem...

Jeg beklager, jeg kan ikke. Jeg beklager virkelig.

(Bifald)

... overmandet af alle former for uhyrer, som ubarmhjertigt forfølger dem og fylder deres krop med smerte.

Det er muligt, at de i dette øjeblik lytter til os og med øret klinet til en radio venter på, at disse ord, vores ord, kan minde dem om, at de stadig er i live. I deres gidseltageres øjne er de blot ting, varer, end ikke kvæg. Til daglig er de for dem, for deres kidnappere, for guerillasoldaterne, en kedsommelig pligt, som ikke sikrer dem et øjeblikkeligt udbytte, og de er et let offer for deres irritation.

Jeg vil gerne læse hver enkelts navn op for Dem. Giv mig venligst nogle få minutter som en hyldelse til dem, fordi når de hører os sige deres navn, besvarer de navneopråbet ved, at deres hjerter slår en smule hurtigere, fra dybet af junglens grav. Det vil i nogle få øjeblikke have lykkedes os at befri dem fra deres lænkers store ydmygelse.

ALAN JARA, SIGISFREDO LOPEZ, OSCAR TULIO LIZCANO, LUIS MENDIETA, HARVEY DELGADO, LUIS MORENO, LUIS BELTRAN, ROBINSON SALCEDO, LUIS ARTURO ARCIA, LIBIO MARTINEZ, PABLO MONCAYO, EDGAR DUARTE, WILLIAM DONATO, CESAR LASSO, LUIS ERAZO, JOSE LIBARDO FORERO, JULIO BUITRAGO, ENRIQUE MURILLO, WILSON ROJAS, ELKIN HERNANDEZ, ALVARO MORENO, LUIS PENA, CARLOS DUARTE, JORGE TRUJILLO, GUILLERMO SOLORZANO, JORGE ROMERO, GIOVANNI DOMINGUEZ.

Jeg tænker også på en ekstraordinær kvinde, Aung San Suu Kyi, som betaler for menneskers ret til frihed med sit liv, og som er gået i sultestrejke for at blive hørt. Hun har mere end nogensinde behov for vores ord til at styrke hende.

(Bifald)

I mit hjerte bærer jeg naturligvis også korset for en af mine andre landsmænd, Guilad Shalit, som blev taget som gidsel i juni 2006. Hans familie lider, ligesom min led, banker på enhver dør, sætter himmel og jord i bevægelse for at opnå hans frigivelse. Hans personlige skæbne er blandet sammen med politiske interesser, som intet har med ham at gøre, og som han ikke har kontrol over.

GUILAD SHALIT, AUNG SAN SUU KYI, LUIS MENDIETA, ALAN JARA, JORGE TRUJILLO, FORERO...

Disse navne, som genlyder i dette rum, bærer vægten af andres ondskab. De skal vide, at indtil de frigives, vil hver enkelt af os føle os som en fange.

Jeg håber desperat, at det bifald, som lyder fra Parlamentet, kan bibringe dem vores kærlighed, al vores styrke og al vores energi trods den afstand, som adskiller os. De skal vide, at de har vores fulde opmærksomhed. De skal vide, at vi aldrig vil tie og aldrig, aldrig vil indstille vores kamp, før de alle er frie!

(Stående bifald)

Formanden. – Fru Betancourt! De har åbnet Deres hjerte for os, de folkevalgte medlemmer af Parlamentet, og jeg tror, at jeg på vegne af alle kan sige, at vi aldrig før har oplevet et så dybt bevægende øjeblik i Parlamentet som netop nu.

Fru Betancourt! De har overbragt os et budskab om solidaritet og givet udtryk for et ønske om, at Deres oplevelse – de lidelser, som De måtte udstå, og den frihed, som De nu har – vil føre til, at alle de, som fortsat holdes fanget af terrorister, opnår den samme frihed, som De har nu. Det er det ypperste tegn på solidaritet, som De kan give alle tilfangetagne rundt om i verden, og det takker vi Dem for af hele vores hjerte.

(Bifald)

Fru Betancourt! Gennem Deres fredelige kamp for frihed, for demokrati, for menneskerettigheder og for den enkeltes værdighed har De opmuntret os folkevalgte medlemmer af Parlamentet til at fortsætte kampen med fredelige midler, uden at slække grebet og med stort engagement. De har tilskyndet os til at gå i dialog, og De har beskrevet ord, som det vigtigste i livet. Ord var begyndelsen til menneskelig kommunikation. De opmuntrer os til at fortsætte ad denne vej.

Fru Betancourt! Lad mig afslutningsvis sige, at det har været et privilegium for os at opleve dette dybt bevægende øjeblik sammen med Dem, en meget følelsesladet oplevelse, men samtidig en inderlig opfordring til handling – en opfordring til os, som er blevet valgt til at handle. Nu, hvor De har fået Deres frihed igen og fået et nyt liv, håber vi, at De vil finde fred i Deres fædreland, Frankrig – et vigtigt land i EU, som varetager

EU-formandskabet i indeværende halvår – og at De vil finde den glæde, som De ønsker. Frem for alt ønsker vi Dem den kærlighed, som De har talt om. *Merci*, Ingrid Betancourt!

(Bifald)

FORSÆDE: Rodi KRATSA-TSAGAROPOULOU

Næstformand

(Mødet åbnet kl. 15.55)

2. Genoptagelse af sessionen

Formanden. – Jeg erklærer Europa-Parlamentets session, der blev afbrudt den 25. september 2008, for genoptaget.

3. Godkendelse af protokollen fra det foregående møde: se protokollen

4. Parlamentets sammensætning: se protokollen

5. Udvalgenes og delegationernes sammensætning: se protokollen

6. Modtagne dokumenter: se protokollen

7. Mundtlige forespørgsler og skriftlige erklæringer (modtagne dokumenter): se protokollen

8. Bortfaldne skriftlige erklæringer: se protokollen

9. Tekster til aftaler sendt af Rådet: se protokollen

10. Bevillingsoverførsler: se protokollen

11. Arbejdsplan: se protokollen

12. Forberedelse af Det Europæiske Råd, herunder den globale situation på finansmarkedet (forhandling)

Formanden. – Det næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om forberedelsen af Det Europæiske Råd, herunder den globale situation på finansmarkedet.

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Fru formand, hr. formand for Kommissionen, mine damer og herrer! Jeg er sikker på, at De vil forstå, hvor vanskeligt det er at tale for Parlamentet umiddelbart efter et så følelsesladet, medmenneskeligt og solidarisk øjeblik, som vi netop har oplevet med det personlige vidnesbyrd og opfordringen til handling fra fru Betancourt.

Vi er imidlertid nødt til at vende tilbage til virkeligheden. Rådet mødes den 15. og 16. oktober. Dette nye møde er særlig vigtigt i denne tid med krise og ustabilitet, som kræver politisk vilje, initiativer og beslutninger fra EU. Den økonomiske og finansielle situation vil præge arbejdet i Rådet.

Som jeg fortalte Parlamentet den 23. september, er denne krise ikke kun en amerikansk krise. Det er nu en europæisk krise. Det er nu en international krise. Den manglende tillid til markederne og vores finansielle sektor er endog blevet forværret i løbet af de seneste dage. EU må påtage sig sit ansvar.

Rådets formandskab er opsat på at gøre alt for at forbedre koordineringen af og sammenhængen mellem de nationale initiativer. Det gjorde det i lørdags på mødet mellem de europæiske G7-lande, som havde deltagelse af kommissionsformanden, formanden for Eurogruppen og formanden for Den Europæiske Centralbank.

Det gjorde det i går på mødet i Rådet (økonomi og finans), og det vil det gøre igen på Det Europæiske Råd den 15. og 16. oktober.

Vi er på europæisk plan nået til enighed om behovet for et tæt samråd om den enkelte medlemsstats håndtering af krisens indvirkning på dens eget finansielle system. Det europæiske samarbejde er en realitet. Der er løbende kontakt mellem regeringer, forvaltninger, centralbanker, banktilsyn og Kommissionen. Som Jean-Claude Trichet mindede os om, reagerer vi over for krisen med vores egne ressourcer og strukturer. EU er ikke en forbundsstat ligesom USA. Vi har intet at skamme os over. Vi skal arbejde med den institutionelle ramme, som er vores. Det er tid til handling. Det vigtigste er, at europæerne arbejder sammen og påtager sig deres ansvar sammen med Den Europæiske Centralbank. I sin erklæring fra mandag den 6. oktober mindede formanden for Rådet, Nicolas Sarkozy, om, at de europæiske ledere alle var opsatte på at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre stabilitet i det finansielle system.

Vi bør glæde os over Den Europæiske Centralbanks og andre centralbankers rolle – den amerikanske, britiske, svenske og canadiske – som netop er blevet enige om samlet at sænke renten med et halvt procentpoint. Vi skal fortsat reagere prompte. Som finansministrene påpegede på deres møde i går, er der et presserende behov for at berolige indskyderne og forsyne interbankmarkedet med likviditet. Det er på den måde, at vi vil genskabe tilliden. Vi skal også foretage en grundig revision af den finansielle forvaltning og styre den i retning af et system, der bedre kan fremme den langsigtede finansiering af økonomien, tilskynde europæerne til at spare op og mindske volatilitet og finansiell spekulation.

Intet af dette er uforeneligt med at opretholde en konkurrencedygtig og innovativ finanssektor. Med henblik på at forbedre forvaltningen sætter vi i høj grad vores lid til Kommissionens forslag, som skal være ambitiøse og kunne indføres hurtigt.

I går nåede medlemsstaterne til enighed om et umiddelbart indgreb, der i første omgang skal garantere de finansielle institutioners stabilitet ved at tilføre kapital eller ved at gøre, hvad omstændighederne i øvrigt måtte diktere. Ud fra det synspunkt er de foranstaltninger, som den britiske premierminister offentliggjorde her til morgen, yderst velkomne. De er helt klart i tråd med de løfter, som stats- og regeringscheferne afgav den 6. oktober. I mellemtiden overvejer Frankrig en juridisk struktur, der vil give staten mulighed for at foretage finansielle indskud, når og hvor det i givet fald bliver nødvendigt. Formanden for Rådet vil fortsat bruge disse forskellige initiativer som grundlag for iværksættelsen af passende initiativer, der kan styrke koordineringen på europæisk plan.

Vi er også nødt til at beskytte og sikre indskydernes interesser. Minimumsgrænsen for beskyttelse af indskud i Europa bliver som bekendt hævet til 50 000 EUR. Nogle medlemsstater – eller rettere mange – har meddelt, at de har besluttet at hæve grænsen til 100 000 EUR. Under de nuværende ekstraordinære omstændigheder er det nødvendigt at udvise fleksibilitet i anvendelsen af Fællesskabets regler om statsstøtte og bestemmelserne i stabilitets- og vækstpagten. Kommissionen hjælper os i denne meget specielle situation, kraftigt tilskyndet af sin formand.

Med henblik på at genskabe tilliden er det også vigtigt, at der ved udgangen af ugen er sikret en international koordinering inden for G7-gruppen. Som den japanske finansminister og formand for G7 udtalte, skal gruppens finansministre og centralbankdirektører sende et stærkt, enigt budskab. Det er, hvad centralbankerne netop har gjort, og ud fra det synspunkt var det et afgørende og meget positivt signal. Vi er naturligvis nødt til at inddrage de store nye vækstlande i stabiliseringen af markederne i lyset af krisens internationale karakter. Det er præcis, hvad formanden for Rådet ønsker med det udvidede G8-møde, som vil finde sted inden udgangen af året.

Endelig bør Den Internationale Valutafond være det primære diskussionsforum for verdens hovedaktører. Fonden bør finde tilbage til sin oprindelige rolle som finansiell politimand og koncentrere sig om valutastabilitet og finansiell stabilitet, hvilket var hensigten umiddelbart efter Anden Verdenskrig, i stedet for blot at holde øje med situationen i nye vækstlande og i udviklingslandene.

Ud over denne yderst vigtige udvikling i forhold til den økonomiske og finansielle krise ønsker formandskabet at drøfte energi- og klimapakken på dette rådsmøde. Med afgørende tilskyndelse fra det tyske formandskab afgav Det Europæiske Råd i marts 2007 nogle ambitiøse løfter på miljøområdet. Vi ønsker at bevare denne miljøambition i den pakke, som Kommissionen har forelagt, og som, vi håber – det vil jeg gerne understrege – vil blive vedtaget i Parlamentet ved førstebehandlingen. Vi skal være klar og stå stærkt på mødet i Poznań i december 2008 og i København i slutningen af 2009.

Den aktuelle økonomiske afmatning synes imidlertid at øge bekymringerne hos nogle af vores partnere og også hos virksomhederne. Vi er nødt til sammen at tage hånd om disse bekymringer. Vi skal se på, hvilken form for fleksibilitet vi kan tilbyde dem, uden at det dog går ud over målene, grundlaget og de vigtigste afvejsninger i Kommissionens pakke. Pakken vedrører den udviklingsmodel, som vi vil skulle anvende i fremtiden. Den aktuelle økonomiske og finansielle krise har sået tvivl om den nuværende udviklingsmodel.

Formandskabet ønsker også at tage fat på spørgsmålet om energiforsynings sikkerhed i overensstemmelse med konklusionerne fra Rådets ekstraordinære møde den 1. september. I den forbindelse vil jeg gerne gøre det helt klart, at der stadig er meget at gøre, særligt med hensyn til energieffektivitet, spredning af energikilder, sammenkoblinger, udvikling af infrastruktur og samarbejdet med de store leverandørlande og transitlande og de største forbrugere. Vi ønsker at vedtage nogle retningslinjer for at imødegå den forståelige bekymring i mange medlemsstater og særligt i de mest energiahængende medlemsstater, dvs. landene i Central- og Østeuropa. Vi skal fastsætte retningslinjerne således, at Kommissionen i november kan gøre sit arbejde og fremsætte forslag til forbedring af energiforsynings sikkerheden på vores kontinent.

I overensstemmelse med Irlands forslag i juni, som blev godkendt af alle medlemsstaterne, vil Det Europæiske Råd vende tilbage til spørgsmålet om Lissabontraktaten. Det institutionelle problem, som vi oplever i dag, er mere aktuelt end nogensinde, og vi tager det meget alvorligt. Formandskabet vil som bekendt gerne have fundet en fælles løsning inden december. Den irske premierminister, Brian Cowen, bekræftede over for Rådets formand, at han ville forelægge den undersøgelse, som den irske regering har bestilt, og som indeholder analyser af årsagerne til "nej" ved folkeafstemningen og de konklusioner, der kan drages heraf, for de øvrige stats- og regeringschefer. Under hans besøg i Paris meddelte han desuden, at der ville blive nedsat et parlamentarisk ad hoc-udvalg, hvis drøftelser skal bidrage til forhandlingerne i den irske regering fra nu af og frem til november. Den 6. oktober bekræftede Irlands udenrigsminister, Micheál Martin, over for Udvalget om Konstitutionelle Anliggender, at den irske regering var opsat på at fremsætte konkrete forslag. Samtidig opfordrer formandskabet de lande, der endnu ikke har gjort det, til at afslutte ratificeringen af traktaten. Den ustabilitet, som vi i øjeblikket oplever, er endnu en grund til at sikre EU nye retlige og institutionelle rammer. Vi har behov for dem mere end nogensinde, og vi har behov for dem lige nu.

Det Europæiske Råd vil også blive opfordret til at vedtage den europæiske pagt om indvandring og asyl, hvis indhold ministrene nåede til politisk enighed om på mødet i Rådet (retlige og indre anliggender) den 25. september. Jeg vil ikke gentage, hvad fru Betancourt sagde, men budskabet er yderst vigtigt. Indvandring er fortsat en mulighed for Europa. Den europæiske pagt om indvandring og asyl har til formål at sætte fornyet skub i migrationspolitikken, og den er i tråd med den afbalancerede ramme for den helhedsstrategi, der er blevet fulgt siden 2005, og rammen for de forslag, som Kommissionen har fremsat. Pagten indeholder ambitiøse mål for fremtiden og tager sigte på, at der arbejdes hen imod en egentlig fælles migrationspolitik. Den omfatter alle aspekter af forvaltningen af migrationsstrømme, ikke kun bekæmpelse af ulovlig indvandring og grænsekontrol, men også nye områder som økonomisk indvandring, en egentlig harmonisering af asylområdet og udvikling i oprindelseslandene. Det forekommer os at være helt afgørende i lyset af, at Schengenområdet blev udvidet i år.

Med hensyn til de eksterne forbindelser vil Det Europæiske Råd vurdere, hvorvidt Rusland har opfyldt sine forpligtelser i henhold til aftalerne af 12. august og 8. september om tilbagetrækningen af de russiske tropper, hvilket genoptagelsen af forhandlingerne om den fremtidige partnerskabsaftale mellem Rusland og EU afhænger af. Forbindelserne mellem EU og Rusland vil blive genstand for en omfattende og detaljeret evaluering, som Kommissionen og Rådet vil foretage forud for det kommende topmøde i Nice den 14. november.

Samtidig er EU opsat på fortsat at støtte naboerne mod øst i deres indsats for at skabe en økonomisk og demokratisk modernisering. Jeg minder i den forbindelse om vigtigheden af resultaterne af topmødet mellem EU og Ukraine, som blev afholdt i Paris i september, og som markerer et helt nyt fremadrettet skridt i forbindelserne mellem EU og Ukraine.

I samme ånd vil Det Europæiske Råd opfordre til en styrkelse af forbindelserne mellem EU og Moldova, som jeg besøgte sidste mandag, gennem en ny landespecifik aftale, der er mere ambitiøs end den forrige og vil give landet mulighed for at blive knyttet til forskellige EU-politikker – såfremt de kommende valg i landet forløber problemfrit. Desuden vil Rådet (almindelige anliggender og eksterne forbindelser) blive pålagt at foretage en indledende undersøgelse af forslagene til et kommende østligt partnerskab, som Kommissionen agter at præsentere i november.

Som De kan se, står det franske formandskab med en række presserende opgaver. Selv om det bestemt er et formandskab, der står i krisehåndterings tegnet, er det også et formandskab, som ikke må opgive sine

prioriteter. "Et EU, der handler i tråd med de aktuelle udfordringer" var den overskrift, som vi for få måneder siden valgte til det franske formandskabs arbejdsprogram. Den ambition ligger mere end nogensinde til grund for vores indsats, og den bør mere end nogensinde være retningsgivende for Det Europæiske Råd den 15. og 16. oktober.

13. Velkomstord

Formanden. – Tillad mig, inden jeg giver ordet til kommissionsformanden, at byde velkommen til delegationen fra De Kanariske Øers regionale parlament, anført af dets formand, hr. Castro Cordobez.

(Bifald)

14. Forberedelse af Det Europæiske Råd, herunder den globale situation på finansmarkedet (fortsættelse af forhandlingen)

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (FR) Fru formand, hr. Jouyet, mine damer og herrer! Tillad mig først at komme med en vurdering af det franske formandskabs rolle.

Som hr. Jouyet netop sagde, har der under det franske formandskab først været krisen mellem Rusland og Georgien, og nu står vi så med en ny alvorlig krise, den internationale finanskriser. Det er ikke en krise, som er opstået i Europa – den kom fra den anden side af Atlanterhavet – og det er en krise, som vi ikke er i stand til at håndtere på typisk europæisk vis, fordi vi endnu ikke, og jeg understreger "endnu", på europæisk plan har de fornødne instrumenter. Jeg kan bekræfte den enorme indsats, som det franske formandskab og hr. Sarkozy har gjort for at finde en europæisk løsning på denne krisesituation.

(EN) Finanskrisens alvor er tydelig for os alle, og det er kun helt naturligt, at krisen vil være i fokus på Det Europæiske Råds møde i næste uge.

Håndteringen af krisen er en vigtig test i forhold til den finansielle sektor, medlemsstaterne, EU og EU's institutioner og de internationale finansielle institutioner. En bred vifte af aktører er involveret – banker og andre finansielle institutioner, tilsynsmyndigheder, ECB og andre centralbanker, de nationale regeringer og Kommissionen – så vi har behov for koordinering. Desuden udvikler tingene sig meget hurtigt, så der er behov for en hasteindsats.

I sidste uge opfordrede jeg til at finde en koordineret europæisk løsning, fordi det er min overbevisning, at det uden en sådan løsning vil være langt vanskeligere for Europa at komme ud af denne krise. I dag opmuntres jeg af, at medlemsstaterne er fast besluttet på at samarbejde, sådan som de 27 statsledere og jeg selv også gav udtryk for i mandagens erklæring fra møderne i Eurogruppen og Økofin-Rådet. Jeg er imidlertid ikke tilfreds endnu – vi kan, og vi skal gøre mere.

I særdeleshed opfordrer jeg medlemsstaterne til at gøre en reel koordineringsindsats – for at forbedre samarbejdet mellem dem indbyrdes og med de europæiske institutioner. Ja, der er sket offentlige indgreb – overvejende på nationalt plan, fordi det er der, pengene og beføjelserne er. Det afspejler den omstændighed, at vi er en union af stater, ikke en enkelt stat, og at situationen, i det mindste til en vis grad, ikke er den samme overalt. Medlemsstaternes tiltag har i de fleste tilfælde været effektive, men landene er imidlertid nødt til at handle på grundlag af fælles principper og inden for en fælles vedtaget ramme og være opmærksom på deres tiltags konsekvenser for de andre lande.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at rose de foranstaltninger, som Det Forenede Kongerige har offentliggjort i dag, og som er i tråd med de principper, der blev vedtaget på Økofin-Rådets møde i går.

Der er naturligvis også mange andre ting, som vi i de europæiske institutioner gør og fortsat er nødt til at gøre både på kort, mellemlang og lang sigt. De forslag, jeg har i tankerne, er konkrete, praktiske og realistiske.

Lad mig gøre det helt klart, at uanset hvor fristende det måtte være, er dette hverken tidspunktet eller stedet til politisk posering eller spil for galleriet og vidtløftige initiativer, der ikke har en chance for at blive gennemført i praksis. Markederne ville øjeblikkeligt straffe den form for adfærd, og det ville blive erhvervslivet og primært skatteyderne, der kom til betale prisen. Tiden er inde til ambitioner kombineret med realisme og ansvarlighed.

I den forbindelse vil jeg gerne rose ECB, som har optrådt som en selvsikker og effektiv international aktør, med euroen som en vigtig stabiliserende faktor.

Kommissionen har udfyldt sin rolle til fulde. Bestemmelserne om statsstøtte og konkurrence har vist sig at være afgørende i forhold til at garantere fælles spilleregler. Risikoen for, at tiltag i én medlemsstat får negative konsekvenser i en anden, gør disse bestemmelser vigtigere end nogensinde. Samtidig har Kommissionen vist, at den er fuldt i stand til at handle hurtigt og med den nødvendige fleksibilitet. Det glæder mig, at statsstøttereglernes gavnlige betydning og den måde, som Kommissionen anvender dem på, anerkendes i Økofin-Rådets konklusioner. Kommissionen vil inden længe udsende retningslinjer, der fastlægger en bred ramme, som gør det muligt hurtigt at vurdere foreneligheden af rekapitalisering og garantiordninger med statsstøttereglerne.

På lovgivningsområdet kommer vi i næste uge med to forslag. Det første er rettet mod at fremme konvergens mellem indskudsgarantiordningerne. Skærpede og mere ensartede regler på det område vil være en vigtig del af strategien for at komme ud af krisen. Det glæder mig, at Økofin-Rådet har fulgt vores forslag om minimum for fordoble garantien og fastsætte en fælles minimumsgrænse på 50 000 EUR. Flere medlemsstater er endog gået op på 100 000 EUR.

Vores andet forslag skal sikre, at europæiske finansielle institutioner ikke stilles ufordelagtigt i forhold til deres internationale konkurrenter med hensyn til regnskabsregler og disses fortolkning. I sidste uge afholdt vi et møde med repræsentanter for de europæiske banker, som samstemmende fortalte mig, at dette var et alvorligt problem for dem. Kommissionens opgave har været at øge bevidstheden om behovet for at handle og skabe politisk dynamik, og det lader nu til, at de hindringer, som visse medlemsstater gjorde opmærksom på, nu omsider er væk.

Så er der foranstaltningerne på mellemlang og lang sigt, som skal genskabe stabilitet og bæredygtighed på finansmarkederne. Jeg har sagt det før, og jeg siger det igen: Ud over at tilføre likviditet er vi nødt til at skabe tiltro til den aktuelle økonomiske situation. Det er ikke tilstrækkeligt at bekæmpe ilden. Kommissionen har arbejdet med dette aspekt siden krisens start for et år siden.

Medlemsstaterne er nødt til at vise, at vi har fået den fornødne erfaring til at opbygge det rette regelsæt, der kan begrænse risikoen for kriser. Fremskridtene med Økofin-Rådets køreplan, der blev vedtaget sidste år, skal nøje overvåges.

Lad mig fremhæve navnlig tre ting. For det første så jeg gerne, at Rådet og Parlamentet gjorde vores forslag fra sidste uge om kapitalkrav til en reel prioritet. For det andet fremsætter vi i næste uge det bebudede forslag om kreditvurderingsbureauer. Også her ved jeg, at jeg kan regne med Deres opbakning til en hurtig behandling af forslaget. For det tredje vil vi desuden gennemgå vores henstilling fra december 2004 om aflønning af ledelsesmedlemmer, som medlemsstaterne desværre valgte at se bort fra – eller rettere besluttede kun én medlemsstat i en vis udstrækning at følge de henstillinger, som Kommissionen fremsatte i december 2004. Det er et godt eksempel på den form for modstand, som vi har oplevet på dette område i de seneste år.

Den sidste ting er af mere systemisk karakter. Vi er nemlig også nødt til at se nærmere på tilsynet med det indre marked for finansielle tjenesteydelser på europæisk plan. Der er over 8 000 banker i EU, men to tredjedele af de samlede bankaktiver i EU befinder sig i 44 grænseoverskridende institutter. Nogle banker opererer i hele 15 medlemsstater. Det er et tydeligt eksempel på det indre marked i funktion – men grænseoverskridende banker er underlagt forskellige tilsynssystemer i de enkelte medlemsstater, og de nationale tilsynsmyndigheder er ikke i stand til fuldt ud at kontrollere de bankaktiviteter, der rækker ud over de nationale grænser. Det ville være fornuftigt at fjerne misforholdet mellem et kontinentalt marked og nationale tilsynssystemer. Når en grænseoverskridende bank er under pres, er det, som de seneste uger har bevist, muligt at finde hurtige, parallelle løsninger med flere nationale tilsynsmyndigheder – men det er ærligt talt ikke let.

Jeg ved, at det vil blive op ad bakke med visse medlemsstater på det punkt. De aktuelle forhandlinger i Rådet om Solvens II-direktivet viser den voldsomme modstand, som ethvert forsøg på at forbedre det grænseoverskridende tilsyn fortsat møder.

Det, som vi har foreslået i Solvens II-direktivet og i kapitalkravsdirektivet, er det absolutte minimum i forhold til, hvad der er behov for. Jeg er helt overbevist om, at vi vil skulle gå meget længere.

Det er vigtigt at understrege følgende: Når Kommission taler for en fælles tilsynsstrategi i Europa, gør vi det ikke, fordi vi har en dagsorden om at tiltuske os flere beføjelser. Vi gør det, fordi det nu engang forholder sig sådan, at knap to tredjedele af bankaktiverne i EU allerede har en grænseoverskridende dimension, dvs. en europæisk dimension, og vi er nødt til at tage hensyn til denne europæiske dimension gennem en ægte europæisk løsning.

Vi er således nødt til at gøre os nogle overvejelser for at finde ud af, hvor vi kan mødes. Derfor agter jeg at oprette en gruppe på højt plan, der skal finde den rette struktur og sikre, at forholdene på finansmarkederne svarer til virkelighedens indre marked, og at tilsynsmyndighederne kan arbejde sammen og imødegå udfordringen med de grænseoverskridende banker. Det er med stolthed, at jeg i dag kan meddele Dem, at Jacques de Larosière, forhenværende administrerende direktør for IMF, forhenværende direktør for Frankrigs nationalbank og forhenværende formand for EBRD, har taget imod mit tilbud om at stå i spidsen for denne gruppe, som vil være uafhængig og bestå af højtstående eksperter på området. Jeg tror, at deres idéer kunne bidrage til de generelle overvejelser, forhåbentlig med nogle langsigtede løsninger.

Den nuværende krise har vist, at vi har behov for en gennemgribende nytænkning af vores lovgivnings- og tilsynsregler for finansmarkedet, der, som Parlamentet har understreget, skal omfatte hedgefonde og kapitalfonde. Vi vil således vende tilbage til disse spørgsmål. Jeg håber blot, at medlemsstaterne – alle sammen – vil udvise samme grad af vilje som Parlamentet og Kommissionen.

Lad mig opsummere! På kort sigt er vi nødt til at sørge for, at nødforanstaltninger og anden offentlig intervention finder sted inden for en koordineret og ensartet europæisk ramme. Kommissionens hurtige indførelse af statsstøtteregler skaber tillid mellem medlemsstaterne, og vi vil efterfølgende meget hurtigt udstikke retningslinjer. I næste uge fremsætter vi forslag til indskudsgarantiordninger og regnskabsregler.

På mellemlang sigt skal tre foranstaltninger fremhæves: sidste uges forslag om kapitalkrav, vores kommende forslag om kreditvurderingsbureauer og gennemgangen af vores henstillinger fra 2004 om aflønning af ledelsesmedlemmer.

På længere sigt bør den gruppe på højt plan, som jeg nævnte, danne grundlag for opbygning af konsensus om tilsyn på tværs af landegrænser.

Alle disse foranstaltninger i kombination med, at medlemsstaterne handler på koordineret og ensartet vis, vil afspejle et EU, der tager hånd om de konkrete problemer. Tilliden vil være langt større, hvis institutionerne kan vise, at de er fast besluttet på at gribe ind hurtigt.

Hvad Kommissionen angår, vil jeg gerne sige, at jeg inden for kollegiet har besluttet at oprette en fast styringsgruppe for finanskrisen bestående af kommissær Almunia, kommissær McCreevy og kommissær Kroes og med mig selv som formand. Jeg ønsker rene linjer med Parlamentet i disse spørgsmål. Jeg ved, at Parlamentet allerede har signaleret, at det er åbent over for en hurtig behandling af forslagene, og jeg håber, at vi kan samarbejde om dette yderst vigtige og følsomme spørgsmål, for finansiel stabilitet er i alles interesse. Vi har pligt til at vise, at vi står sammen i denne meget vanskelige og presserende situation.

Den internationale dimension er afgørende, hvilket rådsformanden netop understregede. Vi er nødt til at finde løsninger i Europa, men vi er også nødt til at samarbejde med internationale finansielle institutioner.

Jeg glæder mig især over præsident Sarkozys forslag om at afholde en international conference. Det er vejen frem. I jo højere grad de offentlige myndigheder handler i overensstemmelse med hinanden, desto mere effektiv vil vores indsats være, og desto mindre er risikoen for, at denne indsats vil undergrave den fair konkurrence og reglerne om europæisk integration.

Fokus er på finanskrisen, og sådan bør det også være. Det vil imidlertid være en fejltagelse at lade det europæiske projekt gå i stå på grund af krisen. Der er to andre områder, hvor vi skal gøre vigtige fremskridt dette efterår. Der er rent faktisk mange andre områder, men på grund af tiden vil jeg blot meget kort nævne to: Det ene er klimaændringer og energipakken, og det andet er Lissabontraktaten.

Først klimaændringer og energipakken. De, der tror, at dette ikke er en vigtig politik under en økonomisk krise, tager fejl. Pakken er afgørende for den fremtidige velstand i Europa. Uden den vil omkostningerne blive højere senere hen, vi vil være mere sårbare i situationer med energiknaphed, og vi vil gå glip af en mulighed for at udnytte nogle store nye markeder. Erhvervslivet er naturligvis bekymret for, at ændringer vil betyde ekstra omkostninger. Det er helt forståeligt. Jeg er imidlertid overbevist om, at vi vil kunne forsikre virksomhederne om, at de ikke vil komme til at stå dårligere konkurrencemæssigt.

Jeg vil på det kraftigste opfordre Det Europæiske Råd til at fortsætte arbejdet og overholde den tidsplan, som Parlamentet følger, og som det franske formandskab så effektivt styrer – jeg glæder mig over de bemærkninger, som rådsformanden netop fremsatte. I går tog Parlamentet et vigtigt proceduremæssigt skridt fremad. Vi har naturligvis kun lige indledt de interinstitutionelle forhandlinger, men Kommissionen er parat til at gå konstruktivt til værks for at nå frem til en aftale, der kan opnå størst mulig støtte i såvel Rådet som Parlamentet.

Endelig er der Lissabontraktaten. Tiden er ikke inde til på forhånd at fastlægge det præcise videre forløb. Tiden er derimod inde til at minde om, at de seneste uger og måneder endnu engang har vist i hvor høj grad, Europa har behov for Lissabontraktaten. Hånden på hjertet: Vil vi i fremtiden kunne håndtere kriser, som den vi har oplevet mellem Rusland og Georgien, når rådsformanden udskiftes hvert halve år? Det er åbenlyst, at vi har behov for større stabilitet. Det er åbenlyst, at vi har behov for større sammenhæng. Det er åbenlyst, at vi har behov for en mere effektiv beslutningsgang i Europa. Vi har behov for et mere effektivt Europa, et mere demokratisk Europa, et Europa med en markant stemme i international sammenhæng. Derfor mener jeg, at vi bør holde vores løfte med hensyn til ratificeringen af Lissabontraktaten.

Dette er ikke en almindelig situation. Det er en ganske særlig situation, som kræver, at vi alle – Kommissionen, Rådet og Parlamentet – er opgaven voksen. Sammen skal vi opfordre til og arbejde for at finde en europæisk løsning på finanskrisen. Det skylder vi borgerne.

(Bifald)

Joseph Daul, for PPE-DE-Gruppen. – (FR) Fru formand, hr. formand for Rådet, hr. formand for Kommissionen, mine damer og herrer! Den finanskrisen, der pludselig har ramt vores økonomier, er meget bekymrende. Den er bekymrende i forhold til erhvervslivet, beskæftigelsen og frem for alt de millioner af mennesker, som efter at have arbejdet hårdt og sparet op for at sikre sig en pension og have mulighed for at efterlade en lille arv til deres børn, finder ud af, at resultatet af deres indsats pludselig er forsvundet ud i den blå luft. Den sorte mandag, som verdens fondsbørser oplevede denne uge, viser endnu engang, at markederne kan miste al forbindelse til virkeligheden, og at det finansielle system er blevet vanskeligt at kontrollere.

Der er mange årsager til krisen. Kommissionen fastholder med rette, at en stor del af ansvaret ligger hos de amerikanske myndigheder. Vi skal afkræve dem en forklaring. Kommissionen har ret. Europa skal imidlertid også tage hånd om krisen og lære af den.

I denne vanskelige tid er medlemsstaternes første reaktion at tænke på sig selv. Som europæiske ledere skal vores helt klare prioritet imidlertid være at forene kræfterne og forhindre finanskrisen i at få alt for store indvirkninger på realøkonomien. Vi skal for enhver pris forhindre krisen i at få en alt for alvorlig og langvarig indflydelse på virksomhedernes økonomi, i særdeleshed SMV'ernes. Jeg er bange for, at små og mellemstore virksomheder vil forsvinde på grund af denne krise, og at ingen vil bekymre sig om det. Vi har brug for en støtteordning for SMV'er.

Vi er nødt til at sikre, at vores medborgere fortsat har tiltro til bankvæsenet og ikke giver efter for denne bølge af panik, hvilket kun ville forstærke en negativ spiral. Jeg opfordrer derfor medlemsstaterne til at handle på en koordineret og resolut måde for at forhindre krisen i at påvirke pensioner, beskæftigelsen og væksten i Europa.

Ligesom formandskabet, som skal roses for dets målrettede indsats, mener min gruppe ikke, at en ensidig tilgang er måden at løse en global krise på. Tilsynet med finansmarkederne fungerer tydeligvis ikke. Derfor er vi nødt til at indføre et europæisk tilsynsystem. Europa må endnu engang foregå som et godt eksempel for resten af verden. Den nuværende mangel på tilsyn er et yderst alvorligt problem, og vi kan ikke længere acceptere kreditvurderingsbureauernes manglende evne til at handle i almenhedens interesse og offentliggøre den reelle solvensgrad for de største aktører på de internationale finansmarkeder.

Jeg vil gerne tilføje, at i denne uvisse og usikre tid for millioner af vores medborgere føler min gruppe, at det er helt uacceptabelt, at direktører, som har tvunget deres institutioner i knæ, ikke mærker konsekvenserne. Også her må folk påtage sig deres ansvar.

Jeg vil gerne lige gentage det, som hr. Jouyet sagde: Det er tid til handling. Vi har behov for en koordineret indsats, og vi har behov for mod og solidaritet fra alle 27 medlemsstats side, så vi kan genskabe tilliden til vores økonomi.

Rådet ønsker også at drøfte Lissabontraktaten, og jeg vil gerne opfordre alle de medlemsstater, der endnu ikke har ratificeret den, til at gøre det hurtigst muligt, således at det enkelte land har givet udtryk for sin endelige holdning til dette spørgsmål. Jeg ved, at der er personer i denne sal, som ikke kan se formålet med det, men jeg er ikke enig med dem.

Vi har forståelse for den situation, som Irland befinder sig i, og vi har forståelse for, at landets regering har behov for tid til at samle trådene efter folkeafstemningen, hvis resultat vi respekterer. Selv om EU er parat til at udvise tålmodighed og forståelse, er status quo imidlertid uholdbart på mellemlang og lang sigt. Når situationen er blevet undersøgt i oktober, opfordrer jeg derfor Rådet til at vise den fornødne politiske vilje

og udarbejde en køreplan i stil med den, De netop skitserede, og en endelig tidsplan, som kan vedtages i december.

Jeg opfordrer også Rådet til at tage ansvar for sine beslutninger: Enten kommer Lissabontraktaten med tiden til at gælde og gælde for alle, eller også vil Nicetraktaten gælde og gælde for alle institutionerne. Parlamentet vil naturligvis have færre pladser og færre beføjelser end med Lissabontraktaten, men Kommissionen vil også have færre kommissærer, end der er medlemsstater. Nicetraktaten finder anvendelse i øjeblikket. Sådan ligger landet. Alle politiske beslutninger har en pris, og hvis Europa ønsker troværdighed, er Europa nødt til at tage ansvar for sine politiske beslutninger, uanset om det drejer sig om finanskrisen eller EU-institutionerne.

Jeg vil gerne tilføje, at med hensyn til den energi- og klimapakke, der er på bordet i denne vanskelige tid, er vi nødt til at gå forsigtigt til værks, overholde de overordnede retningslinjer, men ikke skræmme erhvervslivet, så investeringerne kan fortsætte.

Til dem, som er uenige, vil jeg blot sige, at jeg var med til at håndtere en meget alvorlig krise: kogalskab. I halvandet år befandt vi os i en usikker situation. Vi skal berolige, acceptere og gå videre med planerne for miljøets skyld, for klodens skyld, men vi må også acceptere, hvad der sker på det finansielle plan. Hvis vi har behov for endnu et år, vil vi bruge endnu et år på at nå dertil, hvor vi skal være for at redde jorden og sikre en fremtid for vores børn og børnebørn.

Martin Schulz, for PSE-Gruppen. – (DE) Fru formand! Jeg vil også gerne lægge ud med folkeafstemningen i Irland – dvs. Lissabontraktaten. De har ret, hr. kommissionsformand, vi har mere end nogensinde brug for traktaten. Derfor mener jeg også, at vi har behov for et stabilt grundlag at gennemføre den på, og det indebærer, at den irske befolkning og de irske vælgere overbevises om at stemme for traktaten.

Hvis den irske regering ikke kan klare det inden Europavalget, så vil sammensætningen af det nye Parlament og den nye Kommission ske på baggrund af Nicetraktaten. Der er imidlertid flere grunde til, at vi har behov for disse reformer. Vi har behov for dem i udvidelsesøjemed, og vi har behov for dem i håndteringen af krisesituationer, hvilket vi netop oplever endnu engang, og i tiden frem mod en ny folkeafstemning i Irland har vi tilstrækkelig tid til at finde ud af præcis, hvem der finansierer kampagnen mod Lissabontraktaten – CIA, militærindustrielle kræfter i USA, eller hvem det måtte være.

(Tilråb)

Hør engang! De folk, jeg talte om, kommer allerede med tilråb. Vi ved, hvor pengene kommer fra. De kan være sikre på, at vi vil undersøge dette til bunds!

Hr. kommissionsformand! De gav en præcis beskrivelse af den krise, som vi oplever i øjeblikket, men der er flere ting at bemærke til det, De sagde. De må ikke blive vred på mig, men jeg må sige, at selv om en stor del af Deres tale var god, foruroligede én ting mig, og det var sammensætningen af den styringsgruppe, som De vil oprette med henblik på at løse krisen. Det er en selvfølge, at De selv er medlem, og det er også hensigtsmæssigt, at en velkvalificeret kommissær som hr. Almunia er medlem. De fortalte imidlertid, at De ønsker at have hr. McCreevy med i denne styringsgruppe for finanskrisen. Hvis der nogensinde har været en forsvarer af vildledende markedsradikalisme i dette Parlament og i Deres Kommission, så er det hr. McCreevy.

(Bifald)

Selv med den bedste vilje i verden kan De ikke forvandle brandstiftere til brandmænd! Det vil ganske enkelt ikke fungere. Med hensyn til kommissær Kroes nævnte De, at vi havde 8 000 banker i Europa. Hvorfor ikke spørge fru Kroes, hvad hun mener om det offentlige banksystem i EU. I mit land er der offentlige banker, som har færre statsgarantier, end private banker i øjeblikket tildeles i forskellige lande. I mit land har Deres fru Kroes netop fået afskaffet sparekasser – sågar med hjælp fra delstatsregeringen i Nordrhein-Westfalen! Vi løser ikke denne krise ved at lade ulven vogte får!

I årevis har vi lyttet til det nyliberale dogme om, at markedet er løsningen på alt. I årevis har vi fået at vide, at markedets virkninger vil smitte af på samfundet som helhed, og at alle i sidste ende vil få glæde af det. Det, der reelt er sket, er, at de, der skulle have nydt godt af alt dette, skatteyderne, nu kommer til at betale regningen. Det skal frem i en krise som denne.

Når huset brænder, skal vi slukke ilden. Foranstaltningerne er de rigtige – og De har ret i, at de skal koordineres på europæisk plan – for vi er nødt til at genskabe tiltroen og tilliden og bekæmpe frygten, for ellers vil denne frygt blive en selvopfyldende profeti og blot fremskynde det krak, som vi forsøger at undgå. Vi støtter disse

foranstaltninger, men jeg vil gerne tilføje, at det hus, der netop er brændt ned, ikke kan genopbygges præcis, som det var før. Det nye hus skal være anderledes. Det skal bygges på et solidt fundament, et fundament af klare regler.

Formanden for Kiel-instituttet for Verdensøkonomi, Dennis Snower, som ikke er medlem af den radikale socialistiske bevægelse, formulerede det meget præcist i et interview, hvor han udtalte, at reguleringen af finansmarkederne hverken havde været tilstrækkelig eller hensigtsmæssig, og at det var årsagen til, at systemet ikke fungerede. Ja, han ved, hvad han taler om. Vi, som i årevis har anmodet om lov til at udforme regler, har imidlertid måttet finde os i at høre højrefløjen i Parlamentet fortælle os, at vi sad fast i det 19. århundrede. "Fortidens stemme" kaldte hr. Watson et af mine krav i en nylig forhandling i Parlamentet, da jeg efterlyste regulering og gennemsigtighed, og da jeg talte om kreditvurderingsbureauer og om regler på området. Fortidens stemme har imidlertid noget at sige: Der er behov for fortidens regler i fremtiden. Det er vores entydige reaktion på denne nyliberale tendens, som er faldet fra hinanden på den klassiske måde.

(Bifald)

De vanskeligheder, som vi nu står over for, bliver ikke lette at komme igennem. Det vil tage lang tid. I mellemtiden skal vi frem for alt undgå én ting: en fremtidig gentagelse af det, der førte til den meget alvorlige aktuelle situation. Når vi udformer reglerne, er vi således nødt til meget specifikt at overveje et retligt forbud mod visse typer spekulation.

Ingen skal fortælle mig, at det er moralsk forsvarligt at spekulere i fødevareknaphed i internationale finansfora og få fødevarepriserne til at stige, så investeringer i fødevarevirksomheders faciliteter giver et højere afkast. Fødevareknaphed medfører sult, men den enes sult er den andens fortjeneste. Det er perverst. Der skal lovgivning til for at forhindre noget sådant. Måske kunne man drøfte dette spørgsmål i den gruppe på højt plan for strukturen på finansmarkederne, som De vil oprette.

Afslutningsvis vil jeg gerne takke Dem. Det er en god beslutning. Jeg vil imidlertid også gerne sige, at Parlamentet anmodede Dem om at gøre dette for tre år siden i Muscat-betænkningen. De har siddet denne anmodning overhørig i tre år. De har været længe om at gå ind i sagen, men i mindste gør De det nu, og det vil jeg gerne takke Dem for.

Graham Watson, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Henvendt til rådsformanden vil jeg gerne sige, at der på næste uges Europæiske Råd er nødt til at ske fremskridt i forhandlingerne om Lissabontraktaten. Ministrene skal være konstruktive og samtidig vise hensyn til de lande, som endnu ikke har ratificeret traktaten. De skal vedtage den europæiske pagt om indvandring og asyl – om end der stadig er behov for ordninger, der kan tiltrække veluddannede tilflyttere og styre migrationen – og de bør drøfte, hvordan der kan ske fremskridt i kampen mod klimaændringer.

Ingen kan imidlertid være i tvivl om det mest presserende problem, som Rådet står over for. Et uvejr hærger de internationale finansmarkeder, og konsekvenserne mærkes over hele Europa – i form af tabte arbejdspladser, udhulede pensioner og truede opsparinger. Vores medborgere er bekymrede. De udfordringer, som vi står over for, kan være de alvorligste i generationen, og situationen udvikler sig med lynets hast. Det er i tider som disse, at vores Union defineres. Vi har behov for en fælles løsning. Vi kan ikke opretholde en situation, hvor medlemsstaterne overrasker hinanden med ensidige beslutninger, der har grænseoverskridende konsekvenser. Europa har behov for koordinerede og konsekvente politikker, der kan standse strømmen af finansielle tab, skabe gennemsigtighed og god praksis og forhindre fremtidige katastrofer.

Der er nogle, som tror, at de nu kan danse på kapitalismens grav, men løsningen vil ikke være lukkede markeder og planøkonomi. Sådanne strategier har altid kun været til ugunst for de europæiske borgere. Hvis De bygger Deres hus efter den tegning, hr. Schulz, vil det blive et hus af strå. Det, vi er vidne til, er ikke markedsøkonomiens sammenbrud. Det er snarere resultatet af uhæmmede, ineffektivt regulerede markeder. Finansmarkederne skylder i dag Adam Smith mindre end "the Cincinnati Kid". Grådigheden hos de enkelte banker, børsrådgivere og spekulanter bærer helt klart skylden, men det gør myndighedernes manglende evne til at sikre gennemsigtighed og ærlighed omkring handlerne også.

Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa har længe advaret mod de farer, som overrumplede Rådet og kom bag på Kommissionen. I maj underskrev min ven Otto Graf Lambsdorff sammen med Jacques Delors og andre et brev til det slovenske formandskab. I brevet fremhævedes den alvorlige risiko for et økonomisk sammenbrud som følge af den seneste bankpraksis. De skrev bl.a. følgende: "Anstændig kapitalisme kræver effektiv offentlig regulering. At skabe profit er essensen af markedsøkonomien, men når

alt er til salg, nedsmelter den sociale sammenhængskraft, og systemet bryder sammen." Unionen var sen til at reagere på bekymringer som disse og skal nu gøre, hvad den kan for at få systemet op at køre igen.

Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa håber, at konklusionerne fra mødet i Økofin-Rådet vil danne grundlag for en aftale på Det Europæiske Råd. Der er ikke tale om et vidundermiddel, men konklusionerne kunne være med til at afhjælpe den underliggende sygdom. Det er korrekt at hæve indskudsgarantien til minimum 50 000 EUR i hele Unionen, da det vil sikre familieopsparingerne og modvirke kapitalflugten. Vi ser også frem til at høre Kommissionens forslag til fremme af ensartede indskudsgarantiordninger, ligesom vi støtter en hurtig vedtagelse af Deres idéer til forbedring af kapitalgrundlaget. Når De ser på kreditvurderingsbureauerne, så se på, hvem der betaler salærerne, og hvordan der føres tilsyn med dem.

Vi er imidlertid også nødt til at styrke forbindelserne mellem de nationale finanstilsyn. Repræsentanter fra centralbankerne i euroområdet sidder sammen i ECB's styrelsesråd. I stil hermed har vi behov for en fælleseuropæisk finansmyndighed, der kan opretholde orden og sikre gennemsigtighed mellem finansielle institutioner. Det Europæiske Råd bør undersøge, om der via EU-budgettet vil være mulighed for, at Den Europæiske Investeringsbank og Den Europæiske Investeringsfond kan udstede lånegarantier til små virksomheder. De skaber trods alt de arbejdspladser, som europæerne er afhængige af. Det er disse mennesker, som nu har behov for en hurtig og målrettet indsats, som har behov for, at alle parter og alle medlemsstater arbejder som en enhed, og som forventer fælles løsninger på en fælles udfordring.

Pierre Jonckheer, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Fru formand, hr. formand for Rådet, hr. formand for Kommissionen, hr. Almunia! De Grønne – den gruppe, som jeg er blevet bedt om at tale på vegne af her i eftermiddag – har godkendt gårsdagens beslutninger i Økofin-Rådet. Jeg mener, at det eneste, der bør bekymre os, og som også bør bekymre Dem, er markedernes reaktion i dag, idet de ikke synes at være helt overbeviste om, at forslagene er den rette løsning. Jeg håber, at markederne vil komme på ret køl igen, og jeg håber, at de europæiske myndigheder fortsat vil agere med det for øje.

Jeg har tre bemærkninger eller tre budskaber, som jeg gerne vil dele med Dem. Det første budskab vedrører selve EU. Parlamentet er faktisk delvist delt i to. Mange har ønsket at påpege, at EU var fraværende i håndteringen af bank- og finanskrisen. Hos De Grønne vil vi gerne påpege, at bankkrisen især afslører utilstrækkelige fælles EU-regler, og at der på dette som på mange andre områder er behov for mere EU, ikke mindre EU.

Det andet budskab vedrører de involveredes ansvar. Jeg har hørt og kan forstå, at navnlig hr. Barroso mener, at tiden er inde til handling. Helt bestemt! Jeg mener imidlertid også, at tiden er inde til at få placeret en del af ansvaret. Det ville være alt for let for mig at pege fingre ad Rådet, de regeringer, der udgør Rådet, eller Kommissionen, eftersom nogle kommissærer mente, at bedre lovgivning var ensbetydende med selvregulering, ikke egentlig lovgivning. Lad os tage et konkret eksempel og se på direktivet om indskudsgarantiordninger. I november 2006 forelagde Kommissionen en rapport, der konkluderede, at der ikke var behov for yderligere lovgivning på dette område. Jeg er ikke sikker på, at De ville fastholde den holdning i dag.

Det er imidlertid Parlamentet, jeg henvender mig til. For en uge siden stemte vi i Parlamentet om en betænkning af hr. Rasmussen. Det første udkast var fremragende, og vi bakkede det op. For at sikre et flertal var det imidlertid nødvendigt at slække de krav, som ordføreren selv havde fremsat.

Vi oplever det samme i dag med betænkningen om Lamfalussyprocessen og tilsynsstrukturen på finansmarkederne. Også her må alle påtage sig deres del af skylden. Jeg mener, at PPE-Gruppen og Den Liberale Gruppe, hr. Watson, bærer et særligt ansvar for at have svækket denne betænkning, som vi skal stemme om i morgen.

Dernæst vil jeg gerne sige et par ord om krisen, og budskabet er rettet mod Dem, hr. Barroso, eftersom det er Dem, som agter at oprette endnu en refleksionsgruppe (der er allerede mange, men en ny er måske en god idé), som skal beskæftige sig med forbindelserne mellem finanskrisen og miljøkrisen. Finanskrisen fjerner, som De selv sagde, ikke miljøkrisen. Ud fra det synspunkt mener jeg, at det, som denne bankkrise viser på mellemlang sigt, er, at der er et reelt problem med disponeringen af opsparede midler i EU. Hvad, jeg gerne så – hvad De Grønne gerne så Dem sætte på dagsordenen – er en overvejelse af, hvilke instrumenter EU kunne have til rådighed. Jeg tænker især på Den Europæiske Investeringsbank, som bør pålægges at yde langsigtet finansiering, således at energi- og klimapakken og de investeringer, den omfatter, garanteres på effektiv vis. Det, mener jeg, er afgørende.

Brian Crowley, for UEN-Gruppen. – (EN) Fru formand! Først og fremmest vil jeg gerne rose Rådet og takke det for dets indsats, særligt i forhold til Rusland og situationen i Georgien. Det krævede stor styrke og stort mod og en imponerende diplomatisk indsats at finde en fredelig løsning på de vanskeligheder, vi stod over for. Rådet beviste – såfremt der er nogen, der har behov for yderligere beviser – at vi i fællesskab og med et stærkt lederskab kan opnå langt mere end med militær magt og økonomisk styrke, alene ved det eksempel, vi sætter, og den taktik, vi anvender.

For det andet mener jeg, at det er vigtigt at vække Euro-Middelhavspartnerskabet til live på dagsordenen for det kommende rådsmøde. Aldrig før i vores historie har der været et større behov for at samle vores partnere på middelhavsplan for at sikre, at vi kan skabe ikke blot økonomisk udvikling, men også fredelig sameksistens blandt landene. Vi bør navnlig følge den egyptiske regerings eksempel med hensyn til dens igangværende fredsforhandlinger vedrørende Sudan, Tchad og andre områder.

Jeg har to punkter mere. Det ville være forkert af mig ikke at nævne situationen omkring Irland og Lissabontraktaten. Medlemsstaterne har allerede givet Irland en tænkepause – som vi er taknemmelige for – men den er ikke anderledes end den tænkepause, som både Frankrig og Nederlandene fik, da de forkastede forfatningstraktaten. Det tager tid at fremsætte forslag og idéer til en løsning af disse problemer. Det påhviler os i Parlamentet at sikre, at vi ikke forsøger at true noget land til at ratificere traktaten – i særdeleshed fordi det kræver en demokratisk folkeafstemning at ratificere traktaten.

For det andet og med hensyn til den aktuelle finanskriser vil jeg ikke lægge skylden på eller pege fingre ad nogen bestemt person. Jeg roser Rådet for at have taget sig sammen og for at være gået resolut til værks. Jeg vil endnu engang takke Kommissionen for rent faktisk at stå frem og sige, hvad der skulle siges, inden Rådet skred til handling, og for at sikre genoprettelsen af tilliden til markedet ved at sige, at vi er i stand til og villige til at gribe ind, enten gennem ECB, Økofin-Rådet, de enkelte medlemsstater eller på enhver anden vis.

Lad os imidlertid ikke begå den fejltagelse at sige, at alt, der er sket i de seneste to uger, er forkert, og at alt, der vil ske fremover, vil være korrekt. Historien må lære os, at i den tid, som vi har levet på denne jord, er der sket forandringer og ændringer. Disse forandringer og ændringer vækker rædsel hos folk.

Vi skal først og fremmest garantere beskyttelsen af den almindelige borger. Bankerne har fået en hjælpepakke. Bankerne har fået en garanti. Med denne garanti følger også et ansvar for nu at begynde at yde lån til virksomheder og privatpersoner og dermed give økonomien mulighed for at komme i gang igen. Det handler ikke kun om at sænke lønnen eller direktørernes løn. Det handler om at vende konjunktoren. Indskudsgarantien er kun et lille aspekt i den forbindelse.

Francis Wurtz, for GUE/NGL-Gruppen. – (FR) Fru formand, hr. formand for Rådet, hr. formand for Kommissionen! I flere uger har vi nu oplevet en global panik og ubærlige tab i skarp kontrast til de tidligere svimlende milliardgevinster.

Situationen er skabt af et system på baggrund af hvilket, europæiske ledere i årevis har anbefalet løntilbageholdenhed og varsomhed med de sociale udgifter og har ladet ulighederne vokse uhæmmet. De samme ledere kommer nu fluks bankerne til undsætning for at få dem på ret køl, inden de atter overlader dem til den private sektor, og samtidig varsler de en lang periode med tilbagegang og afsavn for den almindelige befolkning.

Mange følger begivenhederne, er fuldstændig lamslåede og kan ikke undgå at opfatte situationen som en lærestreg, ikke om overflod, hr. Watson, men om selve essensen af kapitalisme med al dens uretfærdighed og brutalitet, uanset de kæmpe forandringer, den har gennemgået i løbet af de seneste årtier. Jeg tror, at de europæiske ledere vil have noget at forklare vores medborgere. Koncentrer Dem om Deres ansvar i stedet for at forsøge at anfægte folkeafstemningen i Irland og andre steder.

I dag vil jeg blot fremsætte tre konkrete og fornuftige forslag til håndtering af de mest presserende problemer, og som samtidig baner vej for en egentlig ændring af den politiske kurs. For det første mener jeg ikke, at vi bør være nærige i forhold til at beskytte de små og mellemstore sparere, som med rette er bekymrede for deres beskedne formuer. Offentliggørelsen af denne beskyttelse kom efter min mening for sent og var forsagt og uklar. Den 15. oktober er Det Europæiske Råd nødt til samlet og formelt at indføre en ubetinget indskudsgaranti, der gælder i hele EU.

For det andet burde en grundlæggende fornemmelse for etik og et simpelt hensyn til effektivitet forhindre troldmandslærlinge i nu og for fremtiden at drage fordel af den offentlige intervention, der var nødvendig på grund af det sammenbrud, som var forårsaget af deres irrationelle grådighed. Den enkelte regering bør således eller bør i det mindste være i stand til at opveje den støtte, der gives til truede finansielle institutioner,

gennem en permanent nationalisering af deres sunde aktiver. Formålet hermed ville være på sigt at opbygge en offentlig finansiel sektor, der udelukkende beskæftiger sig med finansiering af investeringer af social værdi, i særdeleshed beskæftigelsesfremmende investeringer.

For det tredje og mere generelt skal realøkonomien understøttes af en ambitiøs, ny kreditpolitik. Det gælder EIB lige så vel som ECB. For at starte med EIB så bør investeringsbanken tildeles ansvar og ressourcer til at løfte opgaven med at garantere SMV'er adgang til al den kredit, de har behov for med henblik på at udvikle deres produktion, såfremt det skaber reelle og ordentligt betalte job, og de ansattes rettigheder respekteres. I den forbindelse er beslutningen om at støtte SMV'er via en bevilling på 30 mia. EUR over tre år værd at tage med, men jeg føler, at beløbet er for lavt og tidshorizonten for lang. Alene i Frankrig har SMV'erne behov for 60 mia. EUR om året, og der er 27 lande i EU. Desuden har de ofte behov for ekstra ilt øjeblikkeligt. Senere kan det være for sent.

Med hensyn til ECB er det uden tvivl nu eller aldrig, at vi skal bede den om at tilpasse sin rolle efter økonomiens og virksomhedernes vitale behov og tilføre midler, ikke til finansmarkederne, men til realøkonomien. Den Europæiske Centralbank har et instrument til det formål, og vi forstår ikke, hvorfor den står så stejlt på ikke at benytte det. Der er tale om selektiv kreditgivning, som er et meget dyrt instrument, hvis det anvendes i forbindelse med finansielle operationer, men som er meget givtigt, når det fremmer beskæftigelse, uddannelse og alle de værdifulde investeringer.

Jeg ved godt, at nogle af disse forslag ikke er lige efter bogen. Og hvad så? I stedet for konservative politikker i et EU, som er ved at kollapse, foretrækker jeg tanken om handlingsorienterede, kreative politikker til fordel for en fornyelse af EU og et værdigt liv for europæerne.

FORSÆDE: Martine ROURE

Næstformand

Nigel Farage, for IND/DEM-Gruppen. – (EN) Fru formand! Den er en sjov størrelse, den gamle Union, ikke sandt? Sidste søndag eftermiddag, efter en rigtig god frokost i Élysée-palæet, stod de europæiske ledere på trappetrinnene og talte med påtagede smil om solidaritet. Smilene var naturligvis påtagede, fordi præsident Sarkozys amerikansk inspirerede hjælpeplan allerede var kuldsejlet. Ikke desto mindre sagde han, at vi står sammen. Alligevel og med nærmest komisk snæversynethed besluttede den tyske kansler, at tyske interesser kommer i første række og europæiske i anden, og hun skred til handling – og måske for første gang i flere år fik hun et bragende bifald fra sine egne vælgere.

Det var naturligvis irerne, der startede denne trend ugen forinden ved at gå egne veje, og min beundring for Irland vokser dag for dag. Jeg tror imidlertid, at sidste uges begivenheder vil vise sig at blive vendepunktet for hele dette europæiske projekt. Som De kan se, er den eneste mulighed for at forhindre landene i at pleje nationale interesser at fratage dem magt – at oprette et finansministerium i Frankfurt med skattemæssige beføjelser og kontrol over de statslige udgifter. Her i eftermiddag hørte jeg ligefrem nogle EU-fanatikere direkte opfordre hertil. De kan dog ikke gøre det, for det vil ikke vinde genklang i offentligheden. Idéen ville rent faktisk være endnu mere upopulær end Deres forhadte Lissabontraktat.

Nej, det er mere sandsynligt, at det, der skete i sidste uge, markerer begyndelsen til enden. Markederne afspejler det allerede. Italienske statsobligationer giver nu et afkast, der er et procentpoint højere end tyske og franske statsobligationer. Markederne afspejler, at Den Økonomiske og Monetære Union ikke vil bestå. Og jeg er ikke overrasket, for der var aldrig tale om et optimalt valutaområde, da én og samme rentesats aldrig ville passe på alle disse forskellige lande. Desuden har De har aldrig reelt haft offentlighedens opbakning.

Det må imidlertid være enten eller: enten en egentlig EU-stat, som kontrollerer alt, eller Unionens opløsning og en tilbagevenden til national kontrol. De strammere kreditvilkår rammer og skader os alle, men jeg kan se en sprække af lys for enden af tunnelen. Jeg ser en bonus, nemlig en mulig begyndelse til enden for dette vanvittige og uønskede projekt.

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Repræsentanterne for Kommissionen og EU-medlemsstaterne bør modstå to fristelser i næste uge. For det første bør de acceptere, at Lissabontraktaten er død, og at ethvert pres på de irske borgere for at få dem til at ændre mening er uacceptabelt, og de bør indstille ratificeringsprocessen. For det andet bør alle fremtrædende politikere indse, at der ikke er noget, der er gratis. De bør øjeblikkeligt holde op med at optræde som messiasser, der vil redde Unionens økonomi, og samtidig spille russisk roulette med det frie marked og skatteydernes penge. Aktionærene og bankdirektørerne bør betale prisen for den dårlige ledelse af bankerne.

I øjeblikket tilbyder alle politikere garantier for at redde uansvarlige banker. Derved skaber de et moralsk morads. Ved at tilbyde statsgarantier griner de skatteyderne og de højt besungne SMV'er lige op i ansigtet. De sender kun ét budskab til de store investorer: De har ret til at forvente fede afkast uden at bære nogen risiko og i særdeleshed noget ansvar. Til gengæld for denne hjælp vil politikerne imidlertid forvente en høj pris i form af markedsregulering. Det vil ikke afværge krisen. Det vil snarere udsætte den. Ved at opgive reglerne om fair, økonomisk konkurrence vil vi desuden skabe en jungle.

Vi står over for økonomisk tilbagegang og stigende arbejdsløshed. Samtidig står den politiske elite over for en svær test, nemlig hvorvidt de skal overgive sig til den fristende populisme, der altid tilbyder lette løsninger, eller ej. I 1930'erne formåede Europa ikke at ride stormen af og brød sammen. Jeg er helt overbevist om, at vi vil ride stormen af denne gang.

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet*. – (FR) Fru formand, hr. formand for Kommissionen, mine damer og herrer! Jeg skal gøre det kort. Efter at have lyttet til Dem vil jeg blot fortælle Dem, at den første lektie, jeg har lært af første del af det franske formandskab, er, at én krise ikke får andre kriser til at forsvinde.

Finanskrisen får ikke de eksterne kriser til at forsvinde, krisen mellem Rusland og Georgien og kriser andre steder i verden. Finanskriser og eksterne kriser får ikke fødevarerkrise og miljøkrise til at forsvinde. Vi skal imødegå alle disse udfordringer, også selv om det betyder, at vi er nødt til at tilpasse os for at fastholde vores prioriteter.

Der er tre slags prioriteter. De fremhævede den første i Deres taler, nemlig at få genskabt tilliden – hvilket kommissionsformanden også nævnte – således at vores medborgere føler sig bedre beskyttet i forhold til Europa og for at forhindre, at der opstår en kløft mellem EU – den forestilling om et Europa, som vi alle har – og vores medborgere.

Anden prioritet er at tilpasse vores institutionelle system, således at vi får et mere engageret Europa, et bedre organiseret Europa, et Europa, der er bedre i stand til at træffe beslutninger – vel at mærke hurtige beslutninger – for vi ved, at ingen af disse udfordringer kan håndteres individuelt eller på nationalt plan.

Tredje prioritet er at arbejde hen imod en udviklingsmodel, der er mere bæredygtig og har et mere langsigtet fokus, og hen imod en retfærdig ressourceforvaltning, samtidig med at vi tager hensyn til den meget pludseligt opståede afmatning i vores økonomier, som vi som bekendt står over for.

Jeg bakker fuldt op om det, som kommissionsformanden sagde. Vi skal være fair, og vi skal indhente den tabte tid og revidere visse dogmer. Jeg tror, at kommissionsformanden har forstået dette, og de forslag, som han har fremsat, peger også i den rigtige retning. Vi er helt klart nødt til at bevæge os hen imod større integration og et bedre finansielt tilsyn på europæisk plan.

Jeg vil ikke gennemgå de forskellige foranstaltninger igen, men det er naturligvis op til Rådet og medlemsstaterne at påtage sig deres ansvar, hvilket også gælder Parlamentet i forhold til de forslag, der er på bordet – og som er yderst nødvendige – vedrørende standarder, kreditvurderingsbureauer, forholdet mellem egenkapital og gæld, aflønning af direktører og andre, der arbejder i banksektoren (der er også aflønningen af børsmæglere, hvilket der kun sjældent tales om, men som også forekommer mig at være et stort problem). Ud fra det synspunkt mener jeg, at oprettelsen af en gruppe på højt niveau er et fremragende initiativ. Jeg vil imidlertid på vegne af formandskabet blot sige, at jeg gerne så en mere nuanceret sammensætning af gruppen, der var så bred som mulig, men samtidig lige så effektiv. Som kommissionsformanden sagde, bør det, der er en likviditetskrise i dag, ikke gå hen at blive en troværdighedskrise i morgen.

Hr. Daul understregede på fremragende vis de tilpasninger, der er behov for i forhold til vores ellers uændrede målsætninger for især energi- og klimapakken. Det er også meget vigtigt, som han påpegede, at vi har en dimension, der støtter SMV'er, og at Den Europæiske Investeringsbank virkelig går målrettet til værks. Den finansielle hjælpepakke, der er opnået enighed om, er vigtig, og den skal gennemføres meget hurtigt af hensyn til små og mellemstore virksomheder.

Jeg er enig i det, som hr. Schulz sagde. Vi har behov for en langt bedre koordination. Vi har behov for en handlingsplan. Vi har desuden behov for en handlingsplan, der har fokus på at støtte erhvervslivet. Det var det, hr. Schulz sagde, og jeg er fuldstændig enig. Han ved, at han har vores opbakning på det punkt. Da han allerede har et godt forhold til hr. Steinbrück, tror jeg, at han ligeledes vil være i stand til at overbevise ham.

Med hensyn til det, som hr. Watson sagde, er jeg enig med ham i, at vi ikke har behov for mere regulering, men en bedre tilpasset regulering. Det er det, det handler om. Vi er heller ikke dogmatikere i forhold til

regulering. Som mange af Dem sagde, står det klart, at for at genskabe tilliden har vi behov for lovgivning på de nævnte områder, og den bør tilpasses bedre og være mere handlingsorienteret. Også her er det op til medlemsstaterne at påtage sig deres svar.

Endelig, og som hr. Wurtz fremhævede, skal vi sikre, at Den Europæiske Investeringsbank spiller en aktiv rolle i den nuværende situation. Det Europæiske Råd vil også drøfte dette, og vi bør træffe de fornødne foranstaltninger og sikre, at vi har en institutionel ramme, der er egnet i forhold til finansielle koncerner og finansielle aktører, som i stigende grad opererer på tværs af grænserne. Det er det hul, vi skal have gjort noget ved i forbindelse med denne krise. Området er udelukkende reguleret på nationalt plan, mens udfordringerne er transeuropæiske. Vi skal i fællesskab finde frem til foranstaltninger, der gør os i stand til at ændre reguleringsmetoden i stedet for at overregulere, og vi skal sikre, at Europa står sammen og gør sin indflydelse gældende på de kommende internationale møder, så vi i modsætning til tidligere ikke påtvinges andres regler og andres kaos og efterfølgende vil skulle bære konsekvenserne heraf, men i stedet arbejder hen imod en mere stabil verdensorden, som er bedre i tråd med de udfordringer, som vi står over for på globalt plan.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (FR) Fru formand! Jeg vil blot gerne understrege to-tre punkter, som synes at være vigtige på dette tidspunkt i forhandlingen. Jeg har generelt lagt mærke til, at der trods alt er enighed om de brede linjer, som vi bør følge.

Det er nødvendigt at understrege, at vi befinder os i en yderst usædvanlig situation, og at vi primært har en national ramme at håndtere en international krise inden for. Det forholder sig sådan, at tilsynsmyndighederne er nationale myndigheder. Kommissionen og Den Europæiske Centralbank har ingen finansielle tilsynsbeføjelser.

Med hensyn til Kommissionens beføjelser, særligt i forhold til statsstøtte, har vi gjort en del på det område, og jeg kan forsikre Dem om, at der er et fremragende samarbejde mellem vores tjenestegrene og regeringerne, som fra et tidligt tidspunkt har været opsatte på at være i kontakt med os. Jeg kan også fortælle Dem, at samarbejdet med Den Europæiske Centralbank har været fremragende, og jeg har endnu engang været vidne den ekstraordinære indsats, som det franske formandskab har været nødt til at gøre for at skabe en europæisk tilgang på et vanskeligt grundlag af forskellige tilsynssystemer inden for et område, som ikke desto mindre har en europæisk dimension. Jeg vil i den forbindelse i øvrigt gerne rose Den Europæiske Centralbanks beslutning i dag om at sænke renten, en beslutning, som er truffet i samarbejde med andre centralbanker.

Med hensyn til de punkter, som De understregede i Deres taler, vil jeg blot gerne fremhæve to ting. Den ene ting, som hr. Daul nævnte, vedrører spørgsmålet om realøkonomien og SMV'erne. Det står nu helt klart – det er et anerkendt faktum – at krisen allerede har konsekvenser for realøkonomien, og at vi går svære tider i møde. Jeg mener, at vi bør finde målrettede foranstaltninger inden for rammerne af alle de reformer, som EU gennemfører, for at tilpasse os en langt vanskeligere konkurrencesituation og for at finde konkrete måder at hjælpe SMV'erne på. Det er også på den baggrund, at Den Europæiske Investeringsbank i forbindelse med disse initiativer er blevet opfordret til at iværksætte tiltag for SMV'er. Hele denne dimension, dvs. den realøkonomiske dimension, skal følges meget nøje i de kommende måneder.

Et andet punkt, som blev fremhævet af hr. Schulz, vedrører problemerne uden for Europa, hos de allerfattigste. Jeg betragter det også som min pligt at henlede Deres opmærksomhed på et stort problem her. Vi taler i øjeblikket om "finansiel nødhjælp", men vi må ikke glemme "humanitær nødhjælp". Ifølge tal fra Verdensbanken vil 75 mio. flere mennesker sulte i år, og næste år ventes yderligere 100 mio. at dele deres skæbne.

Derfor må vi i vores erkendelse af, at vores problemer i Europa er blevet større, ikke glemme problemerne i udviklingslandene. Vi må ikke glemme tragedien i Afrika. Vi skal gøre en indsats for at reagere positivt på den anmodning, som vi for nylig modtog fra FN's Generalsekretær og formanden for Verdensbanken i et brev henvendt til alle stats- og regeringscheferne og også, mener jeg, til formanden for Europa-Parlamentet, om at de europæiske institutioner, dvs. Parlamentet og Rådet, godkender Kommissionens forslag om at gennemføre en nødplan til støtte for landbruget i udviklingslandene.

Vi må ikke glemme, at alle disse kriser, som hr. Jouyet korrekt sagde, er indbyrdes forbundne. Den finansielle krise, den globale fødevarerkrise og energikrisen er vigtige aspekter af den geopolitiske krise. Jeg så meget gerne, at EU tog del i en konstruktiv strategi, ikke kun af hensyn til os som europæere, men også af hensyn til resten af verden.

Vi bidrager til en ny orden for globalisering, som, vi ønsker, skal være fair. Det gør vi ikke ved at lukke os selv inde eller ved at betvivle det markedsøkonomiske koncept, men ved at forsøge at indføre mere retfærdige

principper og regler i markedøkonomien. Som det blev sagt, er det aktuelle problem også et spørgsmål om inkompetence, ikke så meget i forhold til markedet – om end mange markedsaktører opfører sig uacceptabelt – men mere i forhold til den manglende kompetence hos visse politiske og offentlige myndigheder, som ikke har fundet egnede løsninger på markedssituationen, hvad regulering angår.

Afslutningsvis kan jeg fortælle Dem, at jeg i vores daglige kontakt med regeringerne fornemmer en erkendelse af behovet for denne europæiske dimension. For eksempel, og som De uden tvivl ved, har EU eller endog euroområdet indtil nu ikke rigtig eksisteret inden for de internationale finansielle myndigheder. Det var først for et par måneder siden, efter mange års insistensen, at Kommissionen omsider fik en plads i Forummet for Finansiell Stabilitet.

Det er et ubestrideligt faktum, at EU's eksterne repræsentation i internationale finansielle organer på trods af stabilitets- og vækstpakken og på trods af Den Europæiske Centralbank slet ikke modsvarer den reelle betydning af Den Europæiske og Monetære Union og det, som det europæiske projekt repræsenterer. Derfor ser jeg muligheder selv midt i denne krise. Hvis vi udviser klogskab, hvis vi forstår, hvad vi kan og skal gøre, ser jeg en mulighed for at udvikle vores idé om et Europa i borgernes tjeneste.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Den aktuelle finanskriser påvirker ikke kun banker og investorer. Fabrikanter, detailhandlere, importører og eksportører oplever alle, at det er vanskeligere at få adgang til den driftskapital, som de har behov for, og der er en reel risiko for, at den store nedgang i handelen kan forværres yderligere. Det er derfor særlig vigtigt at fastholde varernes frie bevægelighed – ikke kun inden for Europa, men også til og fra udviklingslandene, sådan som hr. Barroso netop sagde.

Af den grund – og det er det første af mine to beslægtede punkter – er det i denne tid utrolig vigtigt hurtigt at få udnævnt en ny handelskommissær. Mine kolleger her i Parlamentet husker muligvis, da vi alle i sin tid støttede udnævnelsen af Peter Mandelson på tværs af de fleste partier og delegationer. Selv de britiske konservative støttede ham. Jeg håber, at det bliver tilfældet igen i forbindelse med udnævnelsen af hans efterfølger, men jeg bør oplyse Parlamentet om, at en række kolleger fra forskellige delegationer allerede har udtrykt oprigtig bekymring for hendes tilsyneladende manglende erfaring med det vigtige handelsområde.

Jeg mener derfor i høj grad, at det ville være i såvel hendes som i vores interesse at fremrykke høringen af hende fra den 10. november, hvis det overhovedet er muligt. En måned er lang tid at vente og lang tid, hvor ny tvivl kan udvikle sig. Der er en anden grund. Jeg har netop modtaget en e-mail, hvoraf det fremgår, at Det Transatlantiske Økonomiske Råd, som skulle finde sted den 16. oktober, måtte udskydes, fordi den afgående kommissær er "afgået", og den tiltrædende kommissær endnu ikke er blevet godkendt. Så lad os se at komme i gang. Det er i alles interesse.

Mit andet punkt vedrører SMV'er, som min gode ven og kollega hr. Daul talte begejstret om. Nu når Rådet taler om det store billede, kunne det så ikke også tale om "det lille billede"? Jeg lagde forleden mærke til, at høringsfristen for direktivet om forsinkede betalinger udløb ved udgangen af august. Det, mener jeg, var uheldig timing. Uanset hvad virksomheder måtte have sagt frem til slutningen af august, så ville de have et stærkere budskab i dag. Jeg vil gerne bede om, at høringsperioden genåbnes i blot et par måneder, for jeg tror, at det nye budskab om manglende driftskapital er noget, som vi virkelig bør tage højde for. Jeg er ikke overbevist om, at gennemgangen af direktivet om forsinkede betalinger vil løse problemet, men jeg tror, at denne form for analyse vil bidrage til en bedre forståelse af problemet.

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Fru formand, hr. formand for Rådet! Jeg må sige, at det er en skam, at den minister, der står i spidsen for Økofin-Rådet, ikke er til stede. Hun er formand for Rådet og opfordrer til et stærkt europæisk samarbejde. Jeg mener, at det rette sted for hende at være i dag, ville være blandt os.

Jeg hører, hvad De siger, hr. kommissionsformand, og jeg vil ikke som andre påstå, at det alt sammen blot er ord. På den anden side, hvornår har jeg så reelt set Dem gøre noget på disse områder siden krisens start? De er lejlighedsvis kommet her med forslag, når De har følt, at der i medlemsstaterne, særligt de største (jeg tænker på Frankrig og Tyskland i spørgsmålet om statsejede investeringsfonde), kunne være optakt til problemer. De fremsatte et forslag, som var udarbejdet i Deres eget generaldirektorat, uden om den ansvarlige kommissær, hr. McCreevy.

Siden da har jeg imidlertid ikke rigtig haft det indtryk, at De er særligt engageret. Under alle omstændigheder ønsker jeg at spørge Dem om noget. Hvor har De gjort af kommissæren med ansvar for de finansielle markeder? Jeg spekulerer på, hvorfor han ikke sidder ved siden af Dem. Det glæder mig at se vores ven hr. Almunia ved siden af Dem, men jeg synes, at det er lidt besynderligt, at den ansvarlige kommissær ikke er til stede.

Med hensyn til den ansvarlige kommissær, hvad gjorde han så i juli 2007, da alle hans embedsfolk var mobiliseret, for at underrette os om, at situationen for de europæiske banker ville blive dramatisk, og at krisens følger ville blive dramatiske for den europæiske økonomi? Deres tjenestegrene blev underrettet. Det, hr. Barroso, havde været det rette tidspunkt at fremsætte forslag, der kunne have forsikret de europæiske sparere om indskudsgarantien og om, hvordan vi ville håndtere denne vanskelige situation. Hvor var Deres kommissær på det tidspunkt?

Det glæder Dem, at Kommissionen – hør på mig, hr. Barroso – blev tilbudt en plads i Forummet for Finansiell Stabilitet. Vidste De, at da forummet mødtes i mandags, deltog Deres kommissær McCreevy ikke, fordi han var i Dublin? Hvad sagde han, da det land, han kommer fra, besluttede at gå egne veje i spørgsmålet om indskudsgarantier i den sektor, som han er ansvarlig for i Kommissionen?

De fortæller os, at der er modvilje inden for Det Europæiske Råd, men er De virkelig nødt til at afvente ordrer fra finansministrene for at udarbejde en indskudsgarantiordning eller undersøge, hvordan regnskabsstandarderne vil blive anvendt på europæisk plan?

Hr. Barroso! Det er Deres politiske ansvar i dag at vise mod, lederskab og initiativ. Indtil videre har jeg ikke set noget til det.

Wolf Klinz (ALDE). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Tingene sker meget hurtigt. Markederne er i frit fald. Ingen ved, om det skyldes den manglende tillid, som nu ses alle vegne, eller om det eventuelt er spekulanter, der er på spil og forsøger at finde ud af om og i hvilket omfang, de fortsat kan tvinge markedet i knæ.

Allerede i februar i år i forbindelse med en heldags workshop forsøgte Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa at fastslå årsagerne til krisen og finde frem til konkrete foranstaltninger, som bør overvejes for at undgå en gentagelse af denne krise i fremtiden.

Vi opnår meget lidt ved at bebrejde individuelle markedsdeltagere. Grundlæggende må vi indrømme, at vi alle har begået fejl. Investeringsbankerne, der udviklede produkter, som i sidste ende var så komplekse, at ingen forstod sig på dem, realkreditinstitutterne, som afstod fra at foretage kreditvurderinger, kreditvurderingsbureauerne, som venligt ignorerede interessekonflikter, og tilsynsorganerne, som ikke arbejdede tæt nok sammen med hinanden eller med de relevante centralbanker og ikke gjorde noget for at sikre egentlig gennemsigtighed omkring særlige virksomheder, der ikke var pålagt at redegøre for deres individuelle økonomiske situation.

Gennem alt for lang tid er der ikke gjort noget! Kommissionen, som vi for år tilbage bad om at se nærmere på kreditvurderingsbureauerne for at skabe klarhed om deres aktiviteter og om at forbedre gennemsigtigheden på andre områder, ventede for længe, inden den greb ind. Nu træffes der praktisk talt hver eneste dag foranstaltninger, som ville have været utænkelige for få måneder siden: G7 lørdag, de 27 medlemsstater mandag, finansministrene tirsdag, den britiske regerings tiltag i dag og samtidig et koordineret initiativ fra centralbankerne og en sænkning af renten! Det er positivt, og jeg håber, at disse foranstaltninger vil hjælpe, men de kunne også blive misforstået af markederne og opfattet som et udtryk for udbredt panik – og det skal for alt i verden undgås.

Huset har 27 værelser, der er ild i taget, men hvad gør de 27 beboere? De handler individuelt. Hver især bekæmper de ilden i deres eget værelse i stedet for at arbejde sammen.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Fru formand! På grund af finanskrisen vil den europæiske pagt om indvandring og asyl træde i baggrunden. Måske er det slet ikke så skidt. Måske er det dér, den hele tiden burde have været. Man må nemlig spørge sig selv, hvordan denne pagt om indvandring og asyl adskiller dig fra de politikker, som EU og medlemsstaterne har ført i årevis.

Ja, det må man altså! Hvad vil denne nye pagt ændre i forhold til migranter, der er ofre for politivold, menneskesmugling eller absurd bureaukrati? Anerkender den deres menneskelige værdighed og deres rettigheder? Anerkender pagten den internationale konvention om beskyttelse af vandrende arbejdstageres og deres familiemedlemmers rettigheder? Nej!

Hvad vil ændre sig i forhold til ofrene for fattigdom, krig, naturkatastrofer og skærperne af asylrettighederne? Vil folk begynde at få øjnene op for, hvor meningsløst det er at skulle søge asyl i det første asylland? Vil det være slut med de hurtige undersøgelser og de upålidelige lister over såkaldte sikre lande? For migranter, som er lovligt beskæftiget, og som er en del af vores økonomiske og sociale liv, vil pagten da betyde, at de officielt anerkendes? Nej!

Hvad med migranter, herunder mindreårige, som fængsles eller udvises til lande, hvor de kan risikere at blive mishandlet, hvor de ingen familie har, og hvor de ikke taler sproget. Vil deres situation ændre sig? Vil vi opgive tilbagetagelses- og transit aftalerne med lande, som overtræder menneskerettighederne? Nej!

Husk på, at folk i hele verden håner asyl- og indvandringspolitikken. Det er ikke længere muligt at tage til en international konference uden at høre om omfattende krænkelse af migranternes menneskerettigheder som følge af den europæiske asyl- og indvandringspolitik. Jeg mener, at situationen må ændres. Vi har behov for en politik, der bygger på pragmatisme og ikke på det hykleri, som er kendetegnende for den europæiske pagt om indvandring og asyl.

Cristiana Muscardini (UEN). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Vi er helt enige i det, som præsident Sarkozy sagde i Évian, nemlig at kun gennem en koordineret indsats fra centralbankernes og regeringernes side vil det være muligt at begrænse de systemiske risici.

Det ændrer ikke det faktum, at vi uanset dagens interessante forhandling stadig vil have en nagende tvivl om, hvorfor Den Europæiske Centralbank ikke sænkede renten tidligere i lyset af begivenhederne på det amerikanske marked, på de internationale markeder og på finansmarkederne, særligt i visse EU-lande.

Vi stiller spørgsmål ved dette, fordi der ikke har været en klar holdning til derivater, selv om vi ved, at disse produkter førte til, at store offentlige institutioner og myndigheder i Italien og andre steder i Europa opbyggede en massiv gæld.

Vi stiller spørgsmål ved det, fordi bankinstitutterne har fastholdt deres konsolideringspolitik og i mange tilfælde har skabt kolosser på lerbatter uden at tage højde for det system, der reelt findes i vores lande, og årsagen til, at forbrugslåne har været ude af kontrol, hvilket har ført til, at privatpersoner og – som en afledt følge heraf – banker har opbygget en kolossal gæld.

Kort sagt beder vi om, at Europa i dag finder modet til at revidere stabilitetspagten, som nu hører hjemme i sidste århundrede. Med et voldsomt stigende antal nye kriser har vi behov for hurtige og sikre beslutninger. Nu da vi tidligere talte om små og mellemstore virksomheder, må Rådet også gøres klart, at Kommissionen har en pligt til at indføre en yderligere sænkning af brændstofomkostningerne.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Fru formand! Det er aldrig af vejen med lidt beskedenhed, og det gælder også politikere. Lad os gøre det klart helt fra start: EU-institutionerne er knap andet end fuldkommen magtesløse tilskuere og Parlamentet knap andet end en fuldstændig afmægtig konversationsklub over for den internationale finanskrisen.

Jeg vil derfor starte med at tale om et par andre ting, som vi bærer et ansvar for. Oprindeligt skulle topmødet have været præget af spørgsmålet om Irland og den hendørende Lissabontraktat. Nylige udtalelser fra højtstående eurokrater giver mig imidlertid en meget stærk fornemmelse af déjà-vu. Et eksempel er kommissær Wallström, der så sent som i denne uge udtalte, at resultatet af den irske folkeafstemning i virkeligheden havde meget lidt at gøre med selve traktaten og snarere skyldtes etiske spørgsmål og beskatning. Sagens kerne er, at det irske nej i Kommissionens øjne reelt var et ja. Årsagen til, at jeg får et déjà-vu, er, at medlemmer af det europæiske establishment kom med de samme udtalelser efter folkeafstemningerne i Frankrig og Nederlandene. Folket siger ”nej”, men eurokraterne hører et ”ja”.

En sådan foragt for det grundlæggende demokrati er åbenbart et strukturel element i denne union. En vis europæisk, politisk, autistisk elite, som slet ikke har føling med befolkningen, fortsætter ufortrødent og træffer beslutninger mod folkets vilje og må efterfølgende fuldstændig magtesløs se til, når den reelle katastrofe rammer, sådan som det er tilfældet nu.

Et andet eksempel er følgende. Nylige undersøgelser har vist, at modstanden mod Tyrkiets tiltrædelse af EU er stærkere end nogensinde før blandt befolkningen i vores lande – med hvad gør vi? Vi fremskynder tiltrædelsesforhandlingerne med landet yderligere. Det Europa, som vi ser nu, er det stik modsatte af alt, der har med demokrati at gøre. Desuden kan vi ikke løse problemet med borgernes mistillid ved at fremføre et skuespil og lade som om, at vi nu yder et betragteligt bidrag til håndteringen af finanskrisen.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE-DE). – (FR) Fru formand, hr. minister, hr. kommissær! Mit budskab til Kommissionen og Rådet er følgende: Midt i denne finanskrisen må vi ikke glemme opfølgningen på det ekstraordinære rådsmøde den 1. september og i særdeleshed spørgsmålet om Georgien og Belarus.

(EN) Georgien tabte krigen, men bør vinde freden, og vi er nødt til at gøre vores yderste for at sikre, at det sker. Det indebærer to ting, dels at vi hjælper Georgien gennem omfattende finansiel støtte til genopbygning, dels at vi er med til at styrke de demokratiske reformer.

EU var hurtigere og mere effektiv end vores amerikanske venner i forbindelse med håndteringen af krisen i Kaukasus, og vores indsats var sammenhængende og byggede på en fælles tilgang – og det vil jeg gerne takke og rose det franske formandskab for.

Vi må tage højde for den georgiske krises indflydelse på hele regionen og på EU selv. Det er i langt højere grad end tidligere nødvendigt med en stærkere prioritering af forbindelserne med vores naboer mod øst. Vi har behov for et stærkt, demokratisk Georgien, ligesom Georgien har behov for os. Der er også hensynet til vores fælles europæiske interesse, og her tænker jeg på energiforsyningsikkerheden og muligheden for at anvende den kaukasiske korridor som en alternativ transitroute for olie og gas. Vi forventer af Kommissionen og Rådet, at de sørger for at beskytte de nuværende rørledninger og videreudvikle den fælles eksterne energipolitik, som i høj grad glimrer ved sit fravær.

Og nu til situationen i Belarus, som er ved at blive en anelse bedre, og hvor vi ser de første tegn på større frihed. Valgene var dog ikke demokratiske. Vi er nødt til at reagere med en ny politik, der kan gøre en ende på isoleringen af Belarus, men det skal ske via en velovervejede åbning over for landet, der er baseret på strenge krav og en gradvis noget for noget-tilgang. Det kræver følgende: en selektiv anvendelse af den europæiske naboskabspolitik og menneskerettighedsinstrumenterne, en selektiv ophævelse af visumsanktioner for embedsfolk, en halvering af prisen på indrejsevisum for belarussiske statsborgere, genetablering af den politiske dialog, støtte til fremme af det økonomiske samarbejde med EU, beskyttelse af civilsamfundet, ngo'er, nationale mindretal og frie medier – alt sammen i tæt samråd med dem, der repræsenterer den demokratiske holdning i Belarus.

Enrique Barón Crespo (PSE). – (ES) Fru formand, hr. formand for Rådet, hr. kommissær, mine damer og herrer! Det budskab, som jeg mener, vi bør sende i forbindelse med det kommende rådsmøde, er, at det er nødvendigt at genskabe og styrke de europæiske borgeres tillid til vores projekt.

Årsagen er, at vi besluttede at oprette en økonomisk og monetær union, som er under opbygning og endnu ikke er færdigudviklet. På grund af påvirkningen af situationen i USA har vi i en uge risikeret vild panik eller masseflugt, hvilket, jeg dog tror, er blevet afværget. Det er i rette tid blevet bevist, at de europæiske institutioner fungerer, særligt i lyset af mødet i Økofin-Rådet i går, men også den koordinerede rentesænkning i dag.

Vi er nødt til at være i stand til at hjælpe vores produktionssystem. I den forbindelse vil jeg ud over fællesskabsinitiativerne nævne et eksempel fra mit eget land, hvor det i går blev besluttet at oprette en pulje på 30 mia. euro, for vi er nødt til at være med til at holde erhvervslivet i gang.

Et andet område, hvor det også er vigtigt at styrke tilliden, er i forhold til ratificeringen af Lissabontraktaten. Jeg har haft lejlighed til at drøfte spørgsmålet med Micheál Martin. Han stillede en meget præcis diagnose af situationen, men en diagnose uden en ordineret behandling er ikke meget værd. Det, vi således har behov for, er, at vores irske venner, når de har overvejet og gennemtænkt tingene, også indser, at dette ikke er en neutral handling, men at det i en union, der bygger på solidaritet, også har omkostninger for os og vil koste os dyrt, hvis Lissabontraktaten ikke vedtages inden valget.

Det eneste positive aspekt af den mislykkede ratificering er måske, at det vil skabe større opmærksomhed omkring Europavalget. Det er imidlertid vigtigt at kæmpe og arbejde for, at Lissabontraktaten træder i kraft inden det kommende Europavalg, således at EU har mulighed for at stå stærkere og være mere sammenhængende.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (NL) Fru formand! Borgerne forventer i øjeblikket, at EU yder beskyttelse, skaber stabilitet og viser sammenhold. Et stærkt Europa er vigtigere end nogensinde i denne tid. Alle er enige om, at det var nødvendigt at gribe ind, og det er positivt, at det skete hurtigt. Det kunne ikke være anderledes.

Jeg finder imidlertid udviklingen bekymrende på en række områder, og jeg fornemmer også en vis ideologi bag nogle af de tiltag, der er blevet iværksat. Nogle her i Parlamentet har allerede fejret kapitalismens død. Ærligt talt, så er politikere altså ikke bankfolk. Nødforanstaltninger er én ting, men jeg har også bemærket, at visse tiltag grænser til en egentlig nationalisering af bankerne. Det er korrekt, at der er en række banker, som vi ikke længere kan stole på, og som vi ikke kan betro vores opsparinger. Spørg imidlertid Dem selv, om De ville betro Deres opsparing til politikere, der leger bankfolk, til hr. Schulz eksempelvis. Det ville jeg personligt ikke.

Krisen må ikke bruges som påskud til at omgå, svække eller endog afskaffe regler. Jeg finder opfordringen til at indføre en fleksibel anvendelse af konkurrencereglerne og stabilitets- og vækstpagten yderst bekymrende. Det er netop disse regler, der har gjort Europa robust.

Jeg har et specifikt spørgsmål til Kommissionen – og jeg har i øvrigt med beklagelse bemærket, at hr. Barroso åbenbart ikke mente, at denne forhandling var spændende nok til, at han ville overvære den i sin helhed. I eftermiddags udtalte den nederlandske finansminister under en forhandling i det nederlandske parlaments underhus, at opkøbet af Fortis og ABN-AMRO – ikke kun selve banken, men også dele uden systemisk relevans, såsom forsikring – ikke blev betragtet som statsstøtte. Jeg vil derfor gerne vide, hvordan Kommissionen agter at håndtere tilfælde som dette i den kommende tid. Kommissær Kroes udtalte trods alt i mandags – og jeg er fuldstændig enig – at konkurrencereglerne og stabilitets- og vækstpagten fortsat finder fuld anvendelse. Hvordan skal vi håndtere sager som denne? Hvad vil der ske, hvis det efterfølgende kommer frem, at der er sket en overtrædelse af statsstøttereglerne?

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Fru formand! Den største udfordring, som Europa står over for i dag, er uden tvivl den økonomiske krise. Trods de ganske nylige forsikringer fra tyske politikere og Kommissionens embedsfolk begynder krisen for alvor at ramme Europa. Spørgsmålet er ikke, om den vil ramme os, men hvornår. I lørdags formåede de selvudnævnte ledere fra flere af EU's største lande ikke at nå til enighed om en fælles taktik i den forbindelse.

Desuden er det på baggrund af eksemplet med de indskudsgarantier, som flere lande, bl.a. Grækenland, Irland og Tyskland, i modsætning til andre EU-medlemsstater har offentliggjort, tydeligt, at der ikke er en enkelt, fælles taktik til håndtering af situationen. Hvis der ikke udformes en fælles strategi på det kommende EU-topmøde, vil det være et meget dårligt signal til borgerne i EU-medlemsstaterne, fordi det er netop i en krisetid, at befolkningen i EU har størst behov for at føle, at EU står klar, hvis det bliver nødvendigt, og at EU ikke kun er der i gode tider, men også når der opstår problemer.

Werner Langen (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Desværre er kommissionsformanden ikke længere til stede. Han sagde – jeg noterede det ned – at vi endnu ikke har regler, der muliggør en europæisk løsning. Det har han så sandelig ret i. Fru Berès fortalte os hvorfor – den ansvarlige kommissær, hr. McCreevy, kunne nemlig lige så godt have været død i de seneste fire år! Han har konsekvent ignoreret Parlamentets forslag i mindst ti forskellige betænkninger. Sådan forholder det sig. Der er ikke tale om nyliberalisme, men om at kommissæren med ansvar for de finansielle markeder fjernstyrer situationen fra Dublin og London. Hvis kommissionsformanden havde ryggrad, ville han fratage hr. McCreevy dette område og overdrage det til hr. Almunia, hvor det hører hjemme, men han har ikke modet til at gøre det. Imens taler folk her som om, at ragnarok var ved at bryde løs. Jeg kan blot ryste på hovedet i forundring over det, som kommissionsformanden har gjort. Han vil ikke kunne tale sig ud af det fælles ansvar så let.

Jeg siger det så eftertrykkeligt, fordi vi ikke bare kan sidde stille og vente. Vi må handle hurtigt. De udstedende banker har handlet, og finansministrene har handlet. Det blev alt sammen nødvendigt, fordi krisen nu har nået et omfang, som vi har frygtet i alle disse år.

Hvor er fru Kroes? Hun ævler løs om sine konkurrenceregler og bringer desuden sikkerheden i fare i forhold til stabiliteten i de banker, der stadig fungerer. Hun fastsætter frister i stedet for at tænke på, om Irland er i stand til at stille 200 % af landets bruttonationalprodukt som sikkerhed alene for de irske borgere og for fremtidige lån. Hvem har overhovedet sagt et ord om det?

Hvis Kommissionen ikke har modet til at fremsætte forslag vedrørende en europæisk tilsynsmyndighed – det kunne nemlig være at gå imod medlemsstaternes vilje – så vil alt bare bryde sammen. Hvis der oprettes en europæisk solidaritetsfond, inden der sker en harmonisering af reglerne, vil det være rendyrket socialisme.

Jo Leinen (PSE). – (DE) Fru formand! Efter at have lyttet til hr. Langen kunne man nærmest tale om en stor koalition, for jeg er enig i det, som han sagde.

En krise i Georgien, en finanskrise, en energipriskrise – det hele skriger på et stærkt Europa. Som formand for Udvalget om Konstitutionelle Anliggender glæder det mig derfor, at alle, bortset fra EU-modstanderne, har erklæret deres støtte til en hurtig ratificering af reformtraktaten, og jeg takker det franske formandskab for at stå fast på det punkt. Det må ikke udsættes på ubestemt tid, og jeg forventer, at der på næste uges topmøde vil blive sendt et klart signal og fastsat en tidsplan for afslutningen af ratificeringen.

Sverige og Tjekkiet ratificerer traktaten ved udgangen af året, og jeg har stadig ikke opgivet håbet om, at det fortsat er muligt at få ratificeret traktaten i Irland inden Europavalget. Den irske udenrigsminister,

Micheál Martin, fortalte i mandags mit udvalg, at der var ved at ske en holdningsændring i Irland, og at befolkningen anerkendte værdien af EU. I politik kan seks måneder være meget lang tid!

Nu til mit andet punkt! Vi er også nødt til at forklare borgerne, hvorfor vi har behov for EU. Det glæder mig, at vi på topmødet vil vedtage en politisk fælleserklæring om EU's kommunikationsstrategi. I den forbindelse vil jeg gerne takke det franske formandskab, som har formået at samle de tre institutioner. Vi skal have styr på kommunikationen, så vi er klar til folkeafstemningen i Irland og Europavalget. EU er ikke årsag til talrige problemer, men løsningen på mange! Det bør gøres klart uden for EU-institutionerne.

Mario Borghesio (UEN). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! EU har ikke beskyttet befolkningen mod finansiell spekulation. New York Times trykte sågar det profetiske skrift af Ezra Pound "Med slid, ingen hus af god sten". I dag ville den amerikanske centralbank og det amerikanske finansministerium gerne skjule problemerne ved at sænke renten. Det var denne løsning – let adgang til kredit – som i første omgang skabe spekulationsboblen.

I 1933 kom en gruppe økonomer i Chicago på den idé at genskabe et eksklusivt statsmonopol på udstedelse af penge for dermed at forhindre bankerne i at fremstille falske pengesedler og indføre et reservekrav på 100 %. Det umuliggjorde svindel med nødpenge og satte en stopper for det finansielle spil, som ruinerede almindelige mennesker, skadede sparerne og lammende realøkonomien.

Nobelpristager Maurice Allais har altid åbent kritiseret innovative finansieringsinstrumenter, securitisation, derivater og hedgefonde, som er højt elsket af finansfolk i en bestemt del af Europas finanssektor. Han opfordrer helt med rette – ligesom vi har gjort i nogen tid – til, at derivater gøres ulovlige. Lad os vedtage planen fra Chicago og Allais' plan og forbeholde staten retten til at udstede penge.

I Europa er tilstrækkelig mange blevet usikre på, hvad de skal gøre. Selv paven har udsendt en meddelelse om, at rigdom ikke betyder noget.

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Rådet må drage konklusioner af invasionen af Georgien. For at forhindre lignende angreb i at ske igen må EU sørge for, at idéen om, at "magt er ret", vil vise sig at være aldeles ufordelagtig for angriberen. Ved at invadere en suveræn stat har Rusland som medlem af Sikkerhedsrådet ødelagt ikke blot det regionale, men det internationale sikkerheds- og stabilitetsparadigme. Hvis der ikke sættes grænser, vil vejen ligge åben for yderligere magtdemonstrationer over for Ukraine, Moldova og andre lande.

Det, vi har behov for i dag, er et mere effektivt østligt partnerskab og et stærkt og demokratisk Georgien. Endnu inden Rusland har opfyldt sine forpligtelser, har flere socialistiske ledere under et besøg i Moskva desværre erklæret, at EU og Rusland mere end nogensinde har brug for hinanden, og at Rusland og EU er nødt til at samarbejde for at udfylde det mulige sikkerhedstomrum, som et svækket USA vil efterlade sig. Der synes at være en farlig forvirring omkring, hvem der egentlig er vores allierede, og hvem der i virkeligheden er interesseret i at svække og splitte Europa.

Endelig er EU nødt til at reagere over for den fortsatte udstedelse af russiske pas i udlandet. Denne praksis betyder, at der kunstigt opstår nye russiske statsborgere, som skal beskyttes i henhold til Medvedevdoktrinen, hvorved der vil opstå nye internationale krisebrændpunkter. Vores reaktion bør være at nægte disse nye statsborgere visum, i særdeleshed lederne for de nye russiske protektorater. Endelig bør vi hurtigt sikre georgiere og ukrainere visumlempelser, der er mere fordelagtige end de lempelser, der er indført over for russiske statsborgere.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Fru formand! Det er min holdning, at den irske regering hurtigst muligt skal forsøge at fjerne den irske blokering af vejen til Lissabon og fastholde Irland som et fuldgyldigt medlem og ikke blive et delvist deltagende land, hvis undtagelsesbestemmelser vil gå ud over os.

Vi har mere end nogensinde behov for Lissabontraktaten for at styrke Europa globalt og for effektivt at imødegå borgernes bekymringer. Med finanskrisen er markedet endnu engang brudt sammen. Det er sket igen, fordi de fleste regeringer troede på eventyret om, at internationale markeder regulerede sig selv, og ikke formåede at indføre demokratisk kontrol på markederne.

Euroen er et eksempel på, hvad EU kan opnå, når landene for alvor deler suveræniteten. Hvis Irland havde valgt at beholde det irske pund, ville det uden tvivl på nuværende tidspunkt være forsvundet uden at efterlade sig spor.

Hr. Barroso har indrømmet, at medlemsstaternes samarbejdsvilje ikke var særlig stor, da der skulle findes en koordineret løsning på krisen. Han er imidlertid tavs omkring kommissær McCreevys fortsatte modstand mod at indføre nye regler. Kommissær McCreevy er ikke i stand til at opgive sin nyliberale ideologi, og jeg er derfor meget bekymret over, at han skal være med i den tremandsgruppe, som hr. Barroso vil oprette.

Må jeg lige komme med en sidste bemærkning? Jeg foreslår at lægge hr. Farages tale i dag i Parlamentet ud på min hjemmeside, for jeg mener, at i jo højere grad irerne lytter til, hvad han har at sige om Irland og Europa, desto større sandsynlighed er der for, at de vil stemme ”ja” til EU.

Cornelis Visser (PPE-DE). – (NL) Fru formand! Spørgsmålet er, om finanskrisen vil styrke den europæiske integration, eller om det modsatte vil ske. Efter min opfattelse kan en krise af denne størrelse kun håndteres på europæisk niveau – hvilket må føre til en styrkelse af den europæiske integration. Det kræver imidlertid lederskab, ikke kun fra medlemsstaternes side, men i særdeleshed også fra Kommissionens side. Indtil videre er reaktionen på finanskrisen primært kommet fra medlemsstaterne – og deres indsats glæder mig, f.eks. i forbindelse med krisen i Fortis Bank – mens Kommissionen har forholdt sig i ro.

Efter min opfattelse skyldes finanskrisen den hurtige udvikling, der er sket i den finansielle sektor i løbet af de seneste år. Bankprodukter er blevet sammensat på en måde, der giver mulighed for hurtige gevinster, men som samtidig indebærer store risici. Disse risici var imidlertid ikke åbenlyse, og i visse tilfælde er de det fortsat ikke. Det er yderst kompliceret for eksperter at foretage en korrekt vurdering, altså at ansætte værdien af disse nye finansielle produkter.

Derfor må Kommissionen nu foreslå foranstaltninger, der kan øge gennemsigtigheden omkring finansielle produkter og forbedre styringen af bankerne. Den skal også foreslå foranstaltninger til forbedring af tilsynet og fremsætte forslag til, hvordan samarbejdet mellem centralbankerne indbyrdes og mellem andre tilsynsmyndigheder kan forbedres. Parlamentet giver udtryk for sin holdning i betænkningen om Lamfalussyopfølgningen og den fremtidige tilsynsstruktur i finanssektoren, som er næste punkt på dagsordenen.

I øvrigt finder jeg det dybt beklageligt, at Den Socialdemokratiske Gruppe undlod at deltage i udvalgets afstemning om en så vigtig betænkning. Jeg spekulerer på, om gruppen vil gøre det samme i morgen. Krisen viser, hvor vigtig EU er. Hvis de europæiske myndigheder handler individuelt i forhold til krisen, kan statsstøtte og forskelsbehandling af udenlandske sparere, kunder og investorer blive resultatet. Alene EU kan sikre en afbalanceret tilgang til krisen, og derfor må Kommissionen gå forrest, allerede fra i dag.

Józef Pinior (PSE). – (PL) Fru formand! Ligesom situationen i Kaukasus i sommer stillede EU over for en ny geopolitisk udfordring, stiller den internationale finanskrisen os i dag over for en udfordring, der er forbundet med den globale økonomi, og som EU er nødt til at se i øjnene. Alle er enige om, at tiden er inde til at finde en koordineret løsning på EU-plan i forhold til disse udfordringer. Hvordan kan vi imidlertid gøre det uden Lissabontraktaten? Det er ganske enkelt ikke muligt. Derfor er ratificeringen af Lissabontraktaten helt afgørende – det er et spørgsmål om ”at være eller ikke være” for EU, om en seriøs løsning fra EU-hold i den aktuelle verdensorden. Hr. Barroso sagde, at EU-institutionerne, herunder Kommissionen, ikke er tilstrækkeligt repræsenteret i den globale finansielle struktur. Det er endnu et bevis på behovet for hurtigst muligt at ratificere Lissabontraktaten i de lande, som endnu ikke har gjort det.

En anden ting, som jeg gerne vil nævne i dag, er, at markedsøkonomi er fint, så længe der er tale om et reguleret marked. En kapitalistisk økonomi, som tager hensyn til den menneskelige faktor. Det er helt grundlæggende. Det var trods alt Europas reaktion på krisen i starten af det 20. århundrede. Europa var i stand til at opbygge sin styrke netop af den grund.

En sidste ting – lad os redde den polske skibsværftsindustri! Jeg henvender mig i den forbindelse til Kommissionen – i lyset af den aktuelle krise, hvad skal vi så stille op med yderligere 100 000 arbejdsløse?

Jerzy Buzek (PPE-DE). – (PL) Fru formand! Det vigtigste i dag er at overvinde finanskrisen, men den største trussel som følge af finanskrisen er risikoen for en økonomisk afmatning. Vi kan ikke alene bekymre os om finanssektoren, for i sidste ende vil det altid være et spørgsmål om økonomiens konkurrenceevne, vækst og beskæftigelse. Vedtages de forkerte lovgivningsmæssige løsninger som led i klima- og energipakken, kunne det forværre udsigterne for at komme ud af finanskrisen. Vi ønsker at handle ud fra et grundlæggende princip om at nedbringe udledningen af drivhusgasser med 20 % inden 2020. Formanden for Rådet talte om fleksibilitet i forhold til klima- og energipakken og om den balance, der skal fastholdes i forbindelse med vedtagelsen af den. Hvad betyder det? Det burde betyde en mulighed for at tilpasse pakken og i særdeleshed

tilpasse emissionshandelssystemet efter den aktuelle situation, og denne situation er helt anderledes, end den var for et år siden, et halvt år siden eller for blot to måneder siden.

Den samme målsætning – en nedbringelse af udledningen – kan opnås ved hjælp af forskellige metoder. Vi kender resultatet af afstemningen om emissionshandelsdirektivet, som fandt sted i går i Parlamentets Udvalg om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed. Vi har noteret os det. Vi står nu over for en meget vanskelig trepartsforhandling, eftersom forslaget blev vedtaget med mange forbehold.

Vi har ikke haft tilstrækkelig tid i Parlamentet til at drøfte alle de problemer, der er forbundet med emissionshandelsdirektivet. Jeg opfordrer derfor det franske formandskab og Kommissionen til også at tage hensyn til konklusionerne og ændringsforslagene fra mindretallene til trods for, at nogle af disse ændringsforslag blev ikke vedtaget i Parlamentets udvalg. Hvis vi ønsker at finde en god løsning, må vi bruge almindelig sund fornuft og følge situationen, som hele tiden ændrer sig og støt forværres ifølge de økonomiske prognoser.

Othmar Karas (PPE-DE). – (DE) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil starte med at sige, at jeg synes, at det er meget skuffende, at der altid skal en krise til, for at vi finder det rette engagement, det rette ordvalg og den rette dynamik i forhold til at finde fælles fodslag og europæiske løsninger. Europæisk handling og europæisk indflydelse er en væsentlig del af løsningen, ikke kun i forhold til at løse kriser, men også i forhold til at forebygge kriser i vores globaliserede verden.

Vi har behov for både kort- og langsigtede foranstaltninger. Disse kriser viser os, hvor afhængige vi er af hinanden, hvor global, og hvor sammenvokset den finansielle verden er i dag. Jeg har her en samling af anmodninger, som Parlamentet har fremsat siden 2002, og hvoraf kun en brøkdel er blevet besvaret af Kommissionen, og hvoraf mange er blevet bremsede af medlemsstaterne, som forhindrer os i at finde europæiske løsninger.

Vi har behov for forslag til retsakter på følgende områder: europæisk tilsyn, kreditsikkerhed, kreditvurderingsbureauer, kreditgivning, krisestyringsmodeller og minimumsstandarder for alle typer investeringer.

I samme åndedrag vil jeg gerne understrege, at vi ikke må misbruge krisen på finansmarkederne til at indføre uforholdsmæssige bestemmelser. Det drejer sig ikke om at forkaste markedstanken og kræve nationaliseringer. Det handler om at skabe markeder, der er så frie som muligt, og indføre regler i det omfang, det er nødvendigt i den globaliserede verden. Alle har behov for regulering – vi må ikke udelukke nogen – men reguleringen skal stå i forhold til risikoen og det enkelte produkt. Det er, hvad jeg anmoder om, og jeg håber, at Rådet vil gå i den retning.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Fru formand! På næste uges EU-topmøde vil der ikke komme noget nyt fra premierminister Brian Cowan med hensyn til det aktuelle dødvande omkring Lissabontraktaten i Irland. I stedet vil han gøre noget i lighed med hans kollega, udenrigsminister Micheál Martin, som først i mandags fremsendte en analyse af valgresultatet til Parlamentets Udvalg om Konstitutionelle Anliggender. Der vil ikke blive foreslået noget konkret før topmødet i december, hvor en køreplan for det videre forløb ventes at blive skitseret.

Med henblik på at få denne køreplan klar hurtigst muligt, vil jeg gerne redegøre for, hvordan jeg forestiller mig, at vi kommer videre. For det første mener jeg ikke, at der kan afholdes en ny folkeafstemning før om mindst et år for at sikre en passende høring af de irske vælgere. Der bør udskrives en ny folkeafstemning i efteråret næste år, eventuelt i oktober. Det betyder, at Europavalget vil skulle afholdes i henhold til Nicetraktaten, men det er efter min mening det mindste af to onder.

Med hensyn til formen af den nye folkeafstemning ville jeg foreslå en udvidet folkeafstemning om Lissabontraktaten i Irland, hvor vi kunne afholde en konstitutionel folkeafstemning om selve traktaten og samme dag afholde en vejledende folkeafstemning om vigtige undtagelser såsom EU's charter om grundlæggende rettigheder og den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik.

Hvis de irske vælgere i forbindelse med den udvidede folkeafstemning skulle fravælge et af disse to områder, kunne den irske regering efterfølgende forsøge at få en separat aftale i stand med Rådet, som vil skulle undertegnes af alle 27 medlemsstater. Det ville svare til fortilfældet med Edinburghaftalen, som danskerne fik gennemført på rådsmødet i december 1992, og som gav Danmark fire forbehold over for Maastrichttraktaten. Disse forbehold gjorde det muligt at ratificere traktaten.

På denne måde ville de medlemsstater, som allerede har ratificeret Lissabontraktaten, ikke skulle gøre det igen, og den udvidede folkeafstemning ville give de irske vælgere et valg i forhold til, hvor stor en rolle de ønsker at spille i EU.

FORSÆDE: Manuel António dos SANTOS

Næstformand

Gunnar Hökmark (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg har indledningsvis tre punkter. Med hensyn til Rusland må vi fastholde en på én gang åben og stram politik og aldrig acceptere russiske krav på indflydelse i andre lande, uanset om de befinder sig i det "nære udland" eller langt væk. Det vil få afgørende betydning i de kommende år.

For det andet bør formålet med budgetrevisionen være at deregulere europæisk landbrug, åbne det op og skabe flere muligheder for landmænd i Europa og i andre dele af verden – dog med færre tilskud – så vi kan få et internationalt, velfungerende landbrugsmarked, der kan efterkomme den nye efterspørgsel på fødevarer i hele verden.

For det tredje skal der trods finanskrisen iværksættes klimatiltag med det samme, så vi kan drage fordel af de langsigtede virkninger. På den måde kan vi bekæmpe klimaændringer og være parat til at imødegå tilstødende udfordringer.

Med hensyn til finanskrisen, som vi har talt om i dag, glemte mange af talerne, at vi nu befinder os ved afslutningen af en langvarig proces, der er enestående i menneskets historie – i den forstand, at global vækst har skabt velstand på en måde, som vi aldrig før har set. Vi står nu ved afslutningen af den proces. Jeg hørte ikke hr. Schulz tale om dette tidligere i dag. Vi har naturligvis en række problemer, men de vedrører ikke kun markedet. Ingen kan påstå, at subprime-lånene i USA er resultatet af markedskræfterne. De er resultatet af konkrete politiske indgreb.

Det, vi skal sørge for nu, er gennemsigtighed, ansvarlighed og tilsyn i forhold til de moderne markeders karakter. De er både europæiske og globale, og vi skal sørge for at følge med udviklingen på finansmarkederne, for så vil vi også være i stand til at handle konstruktivt i forhold til realøkonomiens udvikling.

Piia-Noora Kauppi (PPE-DE). – (FI) Hr. formand! Ustabilitet, der breder sig som en steppebrand, er kendetegnende for situationen i verden i dag. Det gælder i særdeleshed på finansmarkederne, som i dag er blandt de mest globaliserede af alle erhvervssektorer. Uansvarlighed, overivrige handlinger og manglende regulering i én del af verden vil kunne ramme almindelige forbrugere på pengepungen i hele verden. Jeg glæder mig også over Kommissionens initiativ om at oprette en stående arbejdsgruppe i Kommissionen, der skal beskæftige sig med finanskrisen. Som kommissionsformand Barroso sagde, kan og skal vi gøre mere.

Jeg tror imidlertid, at Kommissionen er blevet tillagt et for stort ansvar her. Vi skal sikre en klar ansvarsfordeling. Den Europæiske Centralbanks opgave er at sørge for prisstabilitet og for, at pengenes værdi er stabil. ECB har handlet effektivt for at afbøde krisen. Dagens koordinerede rentesækning er en klar indikation af dette. På den anden side er fællesskabsinstitutionerne – Kommissionen og Parlamentet – ansvarlige for at sikre, at det indre marked forbliver åbent, og at lovgivningen er på plads. Markedsaktørerne skal overholde loven, kontrollere deres risici og opmuntre husholdninger, der skylder dem penge, til at finde passende løsninger. Finansielle grupper skal ikke kun være opmærksomme på deres egen forretning, men også tage et bredere socialt ansvar. Hovedansvaret ligger imidlertid hos finansministrene, fordi de fleste vækstinstrumenter og kriseløsninger ligger i deres værktøjskasse og ikke er at finde hos ECB eller blandt de europæiske lovgivere eller markedsaktører.

Finansministrene har vist initiativ. I oktober 2007 vedtog de klarere regler, der skal forhindre kriser på finansmarkederne. I betragtning af, hvor langvarig opgaven bliver, er listen med de 13 punkter fra gårdsdagens møde i Økofin-Rådet temmelig ynkværdig. Jeg er ikke imod forslagene, men jeg mener ikke, at handlingsprogrammet er tilstrækkeligt. Det er ikke nok at gøre noget. Vi skal også gøre det rigtige, og det er endnu vigtigere at være i stand til ikke at gøre noget, når lovgivning ikke er den rette løsning på problemerne. Vi må ikke give efter for populistisk pres.

Zsolt László Becsey (PPE-DE). – (HU) Hr. formand! Jeg vil bede alle tolkene tilgive mig for at tale lige ud af posen. Nøgleordene her er solidaritet, tilsyn og sikkerhed. Vi hævder konstant, at solidaritet er særlig vigtigt i den aktuelle finanskrise, og især når vi, som jeg selv, kommer fra et land, der er propfyldt med bankfilialer,

koncernselskaber og datterselskaber. Det, der således er vigtigt her, er, hvordan hovedkontorerne, som træffer beslutningerne, og tilsynsorganerne reagerer på de problemer, som vi står over for.

Med hensyn til spørgsmålet om solidaritet kan jeg nævne, at den fælles landbrugspolitik blev skabt fem år efter oprettelsen af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, og nu knap fem år efter udvidelsen er tiden inde til også at indføre en fælles energipolitik. Det glædede mig at høre ministeren sige, at det var en god idé, om end politikken ikke er på plads endnu. Jeg kan imidlertid tilføje, at indskudspolitikken også drejer sig om solidaritet. Det kan lade sig gøre, og dette er et tidspunkt, hvor vi kan vise et positivt billede af EU i de centraleuropæiske lande, hvis vi ikke hver især ser passivt til, men sammen giver udtryk for, at vi helt bestemt i tilfælde af en krise vil garantere den samlede befolknings indskud i op til et halvt eller et helt år. Det er op til os, og jo før vi gør det desto bedre, da vi taler om mennesker her, mennesker, som befinder sig i en forfærdelig situation, og som vi må redde hurtigst muligt. Jeg tror ikke, at det vil trække problemerne i langdrag.

Dernæst er der spørgsmålet om solidaritet og vores forsvarsløshed. Det drejer sig i bund og grund om tilsynsmyndigheder, og det er det næste punkt. Jeg kan forstå, at der er et ønske om at oprette tilsynskontorer eller -kollegier, men jeg mener, at det er vigtigt, at vi bevæger os i retning af en form for centraliseret tilsyn – på samme måde som vi overdrager vigtige konkurrencepolitiske spørgsmål til den relevante EU-instans eller til Den Europæiske Centralbank – og det er meget vanskeligt at se, hvordan vi kan opbygge tillid til hinanden i et kollegialt system.

John Purvis (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne sige til Dem og til hr. Jouyet og hr. Almunia, at det er helt afgørende at få gang i interbankmarkedet igen. Den eneste sikre måde at gøre det på er gennem nationale, statslige garantier for interbankindskud, sådan som Irland og Danmark har gjort på deres hjemmemarkeder.

Omfanget af sådanne garantier vil ganske vist være enormt, men når der først kommer gang i interbankmarkedet igen, vil bankerne holde op med at hamstre og atter begynde at yde lån til virksomheder, privatpersoner og husholdninger, og interbankrenten vil genfinde et normalt leje – og det er stensikkert, at der ikke vil blive behov for at bruge disse garantier.

Jeg er enig med hr. Jouyet i, at dette er nødt til at ske på globalt plan. Det er, som han sagde, netop IMF's rolle at koordinere et sådant tiltag, og kun med et så dristigt skridt på globalt plan vil vi kunne slukke branden og begynde at genskabe tilliden.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Hr. formand! Det allervigtigste, og her er jeg helt enig med det franske formandskab, er at finde en form for løsning i forhold til Irland og ratificeringen af Lissabontraktaten. Med hensyn til den finansielle uro vil jeg gerne minde Parlamentet om, at den ungarske premierminister, Ferenc Gyurcsány, i februar 2008 foreslog at oprette en fælles europæisk tilsynsmyndighed og et fælles europæisk regelsæt i lyset af krisen på de internationale finansmarkeder. Desværre var der ikke flertal for dette på Rådets møde i marts. Jeg mener, at forslaget bør tages op igen på det kommende møde. Den ungarske premierminister vil fremsætte det igen, da der uden en europæisk finansiel tilsynsmyndighed, igen og igen vil opstå globale problemer. Jeg vil gerne bede det franske formandskab og de øvrige medlemsstater om at støtte forslaget. En løsning på dette problem er trods alt i alles interesse.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Hr. formand! De, der har scoret kassen i den amerikanske bankindustri, og deres "kolleger" i Europa har i de senere år begivet sig ud i omfattende svindel, underslæb og korruption på bekostning af almindelige mennesker. På trods heraf har de myndigheder, bl.a. centralbankerne, finansministrene og EU-kommissærerne, hvis opgave var at beskytte borgerne, reelt intet gjort for at stoppe dem.

Efter at have fortiet, tilsidesat og mørklagt problemerne har disse myndigheder nu den frækhed at lægge bånd på skatteydernes penge, så de, der har tjent fedt, kan blive endnu rigere. Det er uhørt, skandaløst og skammeligt. Det er ikke retfærdigt. De, der bærer skylden for den aktuelle internationale økonomiske katastrofe, og de, der har tilbudt at dække over dem, burde få beslaglagt deres aktiver og sættes i fængsel. Det er ægte retfærdighed, og det er den type retfærdig, som EU bør værne om. Det er den skinbarlige sandhed om, hvad EU-borgerne mener.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Jeg har først et spørgsmål til Rådet. Hvad bliver det til med den konference på højt plan om Georgien, som det franske formandskab har foreslået, og hvad agter formandskabet at gøre for at beskytte Georgiens territoriale integritet i lyset af, at et andet land anerkender to separatistregioner, Abkhasien og Sydossetien? Det er en skam, at hr. Barroso ikke længere er her, for hans

tale manglede overbevisning. Måske fordi han ikke selv troede på sine egne forslag. Jeg tror, at den finansielle og økonomiske situation er langt mere alvorlig, end han gav udtryk for. Selv i dag ville jeg mene, at enhver på internettet tydeligt kan se, at aktiemarkedene fortsat er i frit fald, trods alle indgrebene. Jeg opfatter det som en egentlig nedsmeltning af det nuværende system, et system, der er fuldstændig forældet, et system, der har ført til konkurser, der har ført til en total udnyttelse af jorden, som er ved at kvæles i drivhusgasser, og der har ført til underudvikling i landene i syd og underudvikling i vores byer, store som små.

(Formanden fratog taleren ordet)

Konrad Szymański (UEN). – *(PL)* Hr. formand! I den aktuelle krise taler vi om offentlige tilskud til truede økonomiske sektorer. Tyske Hypo Bank er ved at blive reddet takket være et tilskud på 50 mia. euro, hjælpepakken til britiske Bradford & Bingley har en værdi af 35 mia. euro, og Fortis Bank støttes med 11 mia. EUR. Den Europæiske Centralbank har i mellemtiden pumpet ekstra 120 mia. EUR ind i bankerne for at holde dem likvide.

Samtidig har kommissær Kroes skabt en politisk krise i Polen ved at kræve tilbagebetaling af ca. en halv – jeg vil gerne understrege, en halv – mia. EUR i offentlig støtte til tre polske skibsværfter. Jeg er spændt på at se, hvordan Kommissionen vil forklare polakkerne, at mens der pumpes to cifrede milliardbeløb ind i bankerne i det gamle Europa, må der ikke overføres en halv mia. EUR til tre skibsværfter, som risikerer at bukke under på grund af Kommissionens tiltag. Jeg opfordrer til, at vi har dette i bagehovedet, når der skal træffes beslutninger om yderligere hjælpepakker til finanssektoren i forbindelse med det kommende møde i Rådet.

Ioannis Varvitsiotis (PPE-DE). – *(EL)* Hr. formand! Den forhenværende franske premierminister Édouard Balladur har udtalt, at fuldstændigt frie markeder ville svare til jungleloven. Han tilføjede, at vores samfund, demokrati og institutioner ikke kunne tillade, at jungleloven tog over. Til trods herfor befinder vi os nu i en jungle og betaler prisen for den fuldstændige markedsfrihed, som plejede at kendetegne USA.

Hvis De tænker på, at for hver reelle investering på 1 dollar udlånte de amerikanske banker 32 amerikanske dollars (mod de europæiske bankers sølle 12 dollars), vil De forstå den omfattende uansvarlighed på det amerikanske bankmarked. Jeg frygter nu, at hverken hr. Paulsons eller den amerikanske regerings foranstaltninger vil kunne redde verden ud af denne krise. Med hensyn til, hvad der skal ske fremover, mener jeg, at det er nødvendigt at indføre strenge regler fra nu af.

Victor Boștinăru (PSE). – *(RO)* Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. Almunia, mine damer og herrer! I løbet af de seneste få år har fremtrædende ledere, særligt socialdemokratiske, talt om behovet for en reform af verdens finansielle system, en form for et nyt Bretton Woods-system, med henblik på at imødegå globaliseringsudfordringerne. Desværre er intet sket.

Derfor roser jeg de seneste tiltag fra hr. Sarkozy og det franske formandskab og også fra andre europæiske ledere, som har henvist til behovet for en sådan reform. I dag glædede det mig at høre kommissionsformanden, hr. Barroso, tale om behovet for ikke kun at fokusere på finanskrisen og situationen i Europa.

Jeg foreslår derfor, at hr. Barroso, EU og Kommissionen afgiver et udtrykkeligt løfte om, at der er behov for at ændre verdens finansielle system i samarbejde med andre store aktører som USA, Kina og Japan og forsyne menneskeheden med de instrumenter, der er nødvendige for at styre de finansielle aspekter af globaliseringen.

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – *(FR)* Hr. formand, hr. kommissærer, mine damer og herrer! Da jeg allerede har haft ordet, vil jeg gøre det kort.

Med hensyn til håndteringen af finanskrisen beklager jeg meget, at min tilstedeværelse ikke er tilstrækkelig for fru Berès, men det glæder mig, at hun er tilfreds med hr. Almunias tilstedeværelse. Nu til den alvorlige side af sagen. Talerne af navnlig fru Berès, hr. Karas og fru Kauppi viste, at det, vi har behov for – som det allerede er blevet sagt – er at sikre en effektiv vedtagelse af Kommissionens aktuelle forslag, som dækker alle aspekter af tilsyn, regulering og ændring af regnskabsreglerne.

Det drejer sig om en tilpasning af de eksisterende bestemmelser, en tilpasning af reglerne, som er blevet nødvendig på grund af den aktuelle situation, og altså ikke om at overregulere. Som vi allerede har givet udtryk for, er der på dette område behov for mere EU, og vi er nødt til at tilpasse vores regler i forhold til de finansielle institutioners indbyrdes afhængighed og i forhold til, at vores regler for finansiering af økonomien også er indbyrdes afhængige. Vi er nødt til meget hurtigt at komme i omdrejninger på dette område og genvinde den handlekraft, som vi havde for få år siden, så vi kan færdiggøre den struktur, der blev opbygget som led i hr. Lamfalussys arbejde, og som De skal drøfte senere.

Det er også vigtigt, at Kommissionen har kompetencer – har indflydelse på dette område – og Kommissionen gør helt ret i at stå fast på det punkt. Vi er nødt til at se logisk på dette. Hvis vi ønsker større integration, hvis vi ønsker at gennemføre de løsninger, som vi har set fungere for andre, er vi nødt til at skabe en organisation, der kan imødegå de finansielle udfordringer, som vi kommer til at stå over for, og vi er nødt til at handle hurtigt. Det franske formandskab vil som sagt gøre alt, hvad der står i dets magt, og sætte alle sejl for at øge den nødvendige koordinering og tilpasning af reglerne på området.

Vi har tydeligvis behov for en koordinering mellem Den Europæiske Centralbank, de europæiske finansministre og Kommissionen på dette område. Det er vigtigere end nogensinde. Vi er nødt til at finde konkrete løsninger, og vi er også nødt til at foregribe de konsekvenser, som denne krise vil få for finansieringen af økonomien og for selve økonomien. Vi kan allerede se de første tegn. Også her – og dette er vigtigt i forhold til at opbygge tillid – er vi nødt til at vedtage vidtrækkende og banebrydende foranstaltninger, særligt af hensyn til SMV'erne.

Hvad angår de eksterne forbindelser, som hr. Saryusz-Wolski og fru Isler Béguin nævnte aspekter af, vil jeg gerne sige til hr. Saryusz-Wolski, at Det Europæiske Råds prioritet som sagt er at fastlægge klare strategier og udstikke retningslinjer for energiforsyningsikkerhed og energisolidaritet. En krise bør ikke overskygge en anden. For tre måneder siden oplevede vi en energikrise. Den er ikke ovre endnu. Flere landes energiforsyningsikkerhed afhæng af andre lande. Det er stadig tilfældet. Vi skal have en solid europæisk energipolitik, og også på det punkt er vi kommet bagud og er nødt til at gøre noget hurtigt.

Med hensyn til Belarus – et emne, som vi om lidt skal drøfte i detaljer – vil jeg gerne sige til hr. Saryusz-Wolski, at der vil blive afholdt et trojkamøde i forbindelse med mødet i Rådet (almindelige anliggender), og at vi ved den lejlighed mødes med de belarussiske myndigheder. Som bekendt, og hr. Saryusz-Wolski understregede dette, har vi givet udtryk for vores bekymring over valgproceduren, som vi ikke er tilfredse med. Vi vil være åbne omkring dette, men samtidig overvejer Rådet en mulig lempelse af visse sanktioner, særligt de visumrestriktioner, der er indført over for visse belarussiske embedsfolk. Rådet overvejer fortsat sådanne tiltag.

Jeg kunne godt lide formandens beskrivelse af konflikten mellem Rusland og Georgien. Vi skal genoprette freden og fastholde freden i Georgien. Det fører mig til fru Isler Béguins spørgsmål. Vi afholder en konference på højt plan den 14. oktober om aftenen og den 15. oktober. Den 14. oktober mødes udenrigsministrene med Bernard Kouchner, og den 15. oktober mødes højtstående embedsfolk og ledere for at finde passende løsninger på situationen i Abkhasien og Sydossetien. Ruslands anerkendelse af de to områder – og det må jeg understrege over for fru Isler Béguin, om end hun udmærket ved det – er fortsat et helt enkeltstående tilfælde, hvilket er heldigt, for denne uacceptable handling blev kraftigt fordømt af EU og formandskabet.

Vedrørende den europæiske pagt om indvandring og asyl vil jeg gerne sige til fru Flautre – og jeg er sikker på, at fru Isler Béguin vil videregive mit svar – at forskellen med denne pagt er, at der vil ske en bedre koordinering, harmonisering om De vil, særligt i forhold til asylansøgninger og ansøgninger fra migranter. Pagten præciserer rent faktisk migranternes status, hvilket er et fremskridt. Vi ville faktisk foretrække en mere pragmatisk vision, en mere afbalanceret tilgang, en tilgang, der kan tolkes i forhold til udvidelsen af Schengenaf-talen. Den demografiske krise, den demografiske udfordring, er også en af de ting, som vi skal gøre noget ved under det franske formandskab.

Endelig – og dette punkt er væsentligt, fordi det er sagens kerne – er disse kriser indbyrdes forbundne. Kriserne er forbundet med hinanden. Den økonomiske og finansielle krise er den mest synlige. For tre måneder siden var der imidlertid en energikrise. I øvrigt befinder vi os stadig i en fødevarekrise, og vi står fortsat over for en ekstern krise. Jeg vil gerne gentage, at for at imødegå disse kriser og udfordringer har vi behov for mere EU, bedre koordinering, mere vidtrækkende beslutningsbeføjelser, større synlighed og bedre reaktionsevne. Løsningen er en bedre institution, og det vil vi kunne få med Lissabontraktaten. Vi må sørge for, at traktaten træder i kraft snart. Vi må finde en løsning sammen med vores irske venner. Vi vil gøre vores yderste for, at vi ved udgangen af året har en politisk løsning på dette institutionelle problem, der i betragtning af de udfordringer, som vi står over for, og som vi har drøftet hele eftermiddagen, skal løses hurtigst muligt.

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. – (ES) Hr. formand, hr. minister, mine damer og herrer! Jeg vil starte med det afsluttende emne i hr. Jouyets tale. Som hr. Barroso sagde i sin åbningstale, er Lissabontraktatens ikrafttræden afgørende for den videre europæiske integration, særligt i en tid som denne. Nogle af Dem nævnte aspekter af foranstaltninger udadtil og den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Jeg tænker på Georgien. Lissabontraktaten vil gøre os i stand til at øge effektiviteten og intensiteten af vores tiltag i spørgsmål af så vigtig betydning for vores egen sikkerhed og forsvare vores værdier uden for vores grænser som i tilfældet med Georgien og andre lande.

Nogle af Dem nævnte med rette vigtigheden af de forhandlinger om energi og klimaændringer, som i øjeblikket finder sted i Rådet. Det franske formandskab støtter Kommissionens ambitiøse forslagspakke, som, vi håber, bliver vedtaget og gennemført. Lissabontraktaten vil give de europæiske institutioner – ikke kun Kommissionen – øgede beføjelser til at håndtere denne yderst vigtige udfordring.

Nogle af Dem nævnte med god grund indvandring, pagten om indvandring, som er et prisværdigt initiativ fra det franske formandskab og visse andre medlemsstater. Kommissionen har i den seneste tid også fremsat forslag om indvandring, som er blevet drøftet og vedtaget eller er under forhandling og vedtagelse i Parlamentet og Rådet. Også her er Lissabontraktaten vigtig, da den vil gøre EU i stand til at bevæge sig i retning af en fælles indvandringspolitik, hvilket er afgørende.

Endelig var fokus i størsteparten af talerne naturligt nok på økonomiske og finansielle spørgsmål, som i øjeblikket optager os særligt meget.

Jeg er enig med Dem, med formandskabet og naturligvis med kommissionsformanden i, at alle os, som har et ansvar i Europa, er nødt til at styrke vores fælles indsats. Der ligger uden tvivl et ansvar hos Kommissionen, der ligger et ansvar hos Rådet, der ligger et ansvar hos Parlamentet, der ligger et ansvar hos medlemsstaterne, hos tilsynsmyndighederne og hos centralbankerne.

Vi er alle nødt til at handle på en koordineret måde i henhold til vores ansvar hver især. Gennem et år, siden krisens begyndelse, har Kommissionen udarbejdet initiativer, der skal sikre vores fremtidige finansielle system, med en vision på mellemlang sigt, som Rådet og Kommissionen drøftede og vedtog for et år siden på det uformelle rådsmøde i Porto og på mødet i Økofin-Rådet i oktober sidste år.

Kommissionen er imidlertid også aktivt involveret i vigtige, kortsigtede hasteforanstaltninger, som indgår i konklusionerne fra gårsdagens møde i Økofin-Rådet, bl.a. en forpligtelse til at forbedre indskudsgarantiordningerne, som er kraftigt påvirket, ikke af usikkerheden omkring indskud i finansielle institutioner, men af visse ensidige initiativer, der har negative konsekvenser for andre lande.

Kommissionen samarbejder og gør en indsats for at udvikle og indføre de principper, som blev fastlagt i går i Økofin-Rådets konklusioner, og som er afgørende for den måde, som disse vanskelige situationer i de enkelte finansielle institutioner skal håndteres på, nemlig gennem rekapitalisering og i visse tilfælde ved hjælp af andre instrumenter.

Kommissionen arbejder, som hr. Barroso sagde, på at komme videre i et hurtigere tempo end hidtil i spørgsmålet om tilsyn på europæisk plan, på tværs af grænserne, hvilket vi åbenlyst har behov for. Vi har alle oplevet behovet for disse mekanismer i den seneste tid.

Kommissionen er ligesom Rådet og Parlamentet tilfreds med den snarrådighed, hvormed Den Europæiske Centralbank og andre centralbanker har handlet i dag, hvor de sammen sænkede renten, hvilket burde løse lidt op for den spændte markedssituation.

Jeg er helt enig med hr. Purvis i behovet for, at vi hver især inden for vores ansvarsområde vedtager foranstaltninger, der kan være med til at få interbankmarkedet på ret køl igen. Det er afgørende. Vi kan ikke have en situation, hvor centralbankerne alene er kilde til likviditet i et fremtidigt finansielt system, og Kommissionen – jeg henvender mig især til fru in 't Veld – sagde foran stats- og regeringscheferne i Paris i lørdags og gentog i går på mødet i Økofin-Rådet, at traktaten med hensyn til en regulering af statsstøtten indeholder tilstrækkelig mange klausuler og bestemmelser til at sikre en fleksibel håndtering af overholdelsen af konkurrence- og statsstøttere reglerne i en situation som den, vi står i nu.

Enten i dag eller i morgen vil min kollega kommissær Kroes, sådan som hun meddelte på gårsdagens møde i Økofin-Rådet, offentliggøre retningslinjer for, hvordan fleksibilitetsmarginerne i traktaten i henhold til Kommissionen kan anvendes i denne specifikke situation, uden at visse løsninger og støtteformer forfordes.

Hun vil også – og nogle af Dem har allerede nævnt det – henvise til gennemførelsen af stabilitets- og vækstpagten. Vi reviderede den i 2005, og fra da af – hvilket jeg også mener, jeg sagde forleden i forbindelse med en anden forhandling – har der været fuldstændig enighed om gennemførelsen af den reviderede pagt, 100 % enighed. Ligesom på lørdagens møde i Paris var der i går fuld enighed i Økofin-Rådet om at udtale, at den nuværende pagt, som senest blev revideret i 2005 – hvor også Parlamentet deltog i forhandlingerne og bakkede op – sikrer tilstrækkeligt spillerum til at håndtere de situationer, som begynder at dukke op, og som desværre fortsat vil dukke op, bl.a. stigningen i de offentlige underskud. Det kan der tages hånd om inden for rammerne af de fastsatte regler, ikke ved at tilsidesætte dem.

Det stod klart i lørdags i Paris, det stod klart i går på mødet i Økofin-Rådet, og det står klart her i dagens forhandling, og jeg kan forsikre Dem om, at Kommissionen vil sørge for, at det står klart fra nu af, også selv om vi vil opleve meget vanskelige omstændigheder, ikke kun i det finansielle system, men også i realøkonomien.

I morgen tager vi til Washington for at deltage i Den Internationale Valutafonds årsmøde. IMF's prognoser er endnu engang blev nedjusteret. Vores egne prognoser vil om nogle få uger blive nedjusteret. Der er desværre ikke blot tale om en øvelse i at udarbejde økonomiske prognoser, altså en teoretisk regulering. Nedjusteringen er ensbetydende med mindre vækst, lavere beskæftigelse, større spændinger på arbejdsmarkedet samt det inflationspres, som vi stadig lider under, om end det er blevet mindre inden for de seneste to måneder. Den er også ensbetydende med et tab af købekraft og problemer for den almindelige borger.

Dette bør imidlertid ikke få os til at glemme det mellemlange perspektiv. Det bør ikke få os til at glemme vores erfaringer fra tidligere kriser. Jeg synes, at langt de fleste af de taler, som jeg har hørt her i eftermiddag, i det lys styrker og støtter den aftale, som vi nåede frem til i går på Økofin-Rådets møde i Luxembourg – og som, jeg mener, var en meget positiv aftale.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i næste mødeperiode.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Først vil jeg gerne takke rådsformanden, hr. Sarkozy, for hans pragmatiske og effektive foranstaltninger og det franske formandskab, i dag repræsenteret ved min ven hr. Jouyet, for dets fremragende arbejde. EU blev grundlagt i en tid med elendighed som følge af krigen.

EU synes at være skabt til at kunne klare elendighed og kriser. Disse kriser – Kaukasuskrisen i Georgien, finanskrisen, sammenbruddet i WTO-forhandlingerne – viser i hvor høj grad, vi har behov for de moderne institutioner, som Lissabontraktaten sikrer os, i særdeleshed det faste EU-formandskab.

Med hensyn til finanskrisen har ECB netop besluttet af sænke renten, og jeg bifalder denne beslutning. Centralbanken er omsider vågnet op af sin dvale. Den burde tage ved lære af den mislykkede pengepolitik, eftersom intet ville være værre end stigende renter på ny, når den økonomiske vækst vender tilbage. Der er et voksende behov for, at Kommissionen, jf. EF-traktatens artikel 105, stk. 6, henviser sager til Rådet, så det kan give ECB et politisk mandat til at føre tilsyn med kreditinstitutter med henblik på oprettelse af et europæisk banktilsyn.

Sebastian Valentin Bodu (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Den 24. september stillede jeg i en skriftlig forespørgsel spørgsmål ved, om Europa var parat til at tage konsekvenserne af det ubrydelige bånd med det amerikanske marked, og om de 36,3 mia. euro, som ECB og den engelske centralbank har tilført markedet, var nok til at få faren til at drive over. Nogle få dage senere blev også Fortis Bank og Dexia Bank fanget i finanskrisen. Desuden brød det islandske banksystem sammen (kulminationen var statens opkøb af Glitnir Bank), og den britiske regering meddelte, at den ville pumpe flere penge (200 mia. engelske pund) ind i landets økonomi.

De begivenheder, der indtil videre har fundet sted, besvarede mit retoriske spørgsmål. Hvad vil der så ske efterfølgende? Vi ved nu, hvilke finansielle institutioner der blev ramt. De store. Hvad, vi ikke ved, er, hvem der ellers blev ramt og fortsat skjuler det. Hvad med de mange regionale amerikanske banker, som var involveret i risikofyldte boliglån? Hvad med de europæiske banker, som ikke kunne holde sig fra at investere i alle former for eksotiske, amerikanske finansielle produkter, som har oversvømmet markedet i de seneste ti år?

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Trods nogle lidt følelsesladede ord om finanskrisen og beslægtede kriser er der ikke bebudet nogen grundlæggende foranstaltninger, som effektivt kan tage hånd om disse kriser. Selv når nogle af de ad hoc-foranstaltninger, som blev forkastet for blot et par måneder siden, nu godkendes, f.eks. nationaliseringen af banker, der er gået konkurs på grund af dårlig ledelse, og hvor ledere og visse hovedaktionærer har stukket betydelige fortjenester og gevinster i lommen og overladt det til offentligheden at rydde op, sker det som altid af hensyn til storkapitalen uden rigtig at tage højde for arbejdstagernes og de mindst velstillede interesser. Der tages ikke fat om roden til problemet. Der sættes ikke ind over for skattelyproblematikken. Der gøres ikke op med Den Europæiske Centralbanks falske uafhængighed. Stabilitetspagten afskaffes ikke til fordel for en pagt for solidaritet og social fremgang.

ECB sænkede sin basisrente for sent, og dens kortsynethed har allerede kostet dyrt for de mere sårbare økonomier og for dem, som står i gæld til bankerne.

De emner, der er på bordet, er således af største vigtighed og giver os anledning til at sætte spørgsmålstegn ved de nyliberale politikker, der prioriterede den frie konkurrence over alt andet og forværede udnyttelsen af arbejdstagerne og mangedoblede problemerne for mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder. Der er behov for et klart brud med disse nyliberale politikker på det kommende rådsmøde.

Petru Filip (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Ud over dens tværnationale karakter risikerer den aktuelle internationale finanskriser meget hurtigt at skabe kæmpe panik, ikke kun inden for finans-, bank- og erhvervssektoren, men også hos den almindelige europæiske borger. Jeg mener, at i forhold til alvoren af de økonomiske begivenheder, som skal holdes under kontrol både finansielt og økonomisk, er faren for, at europæiske borgere rammes af panik, langt vanskeligere at bedømme, og konsekvenserne vil være mere langvarige.

Derfor fremsætter jeg en offentlig appel til Dem i Deres egenskab af formænd og beder Dem, uanset hvilket skridt De tager, om direkte, øjeblikkeligt og effektivt at løse den aktuelle økonomiske og finansielle krise og sørge for, at den europæiske offentlighed kan gennemskue tiltagene, således at borgerne føler sig beskyttet af EU, hvis formål netop var at sikre en beskyttende ramme i alvorlige nødstilfælde.

Hvis vi ikke formår at styrke den europæiske tillid og solidaritet nu, risikerer vi, at alt, hvad vi med besvær har opbygget i løbet af de seneste 50 år, forsvinder.

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Vi må ikke regne med, at et enkelt møde i Det Europæiske Råd vil løse problemerne på finansmarkederne. Rådet bør snarere koncentrere sig om at styrke det europæiske bankvæsen. Der er ingen tvivl om, at den aktuelle inddragelse af de nationale regeringer er nødvendig i denne tid, men det kan bestemt ikke erstatte fælles tiltag på EU-plan.

Det, der i dag er yderst vigtigt, er at undgå visse ekstremt kyniske politikeres populistiske udsalg af løfter om at ville beskytte borgerne. En sådan kynisme er baseret på at sprede pessimisme og samtidig opfordre andre politikere til at gøre noget. Hvis de mørke profetier går i opfyldelse, vil kynikerne sige: "Sagde vi det ikke nok!" Hvis det værst tænkelige alligevel ikke sker, vil pseudofrelserne sige: "Vi ønskede at udvise forsigtighed, for i situationer som disse er det bedre at være på den sikre side."

Nu gnider kynikerne sig i hænderne, fordi de har fundet en fidus, der ikke kan gå galt. Denne triumf vidner om ekstrem uansvarlighed og en fornægtelse af grundlæggende demokratiske, politiske værdier – en fornuftig beskyttelse af det fælles bedste. Det kan sågar være, at den største fare for europæernes pengepung netop er denne kynisme. Det er også interessant, at denne falske bekymring for borgernes fremtid kommer fra dem, som forsøger at blokere for den nye EU-traktat og ikke kan lide tanken om en fælles mønt. Jeg håber ikke, at der vil være falske profeter til stede på Rådets møde.

Mairead McGuinness (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Den internationale finanskriser vil med rette stå øverst på dagsordenen for Rådets møde i oktober. Krisen er menneskeskabt og strækker sig fra USA til EU og længere endnu. Sammenbruddet i bank- og finanssektoren er lige så rystende, som det er virkeligt.

Der er en vantro følelse af, at det utænkelige – dvs. bankvæsenets sammenbrud – nu er en realitet. Individuelle bankers konkurs og regeringernes dramatiske indgreb for at understøtte den skrøbelige finanssektor har medført stor offentlig bekymring omkring politikernes evne til at beskytte befolkningen mod sådanne eventualiteter.

Bankerne ønsker ikke regulering, og det står nu klart, at reglerne har været for svage og ineffektive i forhold til at beskytte ikke kun bankkunderne, men selve pengeinstitutterne.

Når tingene strammer til for bankerne, tyer de imidlertid til politikere for at blive reddet. Det er således op til os at udnytte øjeblikket og få magten tilbage, hvor den altid burde have været, dvs. i det politiske system snarere end på de finansielle markeder.

Esko Seppänen (GUE/NGL), skriftlig. – (FI) USA er blevet ramt af pengegalsskab. Symptomerne er bankkrak, nationalisering af banker og forsikringsselskaber og såkaldte "junkbanker", som anvendes til socialisering af gæld og som losseplads for bankaffald. Krisen viser, at kapitalen har behov for, at staten varetager andre opgaver end blot at gå i krig i fjerne lande, hvilket i USA's tilfælde vil sige Irak og Afghanistan. Den positive side af denne krise, som opstod på grund af "hokuspokuspenge", er, at USA nu ikke har råd til at starte nye krige.

Det ser ikke godt ud, når en supermagt mister pusten, fordi andre landes respekt for den daler. Det er sådan, det er gået USA. Mange mener, at landet som supermagt har lidt samme skæbne som Sovjetunionen.

USA vil få brug for alle sine politiske og økonomiske ressourcer for at slukke ilden i banksektoren, som blev antændt af billige lån, gæld og spekulation. Det er imidlertid ikke længere kun et spørgsmål om økonomien. Den gigant, som stod på et bjerg af værdipapirer, har mistet sin autoritet. USA, som kunne bryste sig af at have vundet en ideologisk kamp, er ikke længere troværdig i sejrherrens rolle.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Redegørelserne fra Rådet og Kommissionen og de holdninger, som de politiske repræsentanter for kapitalen vedtog under forhandlinger forud for EU-topmødet, signalerer en skærpelse af den ufolkelige politik til håndtering af den kapitalistiske økonomiske krise. Krisen breder sig voldsomt gennem EU-medlemsstaterne og de udviklede lande generelt og fremhæver i endnu højere grad EU's reaktionære natur.

Disse redegørelser, de statsmonopolistiske indgreb, som Økofin-Rådet og de borgerlige regeringer i EU-medlemsstaterne har annonceret, og redningen af gældstyngede banker og andre monopolistiske virksomhedsgrupper ved hjælp af offentlige midler er foranstaltninger, som støtter EU-kapitalen i et forsøg på at styrke monopolernes økonomiske og politiske dominans. Det beviser, at kapitalismen ikke har nogen løsninger, når det drejer sig om folkets interesser.

På grund af risikoen for en krise optrapper EU og medlemsstaternes borgerlige regeringer deres angreb på arbejderklassen og den almindelige befolkning.

Europas befolkninger skal ikke vente sig noget af EU-topmødet. Den eneste vej frem for arbejdstagerne er at nægte at adlyde og bryde med EU's og medlemsstaternes borgerlige regeringers ufolkelige politik.

15. Lamfalussyopfølgningen (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0359/2008) af van den Burg Dăianu for Økonomi- og Valutaudvalget om Lamfalussyopfølgningen: den fremtidige tilsynsstruktur (2008/2148(INI)).

Ieke van den Burg, ordfører. – (EN) Hr. formand! Siden 2002 har jeg arbejdet med spørgsmålet om stabilitet og tilsyn på finansmarkederne. Allerede dengang anbefalede jeg i en betænkning til Parlamentet om tilsyn at indføre et solidt europæisk tilsynssystem i stil med Det Europæiske System af Centralbanker.

Gudskelov har vi euroen og ECB i disse turbulente tider, men det er så meget mere pinligt, som vi ikke har denne solide tilsynsstruktur. Dengang lykkedes det mig ikke at opnå flertal i Parlamentet for en gennemgribende reform. Alle talte om udvikling. Gennem årene har jeg imidlertid talt med en række tilsynsførende og andre højtstående repræsentanter fra erhvervslivet og tilsynsmyndighederne, som ikke følte, at de kunne sige det offentligt, men gav mig ret i, at der var nødt til at blive gjort noget mere, og at en reel krisesituation ville vise, at det nuværende system ikke var tilstrækkeligt.

Der skulle således en krise til for at gøre det klart, at det haster. Det siger sig selv, at jeg ville have foretrukket at undgå en krise, og jeg så gerne, at vi havde været bedre forberedt. Krisen er her imidlertid nu, og den tsunami, som hr. McCreevy indtil for få uger siden fortsat ikke ønskede at erkende, da vi behandlede Rasmussen- og Lehne-betænkningerne, er en realitet, og jeg ville sige, at krisen er en af de alvorligste nogensinde.

Jeg havde forventet, at handlekraften ville være der nu, men jeg er skuffet og flov over, at EU's indsats er for lille og kommer for sent. Hele verden har blikket rettet mod os, men vi formår ikke rigtig at finde en fælles strategi. Selv økonomerne og iagttagere, der jublede over disse fantastiske, innovative finansielle instrumenter, som ikke skulle hindres af lovgivning, er stort set alle skuffede over de europæiske lederes foreløbige indsats. Jeg kunne f.eks. henvise til lederen i gårsdagens Financial Times, hvor der stod, at de europæiske ledere indtil videre udelukkende havde vist tegn på uforpligtende solidaritet ved sammen at erklære, at de hver især ville tage hånd om problemerne i deres egen baghave. Financial Times konkluderede, at vi har behov for en dirigent, ikke kun solister.

I morgen tror jeg, at der er en mulighed for, at Parlamentet kan vise, at vi ikke kun synger vores egne klagesange og skyder skylden på de andre, men er i stand til at yde et konkret og konstruktivt bidrag til opbygningen af et lederskab og tage fat i nogle af de meget konkrete forslag, som Kommissionen vil kunne iværksætte med det samme.

Forslagene kan forekomme at være ret tekniske for mange medlemmer af Parlamentet, men jeg kan forsikre Dem om, at de er meget velgennemtænkte og nøje udarbejdet af os i Økonomi- og Valutaudvalget. Der mangler blot lederskab og mod fra Deres side, hr. kommissær, til at give grønt lys og indlede processen. De bør ikke lytte så nøje til lobbyisterne fra Londons finansverden, da det ville afholde Dem fra at gøre noget. De bør naturligvis lytte til eksperterne – men det politiske ansvar for at iværksætte disse initiativer ligger hos Dem.

Hr. Barroso har allerede nævnt nogle kortsigtede foranstaltninger. Jeg glæder mig over det, som han sagde om et vismandsudvalg, men igen var det noget, som vi i Parlamentet foreslog for to år siden, og dengang fik vi ikke Deres opbakning. I forbindelse med forslagene til kapitalkravsdirektivet og de foranstaltninger, der ønskes indført over for kreditvurderingsbureauerne, står det ikke helt klart for mig, hvilke foranstaltninger De vil foreslå med hensyn til aflønning af ledelsesmedlemmer. På det punkt håber jeg ikke, at De lytter til de slappe forslag fra Økofin-Rådet, men at De er parat til at gå lidt længere. Endelig er det med hensyn til tilsyn ikke kun et spørgsmål om vismandsudvalgets langsigtede foranstaltninger. Vi bør allerede nu begynde at iværksætte tiltag. Vedrørende mine ændringsforslag 5, 6 og 7 håber jeg, at der vil være opbakning til et forslag, som med det samme kan føre til udnævnelsen af en uafhængig formand og næstformand for den europæiske tilsynsstruktur.

Daniel Dăianu, ordfører. – (EN) Hr. formand! Jeg vil benytte lejligheden til at sige et par ord om nogle emner, som synes at kendetegne den offentlige debat om regulering og tilsyn.

For det første er frie markeder ikke ensbetydende med ingen regulering. En lempelig pengepolitik kan føre til højere inflation og i sidste ende recession, men kan ikke i sig selv få et finansielt system til at bryde sammen. De aspekter af det finansielle system, som har skabt truslen om et sammenbrud, er strukturelle træk i det nye finansielle system.

Den grundlæggende årsag til denne krise er et utilstrækkeligt reguleret finansielt system. Realkreditlån er ikke farlige i sig selv, men det er til gengæld en dårlig sammensætning af de værdipapirer, de bygger på. Den måde, som finansielle produkter pakkes ind på, kan gøre markedet meget uigennemsigtigt. Garantiordninger, som medfører en uansvarlig adfærd, er farlige. Vildledende modeller er farlige. Ekstrem gearing er farlig. Det ville være en forfærdelig fejltagelse ikke at gøre noget ved disse problemer.

Ikke al finansiell innovation er gunstig. Det er derfor forvirrende at høre, at nye regler er en dårlig idé, fordi de vil kvæle den finansielle innovation.

At opbygge en passende regulering og et passende tilsyn handler ikke om at bringe socialisme på banen. Det er et spørgsmål om, hvilken type markedsøkonomi vi ønsker at leve i. Jeg er enig i, at det kan indebære en genindførelse af elementer af statskapitalisme, og det er noget, som vi bør drøfte.

Det vil være helt utilstrækkeligt at sætte vores lid til sektorens egne initiativer, for disse initiativer tjener ofte egeninteresser.

Hvorfor er det, at vi ikke formår at lære af tidligere kriser? Egeninteresser kan tydeligvis have vidtrækkende indflydelse og medføre forsøg på at påvirke regler og tilsyn, herunder holdningen hos politikere som os.

Betyder moralske værdier noget? Ja, det mener jeg, de gør. Den knibe, som vi i dag befinder os i, skyldes også, at nogle mente, at moralske værdier er lige meget i erhvervslivet. Regulerings- og tilsynsmyndighederne bør forstå, at der er systemiske risici. De bør altid have fokus på finansiell stabilitet.

Det er ikke muligt helt at undgå pressede situationer og kriser, men vi kan begrænse de skader, som de forårsager. Vi har behov for omfattende kriseløsninger og en egentlig koordinering mellem EU, USA og andre store finanscentre, særligt i dårlige tider.

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Lad mig starte med situationen på finansmarkederne. Vi befinder os i den alvorligste krise i mands minde. Det, der startede som en boliglånkrise, har nu bredt sig til resten af økonomien. Frygten for ikke at kunne rejse finansiering, forværrer tilliden yderligere i alle erhvervssektorer. Medmindre der hurtigt kommer gang i udlånene igen, står vi over for en negativ spiral med åbenlyse konsekvenser for den økonomiske aktivitet. At få åbnet op for udlånene er den vigtigste prioritet i dag. De foranstaltninger, som centralbankerne traf i dag, vil være et vigtigt bidrag i den henseende.

En ting, som vi har erfaret i løbet af de seneste uger, er, at ingen økonomi og intet finansmarked er immun over for det, der finder sted.

På gårdsdagens møde i Økofin-Rådet var finansministrenes bekymringer til at tage at føle på. Vi anerkendte behovet for, at regeringerne griber ind og understøtter finansmarkederne, uanset om det er i form af kapitalindsprøjtninger, garantier eller andre foranstaltninger. Der er ingen lette løsninger her. Solide, hurtige løsninger er afgørende.

Kommissionen viser, at den er i stand til at reagere hurtigt. På næste uges møde i kollegiet vil jeg fremsætte ændringsforslag til indskudsgarantiordningen med henblik på at hæve minimumsbeskyttelsen og pålægge medlemsstaterne at indføre procedurer til sikring af en hurtig udbetaling af erstatning.

På mødet i Økofin-Rådet i går blev det vedtaget, at medlemsstaterne skal forhøje den nuværende garanti til minimum 50 000 euro, og mange lande er gået helt op til 100 000 EUR. Det afspejler i en vis grad forskellene i det gennemsnitlige opsparingsniveau i medlemsstaterne.

Desuden arbejder vi på hurtigt at få indført ændringer af regnskabsreglerne for at sikre, at banker i EU kan drage fordel af den samme fleksibilitet som banker i USA, nemlig muligheden for, at individuelle banker, såfremt de ønsker det, kan omklassificere aktiver fra deres handelsbeholdning. Foranstaltningen vedtages efter udvalgsproceduren, og jeg håber, at Parlamentet vil kunne hastegodkende ændringen. I mellemtiden håber jeg, at de nationale tilsynsmyndigheder vil indføre disse nye bestemmelser med det samme, således at de banker, der ønsker det, kan benytte sig af denne nye mulighed i forbindelse med deres regnskabsaflæggelse for tredje kvartal. Endvidere er der IASB's godkendelse af det amerikanske børstilsyns præcisering af anvendelsen af den teoretiske værdi, når der ikke foreligger oplysninger fra et aktivt marked. Denne praksis er også yderst relevant for bankerne og bør anvendes ved aflæggelse af regnskab for tredje kvartal.

Vi arbejder naturligvis videre med en hurtig gennemførelse af Økofin-Rådets køreplan, som skal styrke EU's evne til at forhindre og håndtere fremtidige finanskriser. Generelt går det godt med gennemførelsen af disse initiativer.

I krisetider er politikere nødt til at blive set gøre noget aktivt af hensyn til at berolige offentligheden. Tingene forholder sig ikke anderledes her i Bruxelles, bortset fra at vores spillerum er mere begrænset. Vi har ikke adgang til de finansielle ressourcer, der er nødvendige for at bekæmpe denne krise. Det er centralbankerne og finansministrene, der sidder på pengekassen. Det, vi skal tilstræbe, er en optimering af medlemsstaternes fælles tilgang. Der kan ikke være nogen tvivl om, at medlemsstaterne ved at arbejde sammen vil stå langt stærkere i forhold til at imødegå den negative spiral, som vi i øjeblikket er inde i. Vi skal fortsat hjælpe medlemsstaterne med at arbejde frem mod fælles mål og fælles strategier. Hvor vi har mulighed for det, vil vi fortsat arbejde hurtigt videre med ethvert nødvendigt tiltag.

Vender vi blikket mod Deres betænkning om Lamfalussyopfølgningen og den fremtidige tilsynsstruktur, vil jeg gerne rose Økonomi- og Valutaudvalget – og især fru van den Burg og hr. Dăianu – for deres fremragende indsats med udarbejdelsen af denne tankevækkende og vidtrækkende betænkning. Den fremhæver mange af de udfordringer, som vi lige nu står over for i forbindelse med den aktuelle finanskriser. Der er et kraftigt behov for innovative og velgennemtænkte forslag til en lovgivnings- og tilsynsreform i den aktuelle situation.

Deres betænkning indeholder en forholdsvis omfattende liste med henstillinger om, hvor der er behov for lovgivning. Det er opmuntrende at se, at mange af de emner, som De fremhæver, er de samme, som Kommissionen prioriterer. I mange tilfælde er arbejdet med initiativer, der svarer til henstillingerne, enten i gang eller planlagt.

Lad mig i den forbindelse nævne nogle af vores vigtigste igangværende initiativer, f.eks. forslaget til Solvens II, forslagene til en revision af kapitalkravsdirektivet, som kommissærkollegiet vedtog i sidste uge, og forslaget til forordning om kreditvurderingsbureauer, som skal behandles inden længe.

Dette går igen i mange af henstillingerne i Deres betænkning.

Forslaget til ændring af kapitalkravsdirektivet omfatter kritiske områder og vil grundlæggende styrke lovgivningsrammen for europæiske banker og det finansielle system. Jeg håber på Deres fulde opbakning, for det er vigtigt, at vi når frem til en aftale inden april næste år.

Inden længe fremsætter vi også et forslag om kreditvurderingsbureauer. Formålet med forslaget vil være at indføre en juridisk bindende godkendelse og et solidt eksternt tilsynssystem, hvor europæiske tilsynsmyndigheder vil skulle føre tilsyn med de politikker og procedurer, som kreditvurderingsbureauerne følger. Det Europæiske Værdipapirtilsynsudvalg (CESR) vil få en vigtig koordineringsrolle.

Med hensyn til det europæiske tilsynssystem arbejder vi på en revision af Kommissionens afgørelser om oprettelse af de tre tilsynsudvalg. Inden udgangen af i år vil disse udvalg få tildelt specifikke, konkrete opgaver såsom (i) mægling, (ii) udarbejdelse af henstillinger og retningslinjer og (iii) en opgave, som decideret består i at styrke vurderingen af og reaktionsevnen over for stabilitetsrisici i det europæiske finansielle system.

Vi er også nødt til at tænke på den langsigtede vision for det europæiske tilsyn. De aktuelle begivenheder viser dets nuværende begrænsninger. Den Europæiske Centralbanks håndtering af krisen har været eksemplarisk. Vi skal nu alvorligt overveje, hvordan vores tilsynsordninger for tværnationale finansielle institutioner udformes. Som hr. Barroso meddelte tidligere, ønsker vi at oprette en gruppe på højt plan, som skal vurdere de forskellige muligheder og fremsætte anbefalinger til, hvordan vi kommer videre.

Det svarer til forslaget i Deres betænkning om, at en gruppe på højt plan skal tage sig af europæiske tilsynsordninger.

Jeg har været her længe nok til at vide, at det ikke bliver let at nå frem til en aftale om reformer af tilsynsordningerne.

Hvis vi imidlertid ikke lærer af den aktuelle krise, gør vi EU en stor bjørnetjeneste. Vi må ikke glemme nødvendigheden af at tage de pragmatiske skridt til en styrkelse af tilsynet, som vi har foreslået i forslaget til Solvens II og i kapitalkravsdirektivet. Tilsynskollegier er afgørende.

Den kommende tid vil blive vanskelig. Vi er alle nødt til at påtage os vores respektive ansvar. Tiden er inde til at vise, at vi ved at samarbejde kan imødegå udfordringerne. Jeg ser frem til stor opbakning fra Parlamentet i den henseende.

Piia-Noora Kauppi, for PPE-DE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg mener, at det var fru Tumpel-Gugerell, som i Nice i midten i september sagde, at den værste fejltagelse, vi gjorde, var at undlade at omfatte den finansielle tilsynsstruktur af Maastrichttraktaten, og at vi burde have taget hånd om dette spørgsmål i forbindelse med den sidste fase af ØMU'en.

Jeg er fuldstændig enig i dette synspunkt, og fru Tumpel-Gugerell er bestemt ikke den eneste, som har sagt dette. Hvem skal vi imidlertid bebrejde de manglende fremskridt i forhold til tilsynsstrukturen? Jeg tror ikke, at vi skal bebrejde fællesskabssoldaterne – og med fællesskabssoldater mener jeg Kommissionen, som har gjort sit, og også Parlamentet. Som fru van den Burg sagde, har vi arbejdet med dette spørgsmål siden starten af 2000, og vi har fremsat flere forslag til Rådet, men Rådet synes at være fuldstændig afvisende over for at gå videre på området.

Jeg undrer mig stadig over, at det var muligt at få Lamfalussyproceduren vedtaget. Måske var det aftalen mellem Det Forenede Kongerige og Tyskland om at tilbyde at placere CESR i Paris, som i sidste ende gjorde udslaget, men jeg tror, at der i Rådet som helhed har været stor uvilje mod at gå videre med spørgsmålet. Så nu er det rette tidspunkt kommet. Måske er tiltagene ikke vidtrækkende nok, måske kommer de for sent, men i det mindste sker der nu også noget i Rådet.

Parlamentet har fremsat flere meget vigtige forslag. I prioriteret rækkefølge er disse tre de vigtigste:

For det første er der de obligatoriske tilsynskollegier for alle grænseoverskridende finansielle institutioner med juridisk bindende regler for, hvordan de opererer, hvordan de udveksler oplysninger, og hvilke beslutningsprocedurer de anvender.

For det andet skal niveau 3-udvalgenes retlige status styrkes, og så skal de sikres mere effektive arbejdsmetoder. Måske kunne Kommissionen i den forbindelse tildele niveau 3-udvalgene lidt større råderum, så de i fremtiden bliver beslutningsdygtige organer og ikke kun rådgivende organer.

For det tredje skal ECB's rolle styrkes med hensyn til at sikre finansiell stabilitet. ECB bør få adgang til flere oplysninger. Den bør knyttes til CESR og CEOPS, og de bør arbejde tættere sammen.

Endelig vil jeg gerne sige noget om den transatlantiske dialog. I øjeblikket er det ikke nogen god idé at indstille forhandlingerne om transatlantiske finansielle tjenesteydelser. Jeg ved godt, at det ikke er Kommissionens skyld, og at det lige nu primært gælder amerikanske udspil, men jeg tror, at i jo højere grad De holder disse forhandlinger i gang, desto bedre. Det er meget vigtigt for den fremtidige...

(Formanden afbrød taleren)

Antolín Sánchez Presedo, for PSE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Vi kan ikke lukke øjnene for dette. Den aktuelle krise har afsløret en mangel på tilsyn og på økonomisk styring på finansmarkederne.

Borgerne giver klart udtryk for, at det er langt bedre at identificere risiciene og forhindre dem end at afhjælpe dem, når de først har skabt ubalancer og skadet finansmarkederne og realøkonomien. Den tid, hvor en stor del af disse finansmarkeder blev drevet på en uigennemskuelig og ukontrolleret måde og var overladt til ubetænksomme eller skruppelløse aktørers uansvarlige spil, må ophøre.

Kapitalens frie bevægelighed, Den Økonomiske og Monetære Union, de mere komplekse finansielle tjenesteydelser og globaliseringen kræver, at vi bevæger os ud over en national tilsynsramme. Vi er nødt til at gå i retning af et europæisk tilsyn. EU kan ikke være fraværende fra eller holdes uden for nye koncepter som tilsyn på makroniveau, systemiske risici og global finansiell stabilitet og behovet for at deltage i den globale økonomiske styring.

Vi er derfor nødt til at arbejde hen imod en europæisk tilsynsstruktur og gøre det på resolut vis. Hvis vi ikke gør det, vil det være en alvorlig strategisk fejltagelse på et tidspunkt, hvor magtforholdet i verden er ved at ændre sig. Vi skal inertien til livs og ud af dødvandet omkring Solvens II, og vi vil derfor skulle forbedre og acceptere en integreret europæisk tilgang.

For at sikre en konsistent og retfærdig løsning på uenigheder mellem myndigheder eller mellem forskellige finansielle sektorer er vi nødt til at lægge ensidigheden på hylden og arbejde os frem mod et europæisk system, der vil kunne fungere i praksis. Uoverensstemmelser mellem to myndigheder kan ikke løses via en beslutning, som den ene af dem har truffet. Det er ikke muligt at være dommer og part i en sag på samme tid.

Jeg bakker derfor kraftigt op om betænkningen af fru van den Burg og hr. Diano. Jeg er taknemmelig for, at mine ændringsforslag er taget i betragtning og har givet inspiration til nogle af kompromiserne, og jeg håber, at ordførernes mest ambitiøse forslag vil blive vedtaget. Det vil være godt for borgerne og afgørende for de finansielle markeder.

Wolf Klinz, for ALDE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! I begyndelsen af dette årti fremlagde Baron Lamfalussy en rapport med forslag til, hvordan tilsynsmyndighederne i Europa kunne arbejde bedre og tættere sammen. Rådet bifaldt dengang forslagene, men gjorde ikke noget ved dem. Hvis der er en positiv side af den finanskrisen, som vi oplever i øjeblikket, er det måske, at spørgsmålet om en forbedring af tilsynet er kommet øverst på dagsordenen.

Det er imidlertid overraskende, at der skal en betænkning fra Økonomi- og Valutaudvalget efter forretningsordenens artikel 39 til, for at Kommissionen for alvor begynder at bekymre sig om emnet. Det står klart, at vi kun kan imødegå udfordringerne fra et integreret og voksende finansmarked, hvis der på tilsynssiden opnås større konvergens og øget integration. I mellemtiden er 58 ud af 100 finansielle koncerner i dag aktive uden for de nationale grænser. Alene det tal viser, hvor meget der skal gøres!

De to ordføreres betænkning peger i den rigtige retning. Fru Kauppi hentydede til det ved at nævne den omfattende oprettelse af kollegier, der skal føre tilsyn med grænseoverskridende finansielle koncerner, og styrkelsen af niveau 3-udvalgene. Det er fint, men vi må også huske på, at de små medlemsstater ofte kun er repræsenteret i disse kolleger som tilsynsmyndighed i værtslandet, og det er derfor vigtigt at tage behørigt hensyn til deres interesser.

På kort og mellemlang sigt er der sandsynligvis ingen anden måde at forbedre situationen på, men på mellemlang til lang sigt vil det ikke være tilstrækkeligt. Vi er nødt til at have et system, der med rette kan kaldes en europæisk tilsynsmyndighed, og dette system bør lægge sig op ad Det Europæiske System af Centralbanker.

FORSÆDE: Mechtild ROTHE

Næstformand

Pierre Jonckheer, for Verts/ALE. – (FR) Fru formand, hr. kommissær! Jeg sagde tidligere på vegne af min gruppe, at vi støttede Økofin-Rådets konklusioner. Jeg har noteret mig, at aktiemarkederne er faldet kraftigt igen i dag, og at markederne i hele Europa nu er i frit fald. De foreslåede foranstaltninger er derfor ikke tilstrækkelige.

Vedrørende spørgsmålet om ansvar er jeg enig med fru Kauppi i, at der vitterlig har været stor modvilje i Rådet, men det er også en kendsgerning, at Kommissionen – i særdeleshed Dem selv – mildest talt aldrig har været tilhænger af mere regulering på europæisk plan. Hele Deres embedsperiode har været domineret af tanken om selvregulering. Derfor er vi langt bagud med hensyn til europæisk lovgivning på de områder, som vi drøfter i dag.

Med hensyn til den betænkning, som vi skal stemme om i morgen, støtter min gruppe alle de ændringsforslag, der er fremsat, særligt af ordføreren fru van den Burg. Ud for vores synspunkt forsøger disse forslag at sikre mere bindende bestemmelser om securitisation og de mekanismer, der forhindrer spekulation. De indebærer, at niveau 3-udvalgene nærmest bliver en forløber for det europæiske tilsyn, for den europæiske tilsynsmyndighed, som vi ønsker.

Det er i den retning, vi gerne vil bevæge os, og jeg mener ikke, at Kommissionen, som alene har initiativretten, har levet op til sin pligt i denne tjenesteperiode. Ud fra det synspunkt er det meget fint med store løfter, men De har meget kort tid til at komme op i omdrejninger.

John Purvis (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg glæder mig over ordførernes vilje til at skabe konsensus om denne betænkning. Den er efter min mening stadig ikke perfekt, men den er blevet langt mere hensigtsmæssig – det vil sikkert glæde Dem at høre! – og jeg føler, at vi med god grund kan støtte den.

Jeg har to punkter. Securitisation betragtes som et af onderne i den aktuelle finanskriser, og nu synes der at være den opfattelse, at det er nødvendigt at pålægge den oprindelige udsteder at beholde en procentdel af sine produkter. Kommissionen foreslår 5 % i forslaget til revision af kapitalkravsdirektivet. Vi må i det mindste foretage en konsekvensvurdering af denne idé. Jeg vover den påstand, at det blot vil resultere i en blokering af finansmarkederne og endog muligvis føre til, at investorerne fristes til at undlade at udvise rettidig omhu. Det afgørende er at kunne spore den oprindelige udsteder gennem efterfølgende "ompakninger" af de finansielle produkter og holde dem ansvarlige for enhver vildledning, forsømmelse eller inkompetence.

Andet punkt er måden, hvorpå tvister eller uoverensstemmelser afgøres på i tilsynskollegierne. Ordførerne har foreslået en forholdsvis kompliceret og formel appelprocedure med formænd og næstformænd og et nyt bureaukrati. Sådanne konflikter skal selvfølgelig løses hurtigt, og vi har derfor foreslået, at parterne i en uoverensstemmelse, som ikke kan løses på mindelig vis, sammen bør udpege en mægler, hvis afgørelse efter vores mening bør være endelig.

Endelig glæder jeg mig over indledningen af Deres tale, hr. kommissær, hvor De talte om den aktuelle krise, og jeg finder det beklageligt, at De ikke var til stede under den forrige forhandling med hr. Almunia og hr. Jouyet, hvor medlemmerne af Parlamentet, inklusive mig selv, fremsatte vores syn på denne sag. Måske kunne De læse disse taler grundigt igennem og kommentere vores synspunkter.

Sharon Bowles (ALDE). – (EN) Fru formand! Denne betænkning er ambitiøs, men samtidig realistisk. Den indeholder analyser af årsagerne til den finansielle uro og forslag til fremtidige ændringer. Mange af disse ændringer ville, som andre har sagt, være blevet foreslået uagtet den aktuelle situation, fordi holdningen allerede var, at fremskridtene med Lamfalussyprocessen ikke var så store, som de kunne eller burde have været.

Det drejer sig altså om næste generation af tilsyn snarere end om en afhjælpning af den aktuelle krise – om end vi mener, at en ny tilsynsstruktur vil være med til at forhindre lignende kriser – og der burde nu være større vilje hos medlemsstaterne til at indføre formelle, integrerede beslutningsprocedurer.

Jeg vil imidlertid understrege, at det er vigtigt, at reguleringen er velgennemtænkt. Løsningen skal stå i forhold til vores aktuelle problemer og den roligere fremtid, når den indfinder sig, og må ikke være lovgivningsmæssigt spam med tusinder af krav, der skal opfyldes og kontrolleres, hvilket som bekendt vil føre til, at specialafdelinger tager sig af kontrollen, uden at man på ledelsesplan har haft "fingrene i det".

Vi bør have klare og enkle regler. Nogle skal ganske vist være mere omfattende, men regler må ikke overskygge den større sammenhæng. De, der sidder øverst oppe, skal holdes behørigt ansvarlige og vide, hvad der foregår.

Endelig og som led i kriseløsningen har vi behov for bedre likvidationsregler, men det gælder ikke kun i krisesituationer. Vi er også nødt til at se på likvidationer på tværs af grænser under normale tilstande. Også her kan vi være nødt til at komme ind på områder, som gør medlemsstaterne utilpasse, men vi er nødt til at se på det.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (EN) Fru formand! Først vil jeg gerne sige, at jeg er uenig med dem, der siger, at vi på EU-plan ikke er i stand til at finde en løsning på finanskrisen. Vi har reageret med modige tiltag på nationalt plan, hvor det var påkrævet. Eftersom vores nationale finansmarkeder er forskellige, har vi i pressede situationer et råderum, så der kan tages højde for finansmarkedets størrelse og omfang i de enkelte medlemsstater. I Vilnius har vi ikke et finanscentrum, så vores tiltag er anderledes.

Jeg er på en måde ikke overrasket over, at Kommissionens forslag bygger på grænseoverskridende finansielle koncerners behov. Jeg har været medlem af Parlamentet i fem år. Det, der overrasker mig, er, at Kommissionen ikke kan regne ud, at en model for grænseoverskridende koncerner ikke vil fungere i økonomiske nedgangstider. Det er vi vidne til lige nu. Erhvervslederne er nødt til at udvikle planer for en modernisering af deres model ved at tilføje fleksibilitet på subsidiært niveau, så de forskellige behov i den europæiske realøkonomi afspejles. EU's tilsyns- og reguleringssystem skal sikre en gnidningsløs genopbygning af den finansielle sektor. Udgangspunktet for reformen skal være et svar på følgende spørgsmål: "Hvilken statskasse vil betale regningen for redningspakken i sidste ende?" Det er af interesse for stabiliteten i hele EU.

Jeg vil imidlertid gerne bede mine kolleger om ikke at glemme en lille nabo til EU, som er tæt knyttet til os – Island. Vi har ladet islændingene sejle deres egen sø.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Fru formand! EU mærker nu finanskrisen for fuld kraft. Den beslutning, som de europæiske finansministre traf i går vedrørende et fælles minimumsniveau for indskudsgarantier, er et vigtigt skridt, og det er de redningsaktioner, som individuelle banker har iværksat, også. Dagens koordinerede rentesækning, som flere centralbanker stod bag, er også nødvendig for at genskabe tilliden til finansmarkederne. Foranstaltningerne er målrettede og skal løse krisen her og nu.

Vi må som beslutningstagere tage ansvaret for at sikre, at markedet fungerer på lang sigt. Det betyder, at vi skal anlægge en metodisk og klar tilgang, når vi indfører ny lovgivning, således at der skabes gode vækstmuligheder. Betydningen af konsekvensanalyser er ikke mindre på grund af finanskrisen. De er tværtimod endnu vigtigere nu.

De forslag, der er blevet fremsat i forbindelse med Lamfalussyprocessen, vil sikre en bedre koordinering af det europæiske tilsyn og er et vigtigt skridt mod et bedre europæisk marked. Jeg vil gerne takke begge ordførerne, særligt fru van den Burg, som gennem mange år har gjort et fantastisk stykke arbejde og har været yderst stædig, hvilket er en god egenskab hos en politiker!

Forslagene bygger på allerede eksisterende systemer, som skal forbedres og gøres mere effektive uden at bremse økonomien. Vi må ikke forveksle vores ansvar for at reagere hurtigt og håndtere krisen med et endnu større ansvar – vores ansvar for, at reglerne ikke kun fungerer i denne krisetid, men også er til gavn for Europas fremtidige vækst.

Protektionisme er aldrig løsningen, og dette er ikke enden på den globale økonomi.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne sige velkommen til kommissær McCreevy. Jeg har lyttet til mange af mine kollegers reaktion på den irske løsning af tillidskrisen og likviditetsproblemerne i banksektoren og andre landes efterfølgende indførelse af samme strategi, da de efter at have kritiseret irerne var nødt til at følge trop. Det er ikke bare ironisk, at vi nu i dag drøfter tilsynsstrukturen for finansielle tjenesteydelser i Europa – man kunne måske kalde det et lykkeligt sammentræf eller en for ringe og for sen indsats.

Ville tingene have været så meget anderledes, hvis vi havde haft en form for tilsynsstruktur, særligt i forhold til kreditvurderingsbureauerne? Det forekommer mig, at ser man tilbage, er de vitterlig årsag til mange af problemerne. De lod subprime-krisen komme ud af kontrol ved at blive ved med at fastsætte høje vurderinger af de institutioner, som havde sammensat disse kringledede produkter og solgt dem videre. Deraf stammer det problem, som vi står med i dag.

Lad os være sikre på, at vores løsning afspejler fattede ledere og sund fornuft i betragtning af den krise, vi har med at gøre.

Harald Ettl (PSE). – (DE) Fru formand, hr. kommissær! Hvis ikke nu, hvornår skulle det så være nødvendigt at forbedre det europæiske tilsyn? Alt peger på, at der er behov for handling, og at vi har et arbejde at gøre her. Bestemmelserne om overvågning af stabiliteten på finansmarkederne er afgørende. Vi har behov for strengere overvågningsregler i forhold til den makroøkonomiske politik og finansmarkedstilsyn, særligt fra den Europæiske Centralbanks side.

Det er vigtigt at få fastsat nøgleparametre for kvalificerede flertalsbeslutninger i de tilsynskolleger, der beskæftiger sig med grænseoverskridende institutioner. Vi må naturligvis arbejde på grundlag af den enkelte sag i forhold til at vurdere medlemsstatens størrelse. Et lille land må ikke blive overskygget af et større land. Der er behov for en lovgivningsfæstet struktur på EU-plan, som kan fjerne hindringer og løse konflikter mellem nationale og sektorielle tilsynsmyndigheder. Vi skal gøre brug af alle styringsmulighederne på niveau 3 og skabe en bedre struktur.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Fru formand! Hovedårsagen til det aktuelle krak i finanssektoren er de finansielle institutioners uansvarlighed, uhensigtsmæssig risikostyring, dårlige lån og manglende indgreb over for uforholdsmæssig stor gældsætning uden behørig sikkerhed, hvilket i sidste ende har medført et likviditetstab. Hele tilsynssystemet var desuden ineffektivt. Det lader ikke til, at de nuværende løsninger kan holde trit med udviklingen på de internationale finansmarkeder. Vi er derfor nødt til at ajourføre dem for at afbøde eventuelle konsekvenser af fremtidige kriser. I lyset af den vanskelige aktuelle situation på finansmarkederne bør vi give lovgivningsarbejdet højeste prioritet og få indført sammenhængende og effektive tilsynsinstrumenter. Samtidig og i erkendelse af den stigende integration og voksende afhængighed mellem de enkelte finansmarkeder er vi nødt til at sikre maksimal kompatibilitet mellem det nye europæiske system og de amerikanske, japanske og kinesiske systemer.

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Tillad mig kort at kommentere nogle af de fremsatte bemærkninger! Hr. Purvis henviste til den forrige forhandling. Jeg var ikke inviteret til den forrige forhandling. Jeg ville sjældent forpasse en mulighed for at møde op i Parlamentet og høre mine faste tilhængere på venstrefløjen rose mit bidrag til alt, der har med EU at gøre. Jeg ville aldrig forpasse en mulighed for at høre så fremtrædende personer som hr. Schulz og fru Berès og mange andre tale om mig i så begejstrede vendinger, så hvis jeg var blevet inviteret, ville jeg med glæde have været her.

Med hensyn til europæiske løsninger vil jeg gerne give to eksempler.

Min forgænger fremsatte et forslag vedrørende aflønning. Det blev fremsat i form af en henstilling, som nok er et af de svageste instrumenter, som EU har til rådighed. Det var den eneste mulighed, der var for at få noget som helst igennem, fordi beføjelserne på dette område ligger hos medlemsstaterne. For ca. halvandet år siden udarbejdede vi en rapport, og kun én medlemsstat har gennemført de fleste af henstillingerne. De andre har stort set ignoreret dem. Den medlemsstat, som har gennemført dem – ære den, som æres bør – var Nederlandene. Jeg siger ikke, at landet har fulgt henstillingerne til punkt og prikke, men det er den eneste medlemsstat, som har bevæget sig i denne retning.

Der var altså en europæisk løsning. Der tales i øjeblikket meget om bonuskulturen og aflønning af ledere. Vi forsøgte at foreslå en form for europæisk løsning, som blev forelagt af hr. Bolkestein – jeg tror, at det teknisk set var mig, som gennemførte den, men det var hr. Bolkestein, der stod bag. Det var, hvad vi gjorde, og det er, hvad vores rapport viser.

For det andet og vedrørende tilsyn, som er det centrale emne i betænkningen, har jeg ved mange lejligheder i Parlamentet og andre steder talt om tilsyn med finansielle institutioner på tværs af grænser. Jeg har talt om det på Økofin-Rådets møder og på pressekonferencer. Det er praktisk talt umuligt at komme videre med lige netop det spørgsmål, fordi medlemsstaterne ikke ønsker en europæisk løsning.

Jeg vil imidlertid gerne påpege en ting over for medlemmerne af Parlamentet.

Sidste år påbegyndte jeg arbejdet med forslaget til Solvens II om forsikring og fremsatte idéen om tilsynskollegier, koncerntilsyn og koncernstøtte. Både i Ministerrådet og i forhandlingerne med Parlamentet blev forslaget kraftigt udvandet. Hvis vi skal have dette direktiv gennemført i denne tjenesteperiode, er Ministerrådet virkelig nødt til at tage fat, for der er store uoverensstemmelser, ikke kun på lige præcis disse områder, men også på andre.

Selv om jeg har været i politik i hele mit voksenliv og ikke længere bliver forbavset over, hvor modstridende politikeres holdninger kan være – og ser De på min lange politiske karriere, vil De uden tvivl nok også støde på et par eksempler – så synes jeg stadig, at det er meget ironisk og forbløffende, at når vi slår til lyd for en europæisk løsning, f.eks. vedrørende tilsyn i forbindelse med Solvens II, så er fortalene for europæiske løsninger – og det gælder både ministre og medlemmer af Parlamentet – ofte de selvsamme personer, som senere vender tilbage og hypper egne nationale kartofler, når det konkrete forslag til retsakt forelægges dem.

De af os, der voksede op i et katolsk samfund, kender Sankt Augustins bøn, som mere eller mindre lyder sådan: "Gør mig kysk og from, men ikke endnu". Det er lidt det samme, der gør sig gældende her. Det

overrasker mig ikke, for jeg har som sagt været politiker i hele mit voksenliv, så jeg er vant til denne form for ironi for at sige det pænt.

Hvordan det end forholder sig, så er der kun 44 eller 45 grænseoverskridende finansielle institutioner, og vi har et tilsynssystem, der er fuldstændig forældet i forhold til deres operationer.

Tillad mig til sidst at komme med en bemærkning vedrørende den aktuelle krise, som jeg har talt om her og i andre fora, bl.a. på pressekonferencer. Der er ikke en magisk løsning på alt dette. Havde der været det, var den blevet fundet for længe siden. Vi befinder os i en usædvanlig tid, og der er fundet usædvanlige løsninger både på denne side af Atlanten og i USA.

Må jeg blot minde medlemmerne om – og jeg er sikker på, at hr. Barroso gjorde det samme i sin tale – at vi i Kommissionen gør vores bedste for at koordinere medlemsstaternes indsats og tilskynde dem til at finde en helhedsløsning. Som jeg imidlertid sagde i min indledende tale, ligger ansvaret hos medlemsstaterne, hos medlemsstaternes centralbanker og hos de folkevalgte i medlemsstaternes ministerier. Det er dem, som har kontrollen over skatteydernes penge, og det er dem, som skal finde løsningerne.

Vi har forsøgt – og det er til en vis grad lykkedes os – at finde en europæisk løsning på nogle af disse områder. Må jeg til sidst sige, at vi ikke må glemme den europæiske struktur. EU er ikke en forbundsstat som USA. Kommissionen er ikke en centralregering som dem, man finder i de 27 medlemsstater, og vi kan derfor kun handle inden for de beføjelser, som vi er tildelt.

Ieke van den Burg, ordfører. – (EN) Fru formand! Der er meget stof til forhandling.

Tillad mig at tage fat i nogle af de ting, som kommissæren sagde. Jeg vil gerne starte med hans udtalelse om, at i en krisetid bør politikere gøre noget.

Jeg mener, at de bør gøre noget langt tidligere. Inden en tsunami rammer os, bør vi træffe foranstaltninger og proaktivt forhindre disse ting i at ske. Jeg er således enig i det, som andre har sagt, nemlig at hvis vi først begynder at handle nu, vil indsatsen være for ringe og komme for sent.

Mit andet punkt er spørgsmålet om de tilsynsforanstaltninger, der skal træffes. De nævnte eksemplet med Solvens II, hvor De bl.a. beskylder os i Parlamentet for at svække forslagene om koncerntilsyn. Jeg mener ikke, at det er en svækkelse af strukturen, der er blevet foreslået, hvilket min kollega hr. Sánchez vist allerede har nævnt. Det, som Kommissionen rent faktisk selv foreslår, er et system med koncerntilsyn, hvor de ledende tilsynsførende, som ofte er de store medlemsstater, overtager styringen i kollegierne.

Jeg støtter idéen om, at vi bør oprette kollegier, og at vi bør behandle nogle af disse tilsynsspørgsmål på fællesskabsplan, fordi disse grænseoverskridende koncerner opererer på fællesskabsplan. Sagen er imidlertid den, at der kan opstå interessekonflikter mellem disse ledende tilsynsførende i én medlemsstat og de tilsynsførende i en værtsmedlemsstat, hvis markeder for en stor dels vedkommende kan være domineret af en koncern fra den anden medlemsstat.

I tilfælde af en konflikt er det således ikke retfærdigt blot at sige, at der kan indledes en form for frivillig mægling, som forstås af niveau 3-udvalgene, og som blot efterfølges af en henstilling til den ledende tilsynsførende, der i sidste ende kan vælge enten at følge henstillingen eller redegøre for, hvorfor vedkommende ikke følger den.

Det er det, som bekymrer værtsmedlemsstaterne, og det er årsagen til, at De ikke alene kan overlade det til de nationale tilsynsmyndigheder at håndtere denne opgave. Der er behov for en neutral, upartisk og uafhængig mægler på europæisk plan, og det har jeg allerede foreslået i betænkningen. Der er ikke tale om en bureaukratisk tilsynsstruktur, men blot om en lille udbygning af den nuværende struktur, idet de øvrige formænd for de tre niveau 3-udvalgene får følgeskab af en uafhængig formand og en uafhængig næstformand, som indgår i disse niveau 3-udvalg og med bindende virkning løser eventuelle tilbageværende konflikter mellem tilsynsførende.

Det, mener jeg, bør være den garanti, som gør værtsmedlemsstaterne, særligt små medlemsstater, i stand til at godkende denne form for koncerntilsyn og disse mandater til ledende tilsynsførende.

Dette ekstra niveau, denne udbygning, som vi har behov for for at løse problemet – også på kort sigt – er ændringsforslag 7, som er til afstemning i morgen.

Så er der spørgsmålet om tilsynsudvalgenes rolle set ud fra Kommissionens synspunkt. Jeg har ligesom fru Kauppi det indtryk, at Kommission ville foretrække, at disse tilsynsmyndigheder alene havde en rådgivende rolle, ikke en egentlig uafhængig rolle, eksempelvis internationalt i forhold til IASB eller FSF.

Jeg har et konkret spørgsmål til Dem. Vi har fået at vide, at hr. Barroso var meget stolt over, at Kommissionen nu har fået en plads i Forummet for Finansiell Stabilitet, men at De ikke deltog i mødet i sidste uge, selv om De var inviteret. Er dette korrekt?

En sidste ting! Med hensyn til henstillingen om aflønning af ledelsesmedlemmer har De kun sagt, at det er et svagt instrument, og at kun én medlemsstat har fulgt henstillingen. Der er plads til at fremsætte forslag, der vil have større virkning, så kom bare med Deres forslag.

Daniel Dăianu, *ordfører*. – (EN) Fru formand! Lad mig sige en ting, som efter min opfattelse ikke er fremgået klart nok. Regulering og tilsyn drejer sig ikke kun om struktur. Det drejer sig om genstanden, dvs. det, som vi regulerer og fører tilsyn med. Det er det, der er det springende punkt.

Selv om vi havde haft et uafhængigt EU-tilsynsorgan, som forestod reguleringen i Europa, ville denne krise alligevel være brudt ud, for problemet er, at fejlen ligger i det finansielle system, ikke nødvendigvis i, at der ikke eksisterer en fælles tilsynsmyndighed.

For det andet vil vi opleve en meget alvorlig økonomisk tilbagegang. Vi er nødt til at rekapitalisere bankerne, og det vil koste ekstremt mange penge. Det vil lægge et voldsomt pres på de offentlige budgetter, og jeg spørger mig selv – eftersom vi er nødt til at se situationen i et bredere perspektiv – hvad der vil ske. Jeg mener, at den aktuelle krise viser, at størrelsen af EU-budgettet er pebernødder i forhold til at gribe ind og gøre noget. Vi er derfor nødt til at nytænke EU-budgettet.

(Formanden fratog taleren ordet)

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Elisa Ferreira (PSE), *skriftlig*. – (PT) På grund af manglende effektive mekanismer på europæisk plan er vi nu vidne til et væld af ofte usammenhængende og endog konkurrerende finansielle nødforanstaltninger i forskellige lande.

På EU-plan har indsatsen være reaktiv eller "a posteriori" og været rettet mod at forhindre endnu større skade. Resultatet er, at EU-borgernes tillid er dalet.

Reglerne skal gennemtænkes på et tidspunkt, hvor situationen er mere rolig. Hverken borgerne eller vi, deres folkevalgte repræsentanter, kan forstå den apati, som Parlamentets mange konkrete forslag er blevet mødt med.

Lige nu, midt i al turbulensen, er det ikke det rette tidspunkt at drøfte, hvor ansvaret ligger.

En ting er imidlertid sikker: Systemets regler må ændres.

Den tekst, som vi skal stemme om i morgen, er afgørende for en bedre regulering af og et bedre tilsyn med EU's finansielle markeder. Den er Parlamentets proaktive løsning og ikke en reaktion på de seneste begivenheder – som desværre blot har bekræftet dens relevans.

Mange af dem, som politisk var imod et minimum af gennemsigtighed, regulering og tilsyn med de nye finansielle instrumenter, tier nu enten stille eller har ændret holdning.

Vi håber, at Kommissionen omsider vil påtage sig sit ansvar som initiativtager og styrke soliditeten i de europæiske finansielle institutioner og bidrage til at genskabe borgernes tillid.

Cătălin-Ioan Nechifor (PSE), *skriftlig*. – (RO) Den finanskrisen, som har bredt sig til stort set hele verden, bør analyseres i EU-institutionerne. Det kan ikke være rigtigt, at den yngste territoriale organisation i verden, EU, ikke kan gribe ind og finde en løsning, som alle parter kan acceptere, og jeg forlanger, at der udarbejdes hasteforanstaltninger samtidig med, at der oprettes en EU-taskforce på højt plan. Vi lever i øjeblikket i en tid uden historisk fortilfælde.

Vi befinder os på grænsen til et finansielt krak, som bringer EU's mål i fare både i forhold til de 27 medlemsstater og de øvrige lande i verden. Hvert sekund, vi mister på administrative og bureaukratiske procedurer, medfører kæmpe tab for det internationale banksystem og fondsbørserne i hele verden og forringer befolkningens levestandard. Europa er tvunget til at tage et standpunkt og gå forrest i kampen for at stoppe den aktuelle finanskrisen.

Nu må vi bevise, at det europæiske system og de europæiske institutioner fungerer. Vi har brug for koordinering og samarbejde mellem medlemsstaternes regeringer, Kommissionen og Parlamentet. Vi har den fornødne modenhed og erfaring til at gribe ind og løse en situation, som er til fare for det fremtidige EU og for menneskeheden.

16. Velkomstord

Formanden. – Det glæder mig i dag at kunne byde Aleksandr Milinkevich og Aleksandr Kozulin velkommen i den fornemme tilhørerloge. Vores to gæster er fremtrædende ledere i den demokratiske oppositionsbevægelse i Belarus. Under præsidentvalget i 2006 udfordrede de modigt den udemokratiske daværende regering. De udviste gang på gang stort mod, og der blev sat hårdt ind mod deres utrættelige indsats for at bringe frihed og demokrati til landet. Det er en stor ære for os, at hr. Milinkevich, leder af frihedsbevægelsen og modtager af Sakharov-prisen for tankefrihed i 2006, og hr. Kozulin, tidligere politisk fange og formand for Hramada, det belarussiske socialdemokratiske parti, er til stede ved dagens forhandling her i Parlamentet om situationen i Belarus.

(Bifald)

17. Situationen i Belarus (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om situationen i Belarus.

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke mine venner her i Parlamentet, som jeg har haft lejlighed til at mødes med. Jeg ved, at De alle er yderst bekymrede over situationen i Belarus, som det fremgår af den beslutning, som De vedtog i maj, og af vores nylige meningsudveksling den 16. september i Udenrigsudvalget i forlængelse af mødet i Rådet (almindelige anliggender og eksterne forbindelser).

Vi forklarede dengang, at Rådet nøje ville overvåge parlamentsvalget i Belarus, som fandt sted den 28. september. Valgresultatet er ikke opløftende. Kontoret for Demokratiske Institutioner og Menneskerettigheder har ganske vist påpeget enkelte positive fremskridt, men valgprocessen opfyldte ikke OSCE's krav til demokratiske valg. Vi må konstatere, at ingen medlemmer af oppositionen vil få en plads i parlamentet.

I formandskabets erklæring, som blev offentliggjort den 30. september, gav vi udtryk for vores bekymringer i forhold til demokrati og menneskerettigheder. Vi opfordrer fortsat de belarussiske myndigheder til at samarbejde fuldt ud med Kontoret for Demokratiske Institutioner og Menneskerettigheder for at sikre overholdelsen af de internationale demokratiske standarder.

Rådet vil arbejde videre med en strategi for Belarus. Der er bred enighed blandt medlemsstaterne om, at de foranstaltninger, der træffes, skal afspejle regeringens indsats i sommers og i særdeleshed løsladelsen af de sidste tilbageværende politiske fanger. Vi må også tage højde for den geopolitiske situation, som konflikten i Georgien har skabt. Vi skal sørge for, at de positive signaler, som vi har kunnet observere for nylig, bl.a. oppositionens fredelige demonstration efter offentliggørelsen af valgresultatet, som fandt sted uden sikkerhedsstyrkernes indgriben, fortsætter. Vi skal også garantere systemkritikeres sikkerhed og frie bevægelighed.

Rådet drøfter i øjeblikket en mulig genoptagelse af den politiske dialog og en mulig ophævelse af visumsanktionerne. Det er naturligvis selektivt, og der er tale om igangværende forhandlinger. Den belarussiske udenrigsminister, Sergei Martynov, er inviteret til et trojkamøde i forbindelse med Rådets møde den 13. oktober i Luxembourg. Vi vil gennemgå situationen sammen med ham. Det vil give os mulighed for på ny at fremføre vores ønske om at fremme demokrati og menneskerettigheder.

Til sidst vil jeg gerne endnu engang takke hr. Protasiewicz samt hr. Milinkevich og hr. Kozulin, som sidder i tilhørerlogen, og forsikre dem om, at EU stadig er åben over for gradvist at øge samarbejdet med Belarus, at styrke båndene med regeringen og det belarussiske folk og fortsat er opsat på at hjælpe det belarussiske civilsamfund.

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! I denne forhandling taler jeg på vegne af min kollega fru Ferrero-Waldner.

Situationen i Belarus er under stadig forandring, og der er behov for en målrettet og strategisk indsats fra EU's side. Lige nu står vi over for en meget kompliceret situation.

For det første var vi tydeligvis skuffede over parlamentsvalget den 28. september og den måde, som det blev afholdt på. Valget levede ikke op til de internationale standarder eller til vores forventninger. Det er vi alle enige om, og jeg vil ikke dvæle ved det.

På den anden side skete der visse fremskridt inden valget i form af løsladelsen af politiske fanger og også i forbindelse med valget, hvor Belarus samarbejdede med OSCE/ODIHR og organisationens observatører forud for valget. Løsladelsen af de tilbageværende politiske fanger blev betragtet som et vigtigt skridt ikke kun af os, men også af oppositionen. Det har dæmpet frygten i civilsamfundet, hvor fængsling på politisk grundlag ikke længere betragtes som en del af hverdagen, selv om truslen stadig er der.

Selv om vi dengang bifaldt løsladelsen af de politiske fanger, reagerede vi ikke på håndgribelig vis med positive foranstaltninger, om end valget var lige rundt om hjørnet. Nu bør vi imidlertid ikke udsætte vores reaktion længere. Ligesom løsladelsen af de politiske fanger var et afgørende skridt, skal vi også anerkende de belarussiske myndigheders samarbejde med OSCE-observatørerne og det forhold, at alle kandidater havde adgang til medierne – om end i begrænset omfang. Det var vigtige fremskridt sammenlignet med præsidentvalget i 2006.

Hvordan sikrer vi, at disse fremskridt fastholdes og styrkes? Hvordan sikrer vi, at der heller ikke fremover vil være politiske fanger i Belarus? Hvordan sikrer vi, at OSCE/ODIHR kan fortsætte sit samarbejde med de belarussiske myndigheder indtil offentliggørelsen af organisationens endelige rapport om valget om to måneder og senere kan følge op på rapporten? Hvad kan der gøres for at forhindre en skærpelse af reglerne på medieområdet og sikre ngo'er større retssikkerhed i deres arbejde?

Jeg er her for at høre Parlamentets synspunkter.

Det er vores opfattelse, at en umiddelbar og realistisk genoptagelse af den politiske dialog med myndighederne bør være vores reaktion over for Belarus i dag. Det er vigtigt, at vi har en dialog på det relevante niveau, så vi kan være sikre på, at vores budskab når igennem.

Jeg vil gerne tilføje, at generelt og uanset, hvad vores konkrete reaktion bliver, skal vores strategi være ”trinvis og proportional”. Disse to principper skal være retningsgivende for vores reaktion over for Belarus og gøre os i stand til at fremme den demokratiske udvikling, som vi alle håber på.

I mellemtiden vil Kommissionen stille al sin ekspertise til rådighed for at styrke kontakten med de belarussiske myndigheder i sektorer af fælles interesse, f.eks. energi, miljø, told og transport. Kontakten har vist sig at være værdifuld, idet den har styrket udviklingen af netværk mellem personer og mellem myndigheder.

Samtidig vil vi holde stædigt fast ved vores støtte til civilsamfundet og hjælpe belarussiske ngo'er, støtte udviklingen af en uafhængig presse og eksiluniversitetet European Humanities University i Vilnius. Jeg lover at fastholde vores indsats og styrke vores forbindelser med civilsamfundet.

Afslutningsvis vil jeg sige, at Belarus, som er et land i hjertet af Europa med grænse til tre EU-medlemsstater, står over for et historisk valg: Enten tager landet de nødvendige skridt mod demokrati og egentlig uafhængighed, eller også overgiver det sig til stagnation og stigende afhængighed af et enkelt land.

Det er fortsat vores ønske at byde Belarus velkommen som fuldgyldig partner i vores europæiske naboskabspolitik og i det kommende østlige partnerskab. Jeg anmoder derfor om Deres støtte, så vi kan finde frem til den rette tilgang, som på dette afgørende tidspunkt for stabiliteten på vores kontinent kan tilskynde Belarus til at gøre reelle fremskridt mod demokrati og respekt for menneskerettigheder.

Charles Tannock, for PPE-DE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Når en siddende præsident vinder alle pladser i parlamentet, kan vi vist godt antage, at noget er galt. End ikke Robert Mugabe i Zimbabwe har formået at gøre rent bord ligesom præsident Aleksandr Lukasjenko gjorde i sidste måned i Belarus.

Jeg sætter ikke spørgsmålstegn ved Lukasjenkos udbredte popularitet i et land, som i høj grad blev isoleret efter Sovjetunionens fald. Hans jerngreb om magten har imidlertid gjort landet til en international paria.

Der er ingen fornuft i, at EU bifalder, at Europas sidste diktator befinder sig lige uden for vores egen gadedør. Vi bør ikke desto mindre altid forsøge på én gang at udfordre og søge dialog med Belarus. Den nylige løsladelse af politiske fanger giver os således en mulighed. Om Lukasjenkos skridt er en åbning til Vesten står hen i det uvisse, men vi bør være parate til at reagere med vores egne initiativer og anerkende og belønne Belarus på relevant vis.

Vi bør ikke udelukke muligheden for, at Lukasjenko afpresser regeringen i Kreml, hvilket hidtil har været afgørende for hans jerngreb om den politiske magt. Hvis det rent faktisk er tilfældet, bør EU ikke tøve med at bruge både gulerod og pisk, og derfor glæder udenrigsminister Sergei Martynovs foreståede besøg mig.

Belarus har meget at vinde gennem tættere bånd til EU, ikke mindst vil den udbredte fattigdom, som skyldes en stagnerende økonomi, til dels kunne afhjælpes. Det forholder sig ikke desto mindre sådan, at Belarus stadig ikke er medlem af Europarådet. Ratificeringen af landets partnerskabs- og samarbejdsaftale med EU står fortsat i stampe. Belarus er stadig et land, hvor menneskerettigheder regelmæssigt krænkes, systemkritik ikke tolereres, og en fri presse er en fjern utopi.

Når vi begynder at bruge guleroden, skal vi sørge for stadig at have pirken i den anden hånd. Personligt håber jeg ikke desto mindre, at Belarus, såfremt landet ikke genforenes med Rusland, sådan som nogle i Kreml gerne så, en dag vil indtage sin retmæssige plads i den europæiske familie af frie nationer.

Jan Marinus Wiersma, for PSE-Gruppen. – (NL) Fru formand! For det første er vi også utilfredse med resultatet af valget i Belarus, og vi er enige i OSCE/ODIHR's konklusioner om, at valget ikke levede op til vores europæiske standarder. Derfor er der absolut ingen grund til at ændre EU's politik over for Belarus på nuværende tidspunkt.

Vi er enige i, at det er fornuftigt at se på, om vi kan indlede en dialog med de belarussiske myndigheder på et uformelt grundlag om en eventuel opfølgning, sådan som også det franske formandskab har foreslået. Opfølgende foranstaltninger skal hovedsageligt komme fra deres side. Hvis Belarus er parat til at indlede en dialog med EU om muligheden for at fremme friheden i det belarussiske samfund og skabe større albuerum, inklusive for oppositionen, vil EU kunne reagere. Indtil da kan jeg ikke støtte en ophævelse af de nuværende sanktioner mod en række ledende skikkelser i landet, som har forbud mod at rejse ind i EU. Der har været flere opmuntrende tegn i løbet af de seneste måneder – de er allerede blevet nævnt af mine kolleger her i Parlamentet – som bestemt giver anledning til at se på, om der kan skabes fremskridt gennem en dialog med landet.

For det andet, hvis udenrigsminister Sergei Martynov inviteres til forhandlinger i Luxembourg, foreslår jeg, at Rådet også kontakter oppositionen. Der er to fremtrædende repræsentanter for oppositionen til stede her i dag – hr. Kazulin og hr. Milinkevich. Hvorfor har Rådet ikke ligeledes inviteret dem med til forhandlingerne?

Til sidst vil jeg gerne sige, at hvis der indledes en dialog med Belarus om mulige reformer, mener vi, at det er vigtigt, at oppositionen inddrages. Der er et fortilfælde. For ca. syv år siden var der en uformel dialog i selve Belarus, delvist i regi af Europa-Parlamentet, som blev kaldt den parlamentariske trojka om Belarus. Såfremt de belarussiske myndigheder er parate til det, ville det være muligt at genoptage dialogen gennem en form for trojka med Europa-Parlamentet, OSCE og Europarådet. Uanset hvad vi gør i Europa, uanset hvilke forhandlinger vi afholder, bør oppositionen inddrages.

Janusz Onyszkiewicz, for ALDE-Gruppen. – (PL) Fru formand! Forløbet og også resultatet af valget i Belarus viser klart, at selv om Aleksandr Lukasjenko giver udtryk for, at han ønsker at udvikle forbindelserne med EU, forestiller han sig, at dialogen kan indledes og føres på hans betingelser og uden indrømmelser fra hans side. Vi må imidlertid være opmærksomme på, at en forbedring af forbindelserne med EU ikke kun er i Belarus' objektive interesse, men også i Lukasjenkos egen interesse. Det konstante pres fra Rusland for at overtage kontrollen med vigtige sektorer i den belarussiske økonomi kan gøre landet så afhængigt af Rusland, at Lukasjenkos greb om Belarus vil blive alvorligt svækket. En mulig udvej vil være at inddrage vestlige virksomheder i et privatiseringsprogram, som er blevet nødvendigt på grund af den belarussiske økonomis dårlige forfatning. Det er den eneste måde, hvorpå Belarus kan undgå at blive købt ud af politisk kontrolleret russisk kapital.

Dialogen skal derfor iværksættes, om ikke andet så for at sikre juridiske og politiske vilkår i Belarus, som vil fremme europæiske investeringer i landet. Denne dialog må imidlertid ikke give regimet mulighed for at

opnå troværdighed eller blive legitimeret. Den skal derfor ledsages af tiltag fra Belarus' side, som måske ikke i voldsom grad, men i det mindste synligt og tydeligt vil vise, i hvilken retning ændringerne af det politiske system går. I mellemtiden bør enhver dialog med repræsentanter for de belarussiske myndigheder, uanset hvor den finder sted, opvejes af møder på samme niveau mellem EU-politikere og de vigtigste repræsentanter for oppositionen.

Elisabeth Schroedter, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Fru formand, hr. kommissær, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! På vegne af Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance vil jeg gerne byde velkommen til de fremtrædende politikere Aleksandr Milinkevich og Aleksandr Kozulin, som følger vores forhandling her i Parlamentet i dag og efterfølgende vil kunne rapportere om den i deres eget land.

Det er stadig et problem, at information om vores arbejde her i Parlamentet for landet Belarus er nødt til at gå denne vej, fordi der ikke er andre muligheder. Det er et signal om, at der stadig ikke er skabt de grundlæggende forudsætninger for demokratisk udvikling i Belarus. Meningsfrihed og informationsfrihed er afgørende for demokratiet.

I sommer afgav præsident Jusitjenko et offentligt løfte om at afholde frie, demokratiske og retfærdige valg i landet, og han brød dette løfte. En valgkamp, hvor oppositionen nægtes enhver mulighed for at præsentere sine kandidater over hele landet, og hvor kravene ændres så drastisk, at selv en velorganiseret opposition ikke er i stand til at få indvalgt så meget som én kandidat, er ikke et retfærdigt, demokratisk valg. Derfor er vores beslutning meget klar på det punkt.

Vi skal fastholde kravet om en ophævelse af visumforbuddet og kravet om, at der gennem et nyt finansielt instrument kan bevilges midler til støtte for oppositionen og personer, der gør en indsats for at skabe demokrati.

Konrad Szymański, for UEN-Gruppen. – (PL) Fru formand! Strategien med hurtigt at åbne døren for Belarus er dårligt udformet, og den gennemføres på amatøragtig vis. EU og visse medlemsstater er begyndt at udsende erklæringer om at ville styrke forbindelserne, endnu inden Lukasjenkos regime har taget nogen varige skridt mod frihed. Vores strategi bygger alene på tillid. Det bør lære os at være mere omhyggelige i fremover.

Vi kan naturligvis åbne op over for Belarus, men først når regeringen i Minsk tager konkrete skridt til fordel for frihed, f.eks. ved at indlede en politisk dialog gennem en oppositionsvenlig fjernsynskanal eller avis og ved at gøre det muligt at bevilge EU-støtte til et parlament, der i det mindste er delvist frit og omfatter medlemmer af oppositionen, som folket og ikke Lukasjenko har opstillet. Det er den eneste taktik – noget for noget – som kan opretholde vores troværdighed og skabe mulighed for en demokratisering af Belarus.

Erik Meijer, for GUE/NGL-Gruppen. – (NL) Fru formand! Hvis alle partier har en fair chance for at vinde mandater ved et valg i Belarus, er der alle chancer for, at den siddende præsident Aleksandr Lukasjenkos parti vinder flest. Han er meget velanset hos dem, som lægger større vægt på social sikkerhed end på individuelle frihedsrettigheder, og som sætter pris på, at omvæltningerne i Belarus slet ikke er lige så kraftige som i en række andre tidligere sovjetrepublikker. På den anden side vækker han afsky blandt dem, som er imod hans ønske om forening med Rusland. De er knyttet til det selvstændige belarussiske sprog, som var årsagen til landets grundlæggelse for knap 90 år siden. Mange intellektuelle, som vender sig mere mod Polen, Litauen og EU, har forladt landet.

Der skal sættes en stopper for vold mod demonstranter og fængsling af politiske modstandere og alle andre forsøg på at tage livet af oppositionspartier. En valglov, der gør det let at udelukke hele oppositionen fra parlamentet, er en dårlig valglov. Vi skal ikke søge konfrontation med landet, men snarere gøre, hvad vi kan for at støtte dets demokratisering.

Der er for nylig sket visse forbedringer af situationen i Belarus i forhold til de seneste år. Politiske fanger er blevet løsladt, og regeringen søger at tilnærme sig EU. Regeringen meddelte også, at parlamentsvalget denne gang ville være retfærdigt – men det, der efterfølgende skete, var noget ganske andet. Belarus har stadig dødsstraf, og medierne er ikke uafhængige, hvilket er i strid med loven. I den kommende tid bør den frie bevægelighed mellem EU og Belarus styrkes, og både regeringen og ngo'er bør deltage i dialogen.

Bastiaan Belder, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Fru formand! Mange belarussiske borgere håber på en forbedring af forbindelserne med EU, som kan skabe en positiv reformdynamik i deres eget land. Jeg støtter fuldt ud dette ønske. Derfor bør alle de europæiske institutioner – uden at det påvirker deres egen politiske troværdighed og i henhold til strenge betingelser (se beslutningens punkt 10) – også gradvist søge at styrke forbindelserne med regeringen i Minsk.

I den henseende mener jeg, at et vigtigt, konkret skridt vil være at tilpasse – dvs. sænke (se beslutningens punkt 13) – prisen på visum til EU for belarussere. I øjeblikket betaler ukrainere 60 EUR og russere 35 EUR. Jeg vil gerne høre, hvad Rådet og Kommissionen mener om dette forslag.

Noget, som jeg fandt mærkværdig i beslutningen – som jeg i øvrigt agter at støtte – var punkt 7 og 8. Her opfordrer vi til, at der afholdes egentlige demokratiske valg, og at menneskerettighederne overholdes, men opfordringen er kun rettet mod den belarussiske regering. Vi bør også rette den mod parlamentet, da det er vores naturlige forhandlingspartner.

Jacek Protasiewicz (PPE-DE). – (PL) Fru formand! OSCE-missionen har allerede kommenteret det valg, der fandt sted i Belarus. Det var hverken gennemsigtigt, retfærdigt eller demokratisk. Dog er det et faktum, at de politiske fanger, i det mindste de vigtigste, er blevet løsladt. Årsagerne til, at de blev fængslet, er der imidlertid ikke gjort noget ved. Vi har ikke fuld sikkerhed for, at de, der midlertidigt er blevet løsladt, eller andre personer ikke vil blive arresteret i Belarus i en nær fremtid. Vi skal sørge for, at der sættes ind over for årsagerne og ikke kun konsekvenserne. I forbindelse med denne forhandling er det også værd at minde om, at i Belarus er 14 andre personers frihed begrænset, fordi de enten er idømt husarrest eller tvangsarbejde for at have deltaget i aktiviteter til støtte for menneskerettigheder og frihedsrettigheder.

Vores beslutning er meget afbalanceret. På den ene side giver vi udtryk for tilfredshed med løsladelsen af fangerne, og på den anden side opfattes forløbet og resultatet af valget som utilfredsstillende. Samtidig tilslutter Parlamentet sig i punkt 12 den trinvise politik i de fremtidige forhandlinger med Belarus og henstiller til, at der overvejes en delvis ophævelse af sanktionerne i højst seks måneder på betingelse af, at der foretages nogle meget radikale ændringer, som kan forbedre situationen og frem for alt mediefriheden i Belarus. Det er et godt skridt, og jeg er varm fortaler for det. Samtidig vil jeg gerne opfordre det franske formandskab og Tjekkiet, som varetager formandskabet i første halvår næste år, om at sørge for, at når der afholdes officielle møder med repræsentanter for de belarussiske myndigheder, skal der også findes tid til at afholde møder med repræsentanter for oppositionen. Vi skal også finde viljen til at nedbringe visumomkostningerne for belarussere, for ellers vil vi ikke bringe dette land tættere på Europa.

Som polak vil jeg gerne give udtryk for min påskønnelse af, at Parlamentet besluttede at nævne, at de belarussiske myndigheder har indført restriktioner over for det polske mindretals aktiviteter i Belarus, og at der findes en lovligt valgt forsamling af polakker under ledelse af Angelika Borys.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (EN) Fru formand! Beslutningen om situationen i Belarus viser, hvad Bruxelles og Minsk kunne gøre for at sætte skub i tingene og forbedre de indbyrdes forbindelser.

Jeg støtter hr. Wiersmas tilgang, som også afspejler holdningen hos den belarussiske opposition, repræsenteret ved Aleksandr V. Kazulin og Aleksandr Milinkevich. EU's politik med at straffe Belarus og belarusserne for regimets handlinger, medførte ikke de forventede resultater. Det er nødvendigt at åbne alle døre for mellemfolkelig kontakt og fjerne visumbarrierer, som strider mod almindelig sund fornuft.

Såfremt regeringen i Minsk vitterlig er villig til at forbedre samarbejdet med EU, burde det skabe gunstigere betingelser for at indlede fælles forhandlinger, ikke kun om eksterne, men også om interne forhold. Der kunne indledes forhandlinger om politiske, økonomiske, sociale og menneskeretlige spørgsmål under inddragelse af alle politiske partier, oppositionen, ngo'er og fagforeninger.

Jeanine Hennis-Plasschaert (ALDE). – (NL) Fru formand, hr. formand for Rådet! For blot et par uger siden mente De, at det var for tidligt at invitere den belarussiske udenrigsminister, Sergei Martynov, til Paris. Nu mener De tydeligvis, at tiden er inde. Selv efter Deres redegørelse har jeg oprigtig talt stadig vanskeligt ved at forstå den præcise baggrund for dette retningskifte. Som alle her allerede har nævnt, opfyldte valget den 28. september trods alt på ingen måde de standarder, som vi alle er vant til, og som De også selv lagde stor vægt på. Et møde på dette niveau og i disse rammer – uformelt eller på anden vis – synes at være en belønning til regimet. Men en belønning for hvad?

Her til formiddag havde også jeg den fornøjelse endnu engang at udveksle synspunkter med hr. Milinkevich og hr. Kazulin. Den belarussiske opposition står sammen og er givetvis stærkere end nogensinde. Denne opposition skal derfor have mulighed for at nå ud til det belarussiske folk, og det belarussiske folk skal have mulighed for selv at opleve de europæiske frihedsrettigheder. Det er uacceptabelt, at et visum til EU stadig skal koste 60 euro, når den gennemsnitlige månedsløn i Belarus er sølle 250 EUR. Hvor mange gange endnu skal vi bede om dette?

Jeg bestrider ikke det nyttige eller nødvendige i en vis form for dialog. Det står imidlertid klart, at hr. Lukasjenkos fine løfter ofte er tomme løfter, og at den ønskede dialog derfor skal være velbegrunderet og også meget målrettet. Jeg har følgende spørgsmål: Hvordan ser Rådets præcise køreplan ud? Det vil jeg meget gerne vide mere om.

Jeg vil slutte af med et spørgsmål, som hr. Wiersma også var inde på. Er formanden for Rådet villig til også at mødes med hr. Milinkevich og hr. Kazulin næste mandag – enten før, under eller efter samtalen med hr. Martynov? Det er op til Dem at afgøre, men der er ingen tvivl om, at det ville være det eneste passende signal at sende under de nuværende omstændigheder.

(EN) Jeg er desværre nødt til at forlade salen et øjeblik. Jeg undskylder ulejligheden, men jeg vil gerne bede om et klart svar.

Wojciech Roszkowski (UEN). – (PL) Fru formand! I disse dage afgøres Belarus' skæbne, et land med 10 mio. europæiske indbyggere. Vi kan ikke bare se på, at det sker. Diktatorer som Lukasjenko giver kun efter for pres. Spørgsmålet er blot, hvis pres han vil give efter for. Eftersom Rusland er i besiddelse af den økonomiske nøgle til belarussisk uafhængighed, kan dette afhængighedsforhold i sidste ende betyde, at Belarus mister sin suverænitet. Pres fra EU kan have en effektiv virkning, hvis Lukasjenko har noget at miste, og EU har noget at tilbyde. Det så ud til, at han var villig til at skabe forandringer, men det seneste valg kan dårligt beskrives som andet end en farce. Diktatorens frygt og stædighed kan føre til, at Belarus mister suverænitet.

Lukasjenko behøver ikke at tabe noget på en demokratisering af Belarus, hvis han nyder stor opbakning i befolkningen. Der skal imidlertid være tale om reelle skridt mod demokrati, ikke kun et komediespil, som den belarussiske opposition betaler prisen for. Trods risikoen for mørke udsigter kan EU ikke acceptere denne pris. Lad os imidlertid ikke afbryde dialogen, hvis landets uafhængighed kommer i fare. Som hr. Milinkevich sagde i dag, afhænger demokratets fremtid i dette land af, hvorvidt det kan fastholde sin uafhængighed.

Árpád Duka-Zólyomi (PPE-DE). – (HU) Fru formand! Selv om det belarussiske parlamentsvalg, som blev observeret af OSCE, ikke opfyldte betingelserne for et retfærdigt og frit valg, vil ministrene på Rådets møde i næste uge med al sandsynlighed give grønt lys for en politisk dialog. Lukasjenko har ikke gjort noget ekstraordinært. Efter krigen i Georgien blev tre politiske fanger løsladt. Det opfyldte EU's eneste krav for at indlede en dialog. Det er klart, at efter krigen i Georgien havde Vesten brug for ethvert lille skridt, der kunne være med til at opveje Ruslands voksende indflydelse i de tidligere sovjetrepublikker. Men hvis selv Lukasjenko formåede at opnå en dialog efter hans hoved, hvilken form for dialog kan vi da forvente med Rusland?

EU må indlede en dialog på grundlag af et tidligere vedtaget benchmarksystem, ellers kan EU kun blive taberen i denne dialog. Lukasjenko vil udnytte dialogen til at styrke sin nationale autoritet og holde Rusland i ave, ikke til at indføre en gradvis politisk liberalisering. Samtidig kunne EU miste sit bedste våben i øst, sit image. Det er op til os at afgøre.

Adrian Severin (PSE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne advare imod en politik, som synes at belønne de belarussiske ledere som kompensation for upopulære beslutninger fra russisk hold.

Det er ganske enkelt naivt at tro, at vi på denne måde kan skabe splid mellem Moskva og Minsk eller ændre præsident Lukasjenkos politiske indstilling.

Vi bør heller ikke prise løsladelsen af fanger, som i første omgang slet ikke burde have været arresteret. EU skal dog helt klart undgå, at Belarus isoleres, og indlede en dialog med landets ledelse. I den henseende må EU sammensætte en motiverende pakke, der kan overbevise regimet og de almindelige mennesker, som troskyldigt støtter det, om, at EU kan være med til at forbedre den belarussiske befolknings levevilkår.

På den anden side bør enhver åbning være gradvis, betinget, gensidig og primært fokusere på at gavne samfundet og ikke lederne.

Hr. Lukasjenko har udtalt, at en opposition er en positiv ting i ethvert land, men ikke en opposition, der nyder 100 % opbakning fra udlandet. Problemet er, at oppositionen i Belarus ikke kunne overleve, fordi den blev nedkæmpet af regimet. Derfor må vi ikke overlade den demokratiske opposition til sig selv.

FORSÆDE: Mario MAURO*Næstformand*

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! Visumspørgsmålet er meget vigtigt for alle belarussere, men jeg vil gerne fremhæve en bestemt situation i den forbindelse.

Gennem Chernobyl Children's Project International, som er grundlagt af Adi Roche i Irland, kommer der hvert år ca. 1 000 børn fra Belarus til Irland for i nogle få uger at få hvile, rekreation og i visse tilfælde lægelig behandling. I alt har 17 000 børn været i Irland, siden velgørehedsprojektet startede.

Desværre er børnenes indrejsetilladelse til Irland blevet trukket tilbage, og det har gjort alle de involverede meget fortvivlede: børnene, deres værtsfamilier og utrolig mange andre. Det er et virkelig godt projekt, og alle nyder godt af det.

Der arbejdes på en mellemstatslig aftale, og jeg håber, at den snart vil ligge klar, men i mellemtiden ved jeg, at Irland søger dispensation fra forbuddet.

Jeg vil gerne bede Kommissionen og Rådet om, eventuelt i forbindelse med den uformelle dialog, at gøre alt, hvad de kan for at sikre, at dette yderst nyttige projekt kan fortsætte. Jeg ved, at det blot er en lille brik i det samlede billede, men det vil gøre en positiv forskel i utrolig mange menneskers liv.

Jana Hybášková (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Vi var i gang med at skitsere udenrigspolitikken, og vi drøftede den sydlige dimension og den østlige dimension. Den 21. august mindedes de tjekkiske og slovakiske medlemmer af Udenrigsudvalget 40-året for den sovjetiske hærs invasion af Tjekkoslovakiet ved at drøfte situationen i Georgien. Den østlige dimension er blevet en realitet. Vi kan ikke løbe fra det, og derfor er vi nødt til at handle. Politik er ikke et show. Politik er en sammenhæng, og vi har sammenhængen. Derfor skal vi støtte Belarus fuldt ud på dets vej til Europa. Jeg bakker således fuldt op om forslaget til beslutning i dets nuværende form. Vi må ikke isolere Belarus, men vi må heller ikke kalde det et demokrati. Vi skal opfordre Belarus til at afskaffe dødsstraffen, lade studerende vende tilbage til universiteterne, lade militærnægtere vende tilbage uden at straffe dem og give ngo'er mulighed for at blive registreret. Hvad med os? Hvad skal vi gøre? Vi skal vise, at vi overholder Københavnskriterierne. Vi skal handle som Europa.

Józef Pinior (PSE). – (PL) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne byde Aleksandr Milinkevich og Aleksandr Kozulin, som repræsenterer den belarussiske opposition, velkommen til Europa-Parlamentet her i dag. Det er på nuværende tidspunkt meget svært at fastlægge EU's politik over for Belarus. På den ene side har vi at gøre med en autoritær stat, mens vi på den anden side ser tegn på en vis udvikling og visse systemforandringer i en kompliceret international situation. EU's politik bør på nuværende tidspunkt dog udelukkende have fokus på den belarussiske befolkning. Spørgsmålet er, hvem sanktionerne vil gå hårdest ud over. Lukasjenkos regime eller befolkningen i Belarus? Det er et spørgsmål, som vi er nødt til selv at besvare i de forskellige EU-institutioner. Der er ingen tvivl om, at vi på nuværende tidspunkt skal afprøve en politik, der vil klarlægge vores mål og kan skabe nyttige resultater som følge af EU's tiltag over for Belarus.

Jas Gawronski (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Vi modtager i øjeblikket modstridende signaler fra regeringen i Minsk, og det er i sig selv en form for fremskridt i forhold til tidligere. Det nylige parlamentsvalg bestyrkede imidlertid den almindelige vestlige opfattelse af Belarus som en form for bananrepublik. På den anden side er den nylige løsladelse af systemkritikere en glædelig udvikling. Hvis det er et forsøg fra Lukasjenkos side på at række hånden ud til Vesten, bør vi belønne hans indsats med vores forbeholdne støtte. Vi må imidlertid ikke tro, at der foreligger en misforståelse med hensyn til de udbredte krænkelse af menneskerettighederne og de politiske frihedsrettigheder i Belarus. Vi bør have fokus på befolkningen og civilsamfundet, hvis sag Parlamentet har en fornem og vigtig tradition for at støtte, hvilket blev fremhævet i Ingrid Betancourts tale tidligere i dag.

Den belarussiske befolkning længes efter at indtage sin plads i det nye Europa. Belarusserne skal vide, at vi bekymrer os for dem og ikke vil glemme dem.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Hr. formand! Der har fundet flere vigtige forandringer sted i Belarus inden for de seneste få uger. Den vigtigste var løsladelsen af politiske fanger: Aleksandr Kozulin, som er til stede her i dag, Siarhei Parsyukevich og Andrei Kim. Imidlertid levede parlamentsvalget desværre ikke op til de internationale demokratiske standarder. Hvad betyder det i forhold til os? Min holdning er, at EU bør yde langt større støtte til udviklingen af det belarussiske civilsamfund, demokratikonceptet og menneske- og borgerrettigheder end hidtil. Jeg mener også, at vi bør overveje at øge vores finansielle støtte til eksempelvis uafhængige medier, ngo'er og uafhængige fagforeninger. En nedsættelse eller direkte afskaffelse af visumgebyret

for belarussiske statsborgere, særligt unge og studerende, bør indgå i denne støtte til det belarussiske civilsamfund. Som vi allerede har hørt, koster et visum 60 euro, hvilket svarer til en hel ugeløn for en almindelig belarusser. Det burde vi tænke lidt over.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg beder Rådet og Kommissionen om på det kraftigste at opfordre de belarussiske myndigheder til at indstille deres praksis med at udstede udrejsevisum til deres borgere, særligt børn og studerende. Hvor der oftest er krav om visum for at rejse ind i et land, har man i Belarus behov for et visum for at rejse ud af landet.

Jeg drøftede spørgsmålet om det internationale rejseforbud for børn fra dette land med den belarussiske oppositionsleder Aleksandr Milinkevich under PPE-DE-Gruppens møde her til morgen. Han fortalte vores gruppe, at det belarussiske regime har indført dette rejseforbud, fordi det ikke ønsker, at børn skal se, hvordan andre lever.

I min valgkreds i Sydirlend er der blevet rejst omkring 70 mio. euro, som er blevet anvendt på barnepleje og forbedringer af forholdene på børnehjem. Min kollega fru Harkin har allerede omtalt dette forbud her i aften. Jeg kan nu forstå, at den bilaterale aftale mellem Irland og Belarus ikke vil være klar før til maj eller juni. Derfor tilslutter jeg mig hendes opfordring til, at Irland undtages fra forbuddet, så børn kan rejse på juleferie og få den hjælp og støtte, som de har behov for.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Hr. formand, hr. Milinkevich, hr. Kozulin! Det glæder mig meget, at De er til stede i forbindelse med dagens forhandling om Deres land, Belarus. For mig repræsenterer De Belarus' udsigt til en dag at blive et frit og demokratisk land.

Det uretfærdige valg i oktober i Belarus styrkede endnu engang hr. Lukasjenkos totalitære regime. Ikke en eneste af de 110 pladser i det belarussiske parlaments underhus blev vundet af oppositionen. Selv om politiske fanger blev løsladt i august, vil de når som helst kunne befinde sig bag tremmer igen.

Ved at foretage små forbedringer af valgprocessen forsøger hr. Lukasjenko at overbevise os om, at EU ikke længere har grund til at isolere Belarus. Selv om gode forbindelser med regeringen i Minsk ville være til gavn for begge parter, skal EU kræve mere end blot kosmetiske ændringer til forbedring af demokratiet. EU skal kræve frie medier i Belarus og kræve, at alle demokratiske kræfter får mulighed for at deltage i ledelsen af landet.

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand! Det franske formandskab er meget opmærksomt på alle EU's naboer mod øst: Georgien og Ukraine, hvor topmødet den 9. september markerede et helt nyt kapitel i forbindelserne mellem EU og Ukraine, og Moldova, hvor jeg var for to dage siden for at drøfte de fremtidige forbindelser mellem EU og Moldova i form af en ny og mere ambitiøs aftale end den nuværende partnerskabs- og samarbejdsaftale. Så det er i det lys, at vi holder nøje øje med udviklingen i Belarus.

Ligesom De er jeg ked af, at regimet ikke brugte valget den 28. september som en lejlighed til at signalere fremskridt i retning af demokratiske standarder. Samtidig glæder EU sig over de få positive fremskridt, især løsladelsen af politiske fanger. Der afholdes en forhandling mellem udenrigsministrene i Luxembourg på mandag om stort set de samme emner, som talerne har fremhævet under denne forhandling. Vores budskab er, at EU er parat til at give sig, hvis myndighederne i Minsk gør en indsats. Vi har behov for en gradvis tilgang – med andre ord vil sanktionerne ikke blive ophævet fra den ene dag til den anden – og en tilgang, hvortil der er knyttet betingelser, forstået på den måde, at EU vil reagere på positive signaler fra regimet, og endelig en tilgang, der har fokus på civilsamfundets trivsel, som hr. Severin sagde.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at børn og studerende naturligvis kan opnå visum. Det afhænger af ambassaden, men det er tilladt i henhold til Schengensystemet. Vi er nødt til at lægge pres på myndighederne i Minsk for at sikre, at sådanne visa udstedes, også selv om EU ikke har ansvaret for det. Jeg vil også gerne påpege, at der er særlige fordele for unge og børn, som bor tæt på den belarussiske grænse.

EU vil fastholde sin støtte til oppositionen. Jeg har personligt lige haft et møde med hr. Milinkevich, hr. Kozulin og hr. Protasiewicz, og Parlamentet kan være stolt af at have tildelt Sakharovprisen til hr. Milinkevich. Jeg mener, at denne gestus er en hyldest til Parlamentet. Som vi allerede har sagt, er det afgørende, at en repræsentant fra en medlemsstat mødes med oppositionen, hvis vedkommende tager til Minsk. Vi har således ikke mistet håbet om, at regimet vil udvikle sig i retning af større frihed, så Belarus ikke kommer til at stå alene over for Rusland.

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt vi er parate til at mødes med oppositionen på mandag i forbindelse med mødet i Rådet (almindelige

anliggender og eksterne forbindelser), er det et interessant forslag. Vi vil se på det, og jeg vil viderebringe medlemmernes synspunkter til fru Ferrero-Waldner. Det er imidlertid op til formandskabet at udvide invitationen. Hvis mødet med oppositionen finder sted, vil kommissærerne naturligvis være parate til at deltage.

Vedrørende spørgsmålet om EU's bistand til Belarus er bistanden rettet mod at støtte civilsamfundet og efterkomme befolkningens behov. De samlede ressourcer under det europæiske naboskabs- og partnerskabsinstrument på 20 mio. EUR for perioden 2007-2010 skal bruges til at tage hånd om befolkningens behov og fremme demokratiseringen i bred forstand. Midler fra det tematiske program for ikkestatslige aktører og lokale myndigheder og Det Europæiske Instrument for Demokrati og Menneskerettigheder skal støtte demokratiseringen og civilsamfundet i mere snæver forstand.

Vi forudser, at tiltagene vil øge ngo'ernes kapacitet, særligt på menneskerettighedsområdet og i forhold til uafhængige medier. Der blev stillet et spørgsmål vedrørende forbuddet mod, at forældreløse Chernobylbørn rejser til og opholder sig i en EU-medlemsstat. Kommissionen har sammen med lederne af missionerne i Minsk rejst spørgsmålet om forældreløse Chernobylbørn over for myndighederne, og det vil vi blive ved med i det omfang, det er nødvendigt. Desuden vil Kommissionen fortsat støtte afhjælpningen af Chernobylkatastrofen.

Afslutningsvis vil jeg sige, at denne livlige forhandling viser, at der er stor interesse for situationen i Belarus på dette afgørende tidspunkt. Tiden er uden tvivl inde til at træffe nogle strategiske valg om, hvad vores tilgang over for Belarus bør være på dette kritiske tidspunkt. Jeg har med interesse lyttet til Deres synspunkter, og jeg kan forstå, at nogle af Dem mener, at en begrænset og forholdsmæssig ophævelse af sanktionerne kunne bruges som et positivt middel til at presse på for demokratiske fremskridt.

Vi afventer nu Parlamentets beslutnings om situationen i Belarus, som vedtages i morgen, og vi vil tage behørigt hensyn til Deres holdning i vores beslutning, som bliver truffet inden længe.

Formanden. – Jeg har modtaget seks beslutningsforslag, jf. forretningsordenens artikel 103, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Resultatet af valget i Belarus taler for sig selv. Resultatet blev mere eller mindre som forventet. Oppositionen endte med at blive knust af præsident Lukasjenkos magtfulde maskineri, som effektivt forhindrede valget i at blive afholdt korrekt.

Det forekommer mig, at Europa atter vender det døve øre til. Påstande om valgsvindel, trusler, vold og chikane er foreløbig gået upåagtet hen på trods af, at internationale observatører har bekræftet de klare overtrædelser, som er lysår fra de demokratiske standarder.

Jeg forventer, at EU taler et klarere og mere direkte sprog og træffer de nødvendige politiske og diplomatiske foranstaltninger. Lad os undgå de sædvanlige proklamationer, fine resolutioner og hensigtserklæringer. Det ville blot være hyklerisk og symbolsk for et Europa, der ikke er i stand til at give udtryk for en autoritativ og resolut holdning.

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Hr. Lukasjenko har endnu engang "overgået" EU, som har været så naiv ikke fra starten at stille krav til regimet. Lukasjenko har vist sig at være en mere dreven politiker, end EU troede. Valget og det, der skete under valgkampen, viste, at EU's strategi var dårligt tilrettelagt. Det må få EU til at forstå naiviteten i sin østlige politik. Til at starte med skal EU kræve, at regeringen i Minsk iværksætter specifikke tiltag, som beskytter borgernes frihedsrettigheder, såfremt åbningen over for Belarus skal fortsætte.

Det er uhyre vigtigt, at Vesten betragter valget som en farce, for der var ikke tale om et frit valg. Hvis valget anerkendes, kan Lukasjenko fortsætte sin legen kispus med Vesten og være sikker på at vinde. Medierne er stadig ikke frie, og der er ikke foreningsfrihed. Flere politiske aktivisters død er endnu ikke opklaret her 10 år senere. Løsladelsen af politiske fanger ændrer grundlæggende ikke noget. Efter valget vil forfølgelserne blive genoptaget.

Indtil videre har Donald Tusks regering ikke formået at vise noget som helst i retning af en østlig politik. Der har ikke været specifikke forhandlinger med Rusland, Georgien er blevet pacificeret, Ukraine bevæger sig

fortsat væk fra Europa, og Belarus har behandlet vores udsending som om, han ikke eksisterede. Jeg tror, at det ville være værd at finde ud af, hvem der står bag denne skandaløse østlige politik.

Janusz Lewandowski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) EU analyserer og tilpasser sin egen politik over for Belarus. Den sanktions- og isolationspolitik, som vi indtil videre har ført, har ikke skabt de forventede resultater. Den har ikke formået at ændre myndighedernes undertrykkende karakter. Den russiske offensiv i Georgien, som er et signal om, at Kreml ønsker at forfølge sine imperialistiske ambitioner, var et nyt eksempel. Det blev helt sikkert bemærket i Minsk og i andre lande, som Rusland mener at have indflydelse på. Et forsøg på at drage fordel af denne nye situation gennem EU-diplomati forekommer at være fornuftigt, såfremt der tages højde for risikoen ved at være i dialog med en diktator, og det sker i overensstemmelse med den belarussiske opposition. Et andet eksempel var parlamentsvalget, som var en test af præsident Lukasjenkos gode vilje.

"Gulerod og pisk"-diplomati har ikke været en succes, men det udelukker ikke en revision af politikken over for Belarus i forhold til den måde, som situationen i landet udvikler sig på. Formålet er stadig det samme – at tilnærme dette europæiske land demokrati, markedsøkonomi og menneskerettigheder. Jeg er overbevist om, at opretholdelsen af belarussisk uafhængighed er en nødvendig betingelse, eftersom det kun er derigennem, at udsigterne til demokratisering af landet kan blive en realitet. Det alternative scenario – demokratisering af et land, der er blevet opslugt af det russiske herredømme – er en historisk illusion.

Marianne Mikko (PSE), skriftlig. – (ET) Belarus er ofte blevet beskrevet som "Europas sidste diktatur", og det er det stadig i dag. Parlamentsvalget den 28. september var en lakmusprøve. Det var en fin gestus fra præsident Lukasjenkos side at løslade politiske fanger forud for valget. Alligevel står det klart, at oppositionen ikke vil komme i parlamentet på kort sigt. OSCE's vurdering af valget er korrekt.

Et af de vigtigste aspekter i forhold til at styrke det belarussiske civilsamfund er EU's visumpolitik. Civilsamfundet skal så vidt muligt inddrages i demokratiseringen af Belarus. For at kunne være aktive borgere har befolkningen behov for et større verdensbillede og muligheden for at rejse ud af et totalitært land.

Belarusserne har behov for visum for at kunne rejse. Det er kompliceret og tidskrævende at opnå et Schengenvisum. Visumprocedurerne skal forenkles. Befolkningen bør ikke straffes. Ved at gøre folks bevægelighed til en omstændelig proces begrænser vi belarussernes mulighed for at få del i EU's værdier og kultur. Det er ikke vores hensigt at straffe det belarussiske civilsamfund.

Det er på høje tid, at der skabes forandring. Så meget fortjener den belarussiske befolkning, og det er vores opgave som europæere at hjælpe dem.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Med uhyre frækhed og uden så meget som at henvise til skyggen af bevis har de politiske partier, der støtter og tjener EU, undertegnet en fælles beslutning, der fordømmer den belarussiske regering på grund af valget den 28. september. Den beslutning, som parlamentets venstrefløj har foreslået gennem Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre, er mere af samme skuffe. Det er helt tydeligt, at EU og de græske partier, der er slået ind på den "ensrettede europæiske vej" (Nyt Demokrati (ND), de græske socialdemokrater (PASOK), Koalitionen af det radikale venstre (SYRIZA)/Synaspismos og det ortodokse folkeparti (LAOS)), sympatiserer med imperialismens repræsentanter, som slutter op om den såkaldte opposition – lakajen for NATO, Aleksandr Milinkevich. Denne opposition fik "overraskende" 6 % af stemmerne ved det seneste præsidentvalg og formåede ikke at vinde et enkelt mandat ved det nylige parlamentsvalg.

Valgresultatet burde få alle europæiske og amerikanske imperialisters kritik til at forstumme, for belarusserne støtter deres regerings politik imod NATO og EU. Det er det, der er så irriterende og demoraliserende for de politiske partier, som har valgt den "ensrettede europæiske vej". Denne gang kan de ikke bruge løsladelsen af "politiske fanger" eller kandidaternes ulige adgang til presseomtale som undskyldning. Nu, hvor de anerkender, at der var lige adgang til pressen, har de den frækhed egenmægtigt at påstå, at det nye parlament har en "tvivlsom demokratisk legitimitet".

Det græske kommunistpartis medlemmer af Europa-Parlamentet fordømmer disse uacceptable beslutninger og udtrykker sin solidaritet med den belarussiske befolkning i deres kamp mod imperialistisk overherredømme.

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN) Det nylige valg i Belarus kan beskrives som alt andet end frit og retfærdigt. Stalins velkendte princip om, at det ikke er vigtigt, hvem der får stemmerne, men hvem der tæller stemmerne, respekteres stadig i meget høj grad i Belarus. Stemmerne blev primært talt uden for observatørernes synsfelt, og derfor var bl.a. OSCE's valgobservationsmission tvunget til ikke at anerkende valget.

Lukasjenkos skinhellighed under hans seneste bejlen til Vesten er ikke til at tage fejl af. Han afgav løfter om valgets karakter, som han ikke var i stand til at holde – talrige valgobservatørers rettigheder blev overtrådt, idet de blev frataget retten til at overvære valgprocedurene i deres helhed. Vi bør ikke se igennem fingre med dette alvorlige brud på idealet for demokratiske valg. Ingen EU-sanktioner bør ophæves, før der er klare tegn på, at en ændring af styret er gået i gang.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Formålet med Rådets og Kommissionens holdning og Parlamentets beslutning om situationen i Belarus er at evaluere resultatet af parlamentsvalget den 28. september og dets betydning for EU's forbindelser med Belarus.

EU befinder sig i en kompliceret international situation. På den ene side er der ingen tvivl om, at Belarus ikke har formået at leve op til sine demokratiske forpligtelser, men på den anden side ser vi en gradvis om end langsom "opløsning" af de autoritære principper.

I forbindelse med valget var det muligt at observere visse positive forhold, som pegede i retning af en demokratisering, f.eks. løsladelsen af politiske fanger, anmodningen om uafhængige OSCE-observatørers tilstedeværelse og en forbedring af vilkårene for valgobservatørerne. De belarussiske myndigheder opfyldte imidlertid ikke alle deres forpligtelser. De burde bekræfte deres ønske om at ville forbedre samarbejdet med EU og skabe bedre vilkår for en dialog med EU. De burde i videre udstrækning tage konkrete skridt mod demokrati og respekt for menneskerettighederne og retsstatsprincippet.

Jeg støtter fuldt ud Kommissionens og Rådets opfordring til at revidere og eventuelt ophæve nogle af de restriktioner, der er indført over for Belarus. Vi må ikke stå i vejen for udviklingen af et civilsamfund. EU's sanktioner – særligt med hensyn til visumprocedurerne og de omkostninger, der er forbundet med at opnå visum – rammer almindelige mennesker, ikke de statslige myndigheder.

18. Parlamentets sammensætning: se protokollen

19. Berigtigelse (artikel 204a): se protokollen

20. Efterlevelse af EF-Domstolens afgørelse i Turco-sagen (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om:

– mundtlig forespørgsel (O-0087/2008) af Cappato og Cashman for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender og Jäätteenmäki og Botopoulos for Udvalget om Konstitutionelle Anliggender til Rådet om efterlevelse af Domstolens afgørelse i Turco-sagen (B6-0470/2008);

– mundtlig forespørgsel (O-0088/2008) af Cappato og Cashman for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender og Jäätteenmäki og Botopoulos for Udvalget om Konstitutionelle Anliggender til Kommissionen om efterlevelse af Domstolens afgørelse i Turco-sagen (B6-0471/2008).

Marco Cappato, spørger. – (IT) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Vores tidligere kollega Maurizio Turco, som i dag er medlem af det italienske parlament for de radikale, indgav en begæring – hvilket enhver borger har ret til – om aktindsigt i rådsdokumenter, hvor navnene på nationale delegationer, der har indtaget bestemte standpunkter, var hemmeligholdt. Rådet afviste at imødekomme begæringen og afviste også at give aktindsigt i en juridisk udtalelse.

Den appelsag, der blev anlagt ved Retten i Første Instans, som i mellemtiden havde tvunget Rådet til at oplyse de nationale delegationers identitet, gav ikke hr. Turco, men derimod Rådet medhold for at forhindre en kendelse fra Domstolen i sagen. I en appelsag ved Domstolen blev afgørelsen imidlertid omstødt.

Domstolen påpegede ganske enkelt, at aktindsigt i dokumenter, særligt med forbindelse til lovgivningsprocedurer, skulle være obligatorisk, fordi aktindsigt er et demokratisk princip, og at enhver undtagelse herfra skulle begrænses, eftersom aktindsigt tydeligvis er i offentlighedens interesse. En offentlig og retlig debat om dokumenter øger institutionernes legitimitet og styrker offentlighedens tillid til dem.

Det spørgsmål, vi stiller i dag, er kort sagt følgende: Hvorledes agter Kommissionen og de europæiske institutioner at efterleve denne afgørelse? Med andre ord, vil de benytte lejligheden til at foretage en grundig gennemgang af producerne for direkte aktindsigt?

Jeg ved, at vi taler om en almindelig borger, og at det drejer sig om en begæring, som enhver borger kunne have indgivet, ikke en reform som følge af en institutionel forhandling. Jeg mener imidlertid, at det netop er heri, at styrken i hr. Turcos initiativ ligger, da det viser, at en individuel sag kan føre meget længere, end institutionelle initiativer giver mulighed for.

Vi skal have fuld aktindsigt i disse dokumenter. Folk skal eksempelvis vide, at det i dag under Kommissionens pressekonference blev bekræftet, at Kommissionen stadig ikke har anmodet den italienske regering om oplysninger i en sag, som Maurizio Turco selv har rejst vedrørende forskelsbehandling i religionsundervisningen i Italien.

Hvordan kan det være, at der ikke er blevet anmodet om disse oplysninger? Det er et konkret eksempel på, at den måde, som de europæiske institutioner fungerer på, bliver for kryptisk for borgerne. Derfor bør denne lejlighed benyttes til at foretage en grundig gennemgang af procedurerne for aktindsigt og offentliggørelse.

Anneli Jäätteenmäki, spørger. – (FI) Hr. formand! Lovgivningsprocessen i demokratiske lande er åben og offentlig. Borgerne kan finde ud af, hvordan medlemmerne af deres parlament har stemt, og hvad der ligger bag en beslutning. Det er desværre ikke tilfældet i EU. Vi kan ikke prale med, at EU er en demokratisk og åben institution, og at vores borgere har adgang til dokumenter, som ligger til grund for lovgivningen. Vi har derfor spurgt, hvad Kommissionen agter at gøre for i første omgang at ændre reglerne og praksis som en konsekvens af denne domstolsafgørelse, således at der kan indføres åbenhed, gennemsigtighed og demokrati, og hvad Rådet har i sinde at gøre for at indføre åbenhed og demokrati og desuden gøre nationale holdninger offentligt tilgængelige efter vedtagelsen af en beslutning. Medmindre holdningerne er åbne og offentlige, vil befolkningen ikke kunne kontrollere, hvad de, der repræsenterer dem, foretager sig. Det er på høje tid, at vi griber til handling og sikrer, at EU langt om længe kan sige, og være stolt af at sige, at vi har demokrati og åbenhed og gennemsigtighed i lovgivningen.

(Bifald)

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg ved, hvor optaget De – og særligt Dem, hr. formand – er af spørgsmålet om gennemsigtighed, og formandskabet har det på samme måde. Det er meget vigtigt, at borgerne kan forstå, hvordan europæiske beslutninger, som påvirker dem – det er tilfældet med EU-lovgivning – træffes, og vi skal naturligvis skabe fremskridt på dette område.

Jeg glæder mig over Deres forespørgsel, fordi den giver os mulighed for at undersøge det vanskelige spørgsmål om aktindsigt i juridiske udtalelser. Det er det, som denne afgørelse drejer sig om, men hele vores gennemsigtighedspolitik bør evalueres i lyset af denne afgørelse.

Afgørelsen i Turco-sagen er vigtig, fordi det som sagt er første gang, at Domstolen har afsagt dom i en individuel sag om juridiske udtalelser og betingelserne for offentlighedens adgang til dem. I sin afgørelse minder Domstolen om vigtigheden af åbenhed og gennemsigtighed i lovgivningsprocessen af hensyn til borgernes mulighed for at blive bedre inddraget i beslutningerne. Den fastslår også, at forordning 1049/2007 om aktindsigt i princippet indfører et krav om offentliggørelse af udtalelser fra institutionens juridiske tjeneste afgivet i forbindelse med en lovgivningsprocedure.

Som svar på Deres spørgsmål, hr. Cappato, traf Rådet i starten af juli 2008 de fornødne foranstaltninger for at efterleve denne domstolsafgørelse. Rådet fulgte afgørelsen og gjorde det dokument, som hr. Turco havde anmodet om, offentligt tilgængeligt. Det besluttede efterfølgende at tilpasse sin praksis efter Domstolens afgørelse under hensyntagen til det princip, der er fastlagt heri.

Det er korrekt, at der er undtagelser – og det var Domstolen selv, der fastlagde dem i forbindelse med denne afgørelse – vedrørende udtalelser, som er særlig følsomme eller har særlig omfattende virkninger. Under alle omstændigheder skal Rådet som bekendt begrunde enhver afvisning.

Rådet har modtaget en række specifikke anmodninger om aktindsigt i udtalelser fra Rådets juridiske tjeneste og har fulgt Domstolens principper. Når det er sagt, vil De samtidig vide, at offentliggørelse af en institutions interne juridiske udtalelser kan påvirke institutionernes legitime interesse i at udbede sig og modtage objektive og uafhængige udtalelser. Vi er nødt til at finde en balance. Lovgiveren er nemlig helt klart ivrig efter at beskytte den fortrolige karakter af juridiske udtalelser, og det krav fastholder vi i vores udtalelse.

Jeg erkender, at der er tale om et meget teknisk svar, og det undskylder jeg. Det er imidlertid det officielle svar, der er afgivet på vegne af formandskabet. Bortset fra det har jeg nu en mulighed for at evaluere gennemsigtighedspolitikken. Vi er nødt til at skelne mellem flere aspekter af denne politik. For det første og

med hensyn til direkte adgang til arbejdsdokumenter – dette er kernen i Deres forespørgsel – kan jeg bekræfte, at Rådet til fulde overholder bestemmelserne i artikel 12 i forordning 1049/2001 og bilag II til Rådets forretningsorden, som kræver, at der føres et offentligt register, og som fastlægger de nærmere omstændigheder omkring direkte aktindsigt i Rådets dokumenter.

Jeg ønsker ikke at kede Dem med for mange tekniske oplysninger eller for mange tal. Det forholder sig imidlertid sådan, at tallene taler deres tydelige sprog, eftersom det register, der er åbent for offentligheden, indeholder henvisninger til over en mio. dokumenter, der er udarbejdet siden 1999. De vil uden tvivl forholde mig, at kvantitet ikke er ensbetydende med kvalitet.

Det forekommer mig, at det væsentlige er læsbarheden og formidlingen af de beslutninger, som institutionerne træffer. Det er netop, hvad fru Wallström arbejder på i forbindelse med lovgivningsproceduren, og den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning indeholder generelle krav om gennemsigtighed. Der er allerede truffet foranstaltninger i henhold til denne aftale. Alle Rådets forhandlinger efter den fælles beslutningsprocedure er tilgængelige for offentligheden, og Rådet afholder regelmæssigt offentlige debatter om vigtige emner af interesse for EU og EU's borgere.

Med henblik på at forbedre aktindsigten i forhandlinger har Rådet desuden en webside med et link til videostreaming af Rådets forhandlinger, hvilket, jeg er sikker på, at De vil være enig med mig i, er et vigtigt og meget spændende skridt.

Rådets formandskaber spiller også en rolle. I lighed med de tidligere formandskaber har det franske formandskab gjort en hel del ud af sit websted, www.ue2008.fr, som er på flere sprog og har web-tv med flere kanaler i stil med det, som Parlamentet med stort held har lanceret.

Tredje og sidste punkt er, at vi skal være i stand til at efterkomme offentlighedens krav om oplysninger. I den henseende er der bl.a. oprettet en offentlig informationstjeneste – og det er det, som forekommer mig at være vigtigst – fordi det område, hvor vi er dårligst rustet, er uden tvivl praktisk information, som vi kan videregive til offentligheden. Borgerne gør således ret i at være bekymrede og klage over, at systemet er for uigennemskueligt. Problemet skyldes, at vi har utilstrækkelige ressourcer, og at webstederne ikke er koordineret i tilstrækkelig grad og ikke giver offentligheden mulighed for at være ajourført med lovgivningen. Det er her, Rådet skal bruge sine kræfter.

Det var, hvad jeg ønskede at sige. Gennemsigtighed er helt afgørende. Vi har indgået en vigtig aftale om kommunikation med Kommissionen og Parlamentet med henblik på at øge gennemsigtigheden, og det er min overbevisning, at de interinstitutionelle forhandlinger, som vi afholdt med fru Wallström og næstformanden i Parlamentet, vil give os mulighed for at komme videre under de bedst mulige betingelser.

Det er en fælles opgave, og nu skal vi løse den på fornuftig vis. Husk på, at vi har en politisk ambition om at øge gennemsigtigheden i informations- og kommunikationspolitikken, særligt med hensyn til praktisk information til borgerne om lovgivning. I den forbindelse skal vi gøre større brug af nye informationsteknologier. Jeg ved imidlertid, at dette spørgsmål optager både Parlamentet, Kommissionen og Rådet.

Margot Wallström, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke medlemmerne mange gange for deres forespørgsel.

Som vi allerede har hørt, er Domstolens Turco-afgørelse meget vigtig. Kommissionen er helt enig med Domstolen, når den minder om den store betydning af en åben lovgivningsproces. Vi vil selvfølgelig efterleve afgørelsen og tage fuldt hensyn til den i vores daglige arbejde.

Jeg vil gerne udtrykke mig klartest muligt, men jeg vil være nødt til at fatte mig i korthed i mine svar på Deres fem specifikke spørgsmål. Det første vedrører bedre lovgivning, vores interinstitutionelle forbindelser og forordning 1049/2001. Turco-afgørelsen vedrører offentligt aktindsigt. Den har ingen direkte forbindelse til vores interinstitutionelle samarbejde. Til det formål har vi vores aftale om øget interinstitutionelt samarbejde, som, jeg synes, fungerer rigtig godt. Vores to institutioner har god erfaring med at samarbejde i lovgivningsprocessen og opfylde målet om bedre lovgivning.

Vedrørende Deres andet spørgsmål om tilgængelige oplysninger om igangværende offentlige høringer vil jeg gerne starte med at nævne PreLex-databasen, som vi kalder den i vores jargon. Formålet med denne database er at fremme adgangen til forberedende dokumenter gennem et enkelt adgangspunkt. I praksis er der tale om en portal, som indeholder link til vigtige forberedende dokumenter. Databasen administreres af

Publikationskontoret og bygger på oplysninger fra Kommissionen. Hvad, der er vigtigere endnu, er, at offentligheden har direkte adgang til den på Europaserveren.

Med hensyn til Kommissionens offentlige høringer findes der også et adgangspunkt til disse på Europaserveren. Det er Deres stemme i Europa. Webstedet giver let adgang til høringer og indeholder generelle oplysninger om Kommissionens forskellige høringsprocesser. Det indeholder også omfattende information om åbne offentlige høringer og om relaterede høringsdokumenter og spørgeskemaer. Desuden kan man finde oplysninger om opfølgningen, f.eks. høringsrapporter og offentliggjorte bidrag.

Vedrørende Deres tredje spørgsmål om TRANS-JAI-projektet vil jeg blot gerne forsikre Dem om, at planen er, at der bliver fuld offentlig adgang til serverne – kaldet "public go live" – via TRANS-JAI-webportalen i marts 2010.

Det leder mig til Deres fjerde spørgsmål om gennemsigtighedsprincippet og princippet om god forvaltning. Disse principper er naturligvis tæt forbundet med hinanden. Vi er altid opsat på at forsyne offentligheden med flest mulige oplysninger. Det gælder især oplysninger om procedurer, der vedrører borgerne og deres rettigheder, og institutionernes arbejdsgange, der som bekendt indimellem kan være vanskelige at forstå. Kommissionens websted indeholder oplysninger om institutionens opbygning og procedurer, og vi har et let anvendeligt register "Who is who" over Kommissionens ansatte og de forskellige generaldirektorater.

Deres femte og sidste spørgsmål drejer sig om det offentlige register over dokumenter og ombudsmandens udkast til henstilling vedrørende klagen fra "Statewatch". Der er oprettet et offentligt register over dokumenter, og det har været i funktion siden den 3. juni 2002 i overensstemmelse med kravet i forordning 1049/2001. Siden da har Kommissionen også oprettet et særligt register vedrørende udvalgsprocedurer og et register over ekspertgrupper. Vi gør vores yderste for at modernisere vores interne it-systemer, men som bekendt sker disse ting desværre ikke fra den ene dag til den anden. Én ting er imidlertid sikker: Der arbejdes på sagen. Vi tager altid højde for behovet for at udvide dette offentlige register.

Mere specifikt med hensyn til ombudsmandens udkast til henstilling i denne sag har Kommissionen naturligvis fremsendt en udførlig udtalelse til ham. I denne udtalelse anerkender vi, at vi fortsat skal udvide vores offentlige registre, og vi bekræfter vores vilje til at videreudvikle vores offentlige registre af hensyn til den øgede gennemsigtighed. På ét punkt kunne vi ikke tilslutte os ombudsmandens synspunkt. Han konkluderede, at Kommissionen burde medtage henvisninger til alle dokumenterne, jf. forordningens artikel 3, litra a), i registret. Jeg er enig i hensigten og ambitionen bag denne konklusion, men desværre er det ikke muligt. Det er ganske enkelt umuligt at forene den brede og upræcise definition af "dokumenter" i artikel 3, litra a), i forordning 1049/2001 med et enkelt, altomfattende offentligt register. I stedet skal vi sørge for link eller oprette forskellige adgangspunkter.

Jeg kunne naturligvis også nævne, at jeg har gjort registret over min egen korrespondance direkte tilgængelig på nettet, og jeg kunne nævne andre eksempler på, hvad der proaktivt kan gøres ud over de formelle krav i lovgivningen, f.eks. sikre forbedrede registre, større brugervenlighed og bedre adgangsmuligheder, aktiv udbredelse og hurtigere offentliggørelse af dokumenter. Alt dette er imidlertid ikke genstand for vores forhandling i dag. Jeg er sikker på, at vi vil få andre lejligheder til at gå i dybden med disse vigtige spørgsmål.

Charlotte Cederschiöld, for PPE-DE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! En forudsætning for EU's troværdighed og legitimitet er et sæt praktiske regler om gennemsigtighed og beskyttelse af data og information.

Gennemsigtighed i beslutningsprocessen er særlig vigtig, når EU's demokrati drages i tvivl. Medlemsstaterne har forskellige erfaringer. En øget udveksling af erfaring kan føre til en bedre forvaltning i EU, men også i medlemsstaterne. Vi er kommet meget langt siden 2001, da EU-lovgivningen om gennemsigtighed blev vedtaget.

De fleste medlemsstater har allerede en form for lov om informationsfrihed – Sverige og Finland siden 1776 og andre lande som Irland kun i få år. Det tager tid – det må vi erkende – at finde fælles fodslag. En national løsning vil ikke kunne anvendes i hele EU. Kulturerne er for forskellige. Offentlighed i forvaltningen er afgørende i et repræsentativt demokrati. Hele processen påvirkes af, at den digitale revolution omdanner vores samfund til et informationssamfund.

En vigtig ting, som skal forbedres i forordning 1049/2001, er balancen mellem fortrolighed og gennemsigtighed. Vi har behov for en åben beslutningsproces, der tager hensyn til den altoverskyggende vigtighed af offentlighedens interesse uden at krænke institutionernes eller den personlige ret til fortrolighed. Den juridiske fortolkning af komplicerede sager, f.eks. konkurrencesager, kan ikke overlades til tabloidavisernes udlægning.

Turco-afgørelsen kan bidrage til udviklingen af bedre lovgivning. Hvilke konkrete foranstaltninger vil Kommissionen og Rådet træffe som følge af Turco-sagen?

Michael Cashman, for PSE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Da jeg oprindeligt var ordfører for betænkningen om forordning 1049/2001, finder jeg denne forhandling meget interessant. Hvad jeg imidlertid finder besynderligt – eftersom jeg ved, hvor opsatte deltagerne i aftenens forhandling er på at sikre åbenhed og gennemsigtighed – er, at argumentet for, at der ikke er blevet gjort nok, er, at "vi har behov for mere tid". Det er uacceptabelt.

Kun 30 % af den europæiske befolkning har tillid til EU. Hvorfor? Fordi de ikke føler, at de har nogen som helst forbindelse til det, der foregår i deres navn. Det utrolige er, at vi har en positiv historie at fortælle. Hvordan kan det være, at Rådet skrigende og sparkende skal trækkes i retten for at gøre det rigtige?

Vi er nødt til at gøre mere end blot at forklare. Kommissær Wallström! Jeg ved, at De er lige så frustreret og træt af disse argumenter, som jeg er, men det er ikke godt nok at sige, at vi har behov for mere tid. Vi skal vise borgerne, at vi ikke kun vil forklare dem, hvorfor vi gør, hvad vi gør, men også hvordan vi gør det, og hvilken juridisk rådgivning vi arbejder på grundlag af. Medmindre vi gør det, tror jeg nemlig, at vi vil kappe befolkningens forbindelse til det europæiske projekt.

Her i aften er det blevet fremført, at opgaven er umulig på visse områder, bl.a. på grund af den upræcise definition af "dokumenter". Den er overhovedet ikke upræcis. Der er rent faktisk tale om en god definition. Det betyder alle dokumenter, som de tre institutioner eller de agenturer, som de har oprettet, er i besiddelse af, har modtaget eller har udarbejdet. "Dokumenter" i sig selv er klart defineret. Lad os derfor have modet til oprette et åbent register og skille os af med det vildnis, som vi har i øjeblikket, hvor man, når man åbner ét register, ikke får adgang til alle de andre registre eller alle de øvrige link.

I øjeblikket må borgerne bevæge sig ind i dette vildnis. Lad os give borgerne mulighed for at komme indenfor i de tre institutioner, og lad os underkaste os den offentlige menings kontrol. Jeg kan sige Dem, at medmindre vi gør det rigtige, vil dommen ved valget i juni falde ud til fordel for de yderliggående partier, som er imod EU eller EU-institutionerne. Tiden er ved at rinde ud. Gør noget nu! Det er ikke umuligt.

Eva-Britt Svensson, for GUE/NGL-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Domstolen spiller en central rolle i EU-systemet, og Domstolen har beføjelse til at fortolke politiske beslutninger. Når EU-lovgivning skal fortolkes, er det Domstolens afgørelse, der gælder, uanset formålet med lovgivningen eller hensigterne bag lovgivningen. Det oplevede vi med afgørelsen i Laval-sagen, Rüffert-sagen og i andre sager. I disse sager gik Domstolens afgørelse imod arbejdstagerne.

I Turco-sagen var Domstolens afgørelse til gengæld positiv. Det glæder mig, men jeg fastholder min grundlæggende kritik af, at Domstolen afgør EU-politikken, og at Domstolen altid har det sidste ord i enhver tvist.

I Turco-sagen glæder det mig, at Domstolen anerkendte, at borgernes kontrol med lovgivningsprocessen kommer i absolut første række. Det er et skridt i den rigtige retning, men desværre må jeg sige, at der er mange andre skridt, som endnu skal tages, før EU kommer af med sine lukkede arbejdsmetoder, hvor kun dem indenfor kan se vejen frem. Det er i sidste ende et spørgsmål om demokrati, deltagelse og gennemsigtighed.

Det er vigtigt, at der tages hensyn til Turco-afgørelsen i den aktuelle revision af den såkaldte aktindsigtsforordning.

Costas Botopoulos (PSE). – (EL) Hr. formand! Turco-afgørelsen er et vigtigt skridt fremad for retsstaten og demokratiet. Den redegør for princippet om offentlig interesse, som er omtalt i forordning 1049/2001 om aktindsigt. Princippet skal fortolkes på den måde, at retten til generel indsigt i de omstændigheder, der fører til en beslutning, betragtes som værende vigtigere og mere tungvejende end fortroligheden omkring de interne procedurer, i henhold til hvilke en beslutning træffes.

Med andre ord er det i henhold til Turco-afgørelsen vigtigt, at borgerne ikke kun ved, hvordan eller hvorfor en beslutning er truffet – hvilket de har ret til – men også er bekendt med de dokumenter, som en beslutning bygger på, og at dokumenterne således skal være så bredt tilgængelige som muligt.

Det fører os til fremsættelsen af dagens mundtlige forespørgsel og kravet om, at Kommissionens og Rådets tjenestegrene efterlever denne afgørelse. Som formanden for Rådet sagde, skal vi fortolke forordning 1049/2001 i lyset af denne nye retspraksis.

Der kan naturligvis også opstå visse problemer i forbindelse med hemmeligholdelse af dokumenter, særligt vedrørende udtalelser fra den juridiske tjeneste. Det ved jeg kun alt for godt, da jeg er advokat. Lad os imidlertid aldrig hævde, at sådanne dokumenter bør hemmeligholdes, fordi de eventuelt kunne forårsage problemer. Jeg mener i stedet, at vi bør kræve en gennemgribende ændring af gennemsigtighedskulturen. Gennemsigtighed betyder balance og overholdelse af procedurerne, ikke frygt for indsig.

Jeg har en sidste bemærkning. Vi er nødt til at indse, at der i praksis er forskel på, hvordan tingene fungerer i Rådet, og hvordan tingene fungerer i vores egen institution. I Parlamentet er der stort set fuld adgang til møder og dokumenter. Jeg tror, at Turco-afgørelsen vil give mulighed for at bringe Rådet på linje hermed.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil tage fat i borgernes manglende forbindelse til det europæiske projekt, som hr. Cashman var inde på. I debatten om Lissabontraktaten i Irland manglende denne forbindelse i allerhøjeste grad. Lad os imidlertid ikke bebrejde os selv for meget, for medlemsstaterne har en fremragende evne til at give EU skylden for ting, som gør dem utilpasse, også selv om de har tilsluttet sig dem. Jeg mener, at det er på tide, at vi alle tager os sammen – alle folkevalgte politikere, regeringerne, oppositionen og alle i dette parlament – og fortæller sandheden.

Det gør mig nedslået at læse ugens udgave af dette blad, hvor en person, der ikke er folkevalgt, der ikke står til ansvar og er medlem af en rig elite, fortæller vidt og bredt om den ikkefolkevalgte elite i Bruxelles. Han er ikke så lidt fræk! Medmindre vi imidlertid gør, hvad hr. Cashman siger og konfronterer denne person og hans lige direkte, vil Europavalget i juni blive en katastrofe for den europæiske befolkning, og det er på tide, at vi, der mener dette, siger det højt.

Anneli Jäätteenmäki, spørger. – (FI) Hr. formand! Denne domstolsafgørelse er vigtig og kategorisk. Den viser klart, at lovgivningsprocessen i EU skal foregå under befolkningens demokratiske kontrol, og at beskyttelsen af institutionerne under beslutningsprocessen kommer i anden række. Det fremgår helt klart.

På den baggrund er jeg ret skuffet over svarene. Da jeg hørte Rådets svar, blev det flere gange understreget, at gennemsigtighed og åbenhed var vigtigt, men ikke meget andet. Hvad er der blevet gjort? Samtidig bad Kommissionen om mere tid.

Jeg synes, at EU-institutionernes holdning til denne domstolsafgørelse er meget interessant. Hvad ville der ske, hvis borgerne indtog den samme holdning til domstolsafgørelser som Kommissionen og Rådet og ikke bekymrede sig det mindste om dem? Det er ganske utænkeligt.

Marco Cappato, spørger. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Formandskabet nævnte, at en mio. dokumenter er blevet offentliggjort. Med hensyn til aktindsigt i dokumenter er det både et spørgsmål om kvalitet og kvantitet, og altså ikke kun kvalitet. Hånden på hjertet, så har vi et problem med dokumenter som mødedokumenter og dokumenter, der indgår i beslutningsprocessen.

Det er det, vi mangler i dag. Jeg vil give Dem et eksempel: Coreper I-dokumenter, som er meget vanskelige at finde, eller dokumenter om udenrigspolitikken, der behandles som diplomatiske dokumenter og derfor ikke er at finde i registrene. Der er her tale om dokumenter, som alle er afgørende for at få indsig i beslutningsprocessen.

Jeg har kun givet Dem ét eksempel på grund af den korte tid, jeg har til rådighed. I lyset af de svar, som vi har fået, mener jeg desuden, at dette snarere bør ses som en mulighed end som en risiko for de europæiske institutioners funktion.

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Det fremgår klart af vores debat, at vi skal forbedre gennemsigtigheden og kommunikationen, fordi der, som De påpegede, blandt borgerne vitterlig er et manglende kendskab til, hvordan EU fungerer.

Bedre gennemsigtighed og bedre kommunikation går hånd i hånd. Som jeg sagde, er det på dette grundlag, at vi undertegnede en politisk aftale med fru Wallström og hr. Vidal-Quadras for at forbedre kommunikationen i praksis. Hr. Cappato og fru Jäätteenmäki har ret i, at vi skal være mere åbne og forklare, hvordan vi arbejder. Derfor vil Rådet også gøre en særlig indsats ved hjælp af ny teknologi.

Selv efter at have læst de argumenter, der er blevet fremlagt for mig, er jeg enig med hr. Cappato i, at en mio. dokumenter ikke er ensbetydende med større gennemsigtighed. Det afgørende er, at vi giver adgang til de dokumenter, som folk anmoder om, og dokumenter af god kvalitet. De Coreper I-dokumenter, som De eksempelvis nævnte, er tilgængelige på internettet. De har ikke altid været klar til tiden på grund af manglende

teknologiske ressourcer, men nu har vi denne teknologi, og vi vil sørge for at løse det problem, som De nævnte.

Oprigtigt talt, så skal vi også finde den rette balance i forhold til retsgrundlaget, den sande gennemsigtighed og de drøftelser, det reelt drejer sig om. Der er en række drøftelser og diplomatiske spørgsmål, som rent faktisk er meget følsomme, og hvor ytringsfriheden og beslutningsfriheden skal garanteres. De synes måske, at jeg er for konservativ, men jeg mener, at vi også er nødt til at tage hensyn til denne balance.

Det franske formandskab er gået i gang med en revision af forordning 1049/2001, og vi er nødt til at handle hurtigt. Hr. Cashman har fuldstændig ret i den henseende. Med hans hjælp og koordination handler vi hurtigt, og vi håber at gøre betydelige fremskridt inden udløbet af det franske formandskab.

Som jeg sagde, og som hr. Cappato påpegede, er vi nødt til at sørge for, at kvalitet kommer før kvantitet, fordi der også kan blive for mange oplysninger. Borgerne vil i den situation stå over for problemet med nøje at skulle sortere oplysningerne. Problemet findes også på EU-plan. Vi skal uhindret kunne hjælpe borgerne med at sortere oplysningerne.

Hvad betyder det? Det betyder, som jeg sagde i min indledende tale, at vi skal sørge for, at borgerne er fuldt orienteret om praktiske oplysninger, om deres rettigheder, om konsekvenserne af beslutninger, om den måde, som de er truffet på, og om retsgrundlaget. Ud fra det synspunkt er der ingen tvivl om, at vi er nødt til at se på, hvilke ressourcer Rådet har til rådighed.

I Kommissionen tror jeg, at De har stået i samme situation, når De eksempelvis har skullet forklare retsgrundlaget for beslutninger, især vedrørende SMV'er, men kun har haft en eller to personer i medlemsstaterne eller institutionerne, der kunne besvare disse spørgsmål, og disse personer har været på ferie. Resultatet er i sidste ende, at borgerne og små virksomheder er tvunget til at vente to eller tre måneder, før de modtager et svar. Det forekommer mig at være en lige så alvorlig problemstilling som aktindsigt i officielle dokumenter.

Endelig er vi nødt til at give vores forhandlinger politisk slagkraft. I en tid, hvor vi forbereder os til Europavalget, ved jeg, at Parlamentet er meget opsat på dette, og De kan regne med, at det franske formandskab vil sørge for, at denne opgave med at skabe gennemsigtighed, denne opgave med at forklare, denne praktiske og konkrete opgave vil blive løst, for i modsat fald, og her er jeg enig med hr. Cashman, bliver det de yderliggående partier, der vinder det næste Europavalg, og det er ikke noget, vi ønsker.

Margot Wallström, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! For det første vil Turco-afgørelsen naturligvis også blive respekteret og efterlevet af Kommissionen. Af Domstolens afgørelse fremgår det faktisk, at Rådet i dette tilfælde handlede forkert, og at Rådet skal rette op på sine procedurer, og jeg er sikker på, at Rådet vil følge afgørelsen.

Det er udgangspunktet for denne forhandling. Den er imidlertid delvist blevet blandet sammen med den forhandling, som vi havde om forordning 1049/2001. Turco-afgørelsen er én ting, og forordning 1049/2001 er en anden. Vi fremsatte som bekendt et forslag, og vi er i gang med at se på forordning 1049/2001 og på, hvordan denne forordning i sidste ende bør udformes.

Jeg tror også, at der er lidt forvirring omkring, hvad jeg sagde. Jeg bad ikke om mere tid. Jeg forklarede, at moderniseringen af vores it-værktøjer er nødt til at ske løbende og ikke kan foretages fra den ene dag til den anden. Vi har allerede et register. Vi er i gang med at udvide registret med en række ting, bl.a. udvalgsprocedurer og alle ekspertgrupperne. Jeg er imidlertid ikke overbevist om, at den bedste løsning er at have ét register – og jeg var meget oprigtig, da jeg forsøgte at besvare dette spørgsmål. Det ville svare til at have en telefonbog for hele Europa i stedet for forskellige nationale telefonbøger.

Er De sikker på, at det er bedre at have én kæmpe telefonbog for hele Europa i stedet for at have forskellige adgangspunkter? Jeg tænker på, at den definition, som De henviste til i Deres specifikke spørgsmål, er den definition, som findes i et bestemt stk., og som også omfatter det audiovisuelle format. Det er en meget bred definition. Er De sikker på, at det vil være nyttigt for borgerne at have ét stort adgangspunkt for alt dette?

Lad os tale om det, men jeg er ikke sikker på, at der findes en sådan simpel løsning. Vi deler således ikke dette synspunkt. Moderniseringen af vores værktøjer på området er noget, som vi løbende er nødt til at tage op til overvejelse, fordi tingene sker så hurtigt. Vi synes imidlertid at have den samme målsætning om at skabe åbenhed og gennemsigtighed og sikre aktindsigt. Det er udgangspunktet, og det er, hvad vi fortsat vil kæmpe for, og vi vil naturligvis efterleve Turco-afgørelsen.

Med hensyn til det specifikke spørgsmål, hvor jeg nævnte, at vi har et mål, der hedder 2010, drejer det sig om et ganske bestemt projekt, og jeg oplyste Dem blot om tidsplanen for det. Generelt beder vi ikke om mere tid og bør heller ikke være nødsaget til det. Dette er en opgave, som vi skal løse i det daglige arbejde, nemlig at skabe større åbenhed, bedre gennemsigtighed og tjene borgerne, for de har behov for indsigt, og det skal være en del af kulturen og holdningen i alle institutionerne.

Ligesom Deres kolleger bifaldt jeg Deres gode tale, hr. Cashman, fordi den vedrørte udgangspunktet for det, der er behov for nu, nemlig at åbne op og give adgang. Jeg tror, at vi ved at sikre åbenhed omkring vores forhandlinger vil bidrage til, at folk på et velinformeret grundlag kan danne sig deres egen mening om, hvad der foregår, og hvorfor vi har så mange vigtige ting på vores dagsorden.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

21. Indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! Som medlem af Udvalget om International Handel holder jeg mig naturligvis orienteret om forbindelserne mellem EU og Kina. Jeg har således bemærket, at ifølge tallene for 2007 er EU's handelsunderskud steget til ca. 160 mia. EUR.

Dette underskud er en konsekvens af de alvorlige barrierer, som blokerer for adgang til det kinesiske marked. Det skyldes bestemt også kinesiske produkters konkurrencemæssige fordel, men denne fordel bygger på økonomisk, social og miljømæssig dumping.

Dette ulige handelsforhold er imidlertid ikke den eneste årsag til bekymring. Der er også problemet med farlige varer fra Kina. Vi bør derfor – og dette budskab er primært henvendt til Kommissionen – sørge for, at varer fra Kina undergår en omhyggelig og effektiv kontrol af hensyn til folkesundheden og beskyttelsen af de europæiske forbrugere og også af hensyn til europæiske varers konkurrencedygtighed.

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

Neena Gill (PSE). – (EN) Fru formand! De seneste dages uro på finansmarkederne har ændret verden. Vi har alle i nogen tid været bekymret over de potentielle problemer i det internationale finansielle system, men den nedgang, som med lynets hast har ramt den ene bank efter den anden, har været overraskende.

Jeg glæder mig derfor over de skridt, som den britiske regering i dag har taget for at øge stabiliteten. Selv om Det Forenede Kongerige ikke er med i euroen, er de foranstaltninger, som landet har truffet, alle i tråd med de beslutninger, som Økofin-Rådet traf i går. Jeg ville blot ønske, at nogle af landene i euroområdet havde gjort det samme. Hvis vi skal løse de udfordringer, som vi står over for, er der et presserende behov for, at EU viser lederskab og sammen med EU-landenes nationale regeringer udarbejder en strategi. EU skal indtage en central rolle, ikke en plads på bageste række, især hvis EU ønsker at nå ud til den europæiske befolkning.

Vi er imidlertid også nødt til at erkende, at denne krise skyldes markedssvigt og manglende, hensigtsmæssig lovgivning og er en følge af nogle beslutninger, som er truffet af nogle få egoistiske enkeltpersoner med fede bonusser, og som vil påvirke millioner, ja endog milliarder af mennesker rundt om i verden. Vi er nødt til at sørge for, at en sådan kriminel forsømmelighed aldrig kan finde sted igen, og vi skal have stillet de ansvarlige til regnskab for de fulde konsekvenser af deres handlinger.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE). – (RO) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne benytte lejligheden til endnu engang at bede EU om i højere grad at engagere sig i forbedringen af sundhedsvæsenet i EU-medlemsstaterne.

Det er ganske vist rigtigt, at organiseringen af sundhedsvæsenet falder ind under medlemsstaternes kompetencer, men EU har også nogle beføjelser, og EU's vigtige rolle i sundhedssektoren blev bekræftet i Lissabontraktaten.

Befolkningen i EU bliver ældre, og den står over for nye trusler: pandemier, fysiske og biologiske ulykker og biologisk terror. Vi må sammen finde løsninger på alt dette.

Vi bør også udvikle en mekanisme for struktureret samarbejde mellem medlemsstaterne, en informationsudveksling og en mekanisme for bedste praksis for at forebygge, bekæmpe og behandle sygdomme i EU-landene.

Direktivet om grænseoverskridende sundhedsydelse var et rigtig godt initiativ. Jeg mener imidlertid, at det bør følges op af andre lige så modige initiativer, fordi EU-institutionerne bør påtage sig en vigtig rolle i indsatsen for at reducere sundhedsrelaterede uligheder.

László Tótkés (Verts/ALE). – (HU) Fru formand! Som kristen og som ungarer og som medlem af Parlamentet taler jeg nu til forsvar for et samfund bestående af en halv mio. mennesker af ungarsk afstamning, som bor i Slovakiet, der er en del af EU. Med andre ord taler jeg til forsvar for demokratiske, europæiske værdier. Jeg lykønsker Slovakiet med de økonomiske resultater, som landet har opnået, men jeg må med beklagelse sige, at slovakiske ungarere er ofre for yderliggående, nationalistisk propaganda, som har medført et skræmmende hysteri. Jeg vil gerne bede formanden, hr. Pöttering, Parlamentet og Kommissionen om at gribe ind over for denne grove overtrædelse af menneskerettighederne og mindretalsrettighederne og den manglende etniske tolerance, de verbale angreb og den forskelsbehandling, der finder sted i Slovakiet. Som medlem af Parlamentet er jeg parat til at påtage mig en rolle som mægler af hensyn til det gode forhold mellem Ungarn og Slovakiet.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). – (PL) Fru formand! Jeg vil gerne henlede Parlamentets opmærksomhed på kristnes situation i Vietnam. I 50 år har de været tvunget til at give afkald på deres tro, de er blevet frataget deres ejendom, og de er blevet forflyttet til forskellige regioner. I nyere tid har denne forfølgelse været særligt udtalt i Hanoi, hvor myndighederne har anvendt vold mod katolikker fra menigheden Thai Ha, der protesterer imod den uretmæssige konfiskation af jord tilhørende denne menighed, som ledes af redemptorister.

Den 31. august blev deltagerne i en procession eksempelvis udsat for grov vold. Over 20 personer kom alvorligt til skade og blev bragt til hospitalet. Journalister blev også udsat for vold, bl.a. Ben Stocking fra Associated Press. Lad os gøre alt, hvad vi kan for at sikre, at Vietnam, som i øjeblikket er medlem af FN's Sikkerhedsråd, overholder menneskerettighederne.

Gabriele Zimmer (GUE/NGL). – (DE) Fru formand! Her i aften er min betænkning om social integration og bekæmpelse af fattigdom, herunder børnefattigdom, det sidste punkt på dagsordenen. Der er tale om en initiativbetænkning, som behandles i henhold til forretningsordenens artikel 131a og 45 om kortfattede forelæggelser på plenarmødet, dvs. en forelæggelse uden en åben debat mellem medlemmerne og uden mulighed for at fremsætte ændringsforslag.

Jeg er imod den måde, som vi indskrænker vores egne, parlamentsmedlemmernes, rettigheder på, og opfordrer til, at vi som Europa-Parlament ændrer disse regler. Det kan ikke være rigtigt, at vigtige spørgsmål som fattigdomsbekæmpelse og social udstødelse ikke drøftes åbent i Parlamentet. Ikke desto mindre har udvalget haft livlige debatter og udarbejdet 200 ændringsforslag og 40 kompromisændringsforslag.

Der er tale om et spørgsmål af almen interesse, og vi nægter os selv nogle af vores egne rettigheder, når vi giver afkald på at drøfte spørgsmålet her i plenarforsamlingen.

Urszula Krupa (IND/DEM). – (PL) Fru formand! I Indien er antallet af kristne martyrer, som på grusom vis dræbes af hinduistiske bødler, fortsat stigende. Den katolske kirke opfordrer i forskellige dele af verden regeringer og internationale institutioner til at hjælpe kristne i Indien, Irak og Vietnam, foreløbig uden held. Desværre er forfølgelsen af kristne stadig forbundet med passivitet, og det gælder ikke kun i forhold til regeringen og retsvæsenet lokalt, men også andre demokratiske regeringer og internationale institutioner, som aktivt beskæftiger sig med andre tilfælde af menneskerettighedskrænkelser. Dette gælder også EU.

Jeg vil derfor gerne her i Parlamentet protestere imod, at menneskerettighedskrænkelser i Indien, Irak og Vietnam ignoreres – jeg henvender mig i den forbindelse også til Kommissionen – og jeg vil gerne opfordre til, at der gribes ind på diplomatisk niveau de steder, hvor sådanne barbariske handlinger har fundet sted. Passivitet over for forfølgelse kan være et tegn på en særlig form for forskelsbehandling af katolikker.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Fru formand! I løbet af de seneste 50 år er det stærke slovakiske mindretal i Ungarn bestående af over 200 000 mennesker stort set blevet udryddet. Samtidig vokser de ungarske mindretal i de omkringliggende lande, bl.a. Slovakiet. Paradoksalt nok har ungarerne i mange år overbevist europæerne om, at det er deres mindretal, der bliver undertrykt.

Flere siddende ungarske politiske ledere taler åbent om et større Ungarn. Desværre er dette gået ubemærket hen hos Europas fremtrædende politikere. Det ungarske parlament afholder et grænseoverskridende forum

for ungarske parlamentsmedlemmer i Karpaterne. Repræsentanter for etniske, ungarske politiske partier i Slovakiet og Rumænien mødes åbent for at drøfte selvstændighed. I dagens Europa er sådanne synspunkter uacceptable og farlige.

Marian Zlotea (PPE-DE). – (RO) Fru formand! Rumænien står desværre over for et alvorligt problem, som bringer europæiske borgeres sikkerhed og sundhed i fare. Det drejer sig om hospitalers brug af ikkesteril operationstråd, som importeres fra Kina.

Det rumænske sundhedsministerium har kendt til problemet siden august, men trods advarsler om, at brugen af denne type tråd kan forårsage infektioner eller endog føre til, at patienter dør, greb det ikke ind i tide.

Der blev slået alarm, efter at en patient døde på hospitalet som følge af en infektion, og andre patienter er i samme fare. Jeg mener, at dette er en advarsel ikke kun til Rumænien, men til hele Europa.

Det er en meget alvorlig sag, at flere og flere produkter, som importeres fra Kina, skaber usikkerhed og bringer europæiske borgeres sundhed og sikkerhed i fare.

For ikke så længe siden havde vi problemer med slik, der var forurenet gennem mælkepulver indeholdende melanin, ligeledes importeret fra Kina. Vi indfører varer fra Kina, fordi de er billigere, men jeg mener, at Europa burde lade borgernes sundhed komme i første række.

Jeg beder kommissær Vassiliou om at iværksætte en undersøgelse for at forhindre nye tilfælde i medlemsstaterne. Vi har behov for hasteforanstaltninger, så vi kan få undersøgt disse produkter og standse importen til det indre marked i tide.

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Fru formand! Den svage efterspørgsel efter nye biler er et bevis på tilbagegangen i Europas bilindustri. En af de største franske bilproducenter har netop meddelt, at 4 000 franske arbejdspladser vil blive nedlagt, plus 2 000 arbejdspladser på europæisk plan.

Trods en indtjeningsfremgang på 37 % i første halvår står virksomheden alligevel fast på at ville indføre flere nedskæringer. I forbindelse med rationaliseringer er der alt for stort fokus på rentabilitet, hvilket går ud over ambitiøse erhvervs politikker, og hvad der er endnu alvorligere, går ud over arbejdstagerne.

Jeg vil gerne gøre mig til talsmand for arbejdstagerne, som er hårdest ramt af disse tiltag, og som er ofre for denne situation, og opfordre virksomheden til at genoverveje sin strategi og samtidig redde arbejdspladser.

I en tid, hvor vi står over for en beskæftigelseskrise, bør dette være den vigtigste prioritet. I det lys bør beslutningen om forslaget til forordning om nedbringelse af CO₂-udledningen fra nye køretøjer indeholde en afvejning af forskellige aspekter: bæredygtig udvikling og beskyttelse af beskæftigelsen gennem innovative erhvervs politikker på alle plan, særligt det sociale plan.

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! De demokratiske principper krænkes i Italien, og det vil jeg gerne gøre mine kolleger opmærksom på. I det seneste halvandet år har det italienske parlament nægtet at udpege en dommer til forfatningsdomstolen, sådan som det er pålagt at gøre i henhold til den italienske forfatning, og i det seneste halve år har det italienske parlament nægtet at nedsætte et parlamentarisk tilsynsudvalg for informationssystemet.

Jeg har ikke tid til at gå i detaljer, men vi har tilsendt medlemmerne de nærmere oplysninger. Min kollega hr. Pannella har sultestrejket siden midnat lørdag i protest mod den italienske præsidents ulovlige handlinger. Vi har modtaget et tillidsvotum fra 25 medlemmer af Parlamentet, som har underskrevet en udtalelse i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 7. Jeg har ikke mere tid, så jeg vil blot bede Dem om at læse udtalelsen og bakke op om den.

Milan Horáček (Verts/ALE). – (DE) Fru formand! Dette år markerer 60-året for FN's verdenserklæring om menneskerettigheder. I de seneste 60 år har utallige menneskerettighedsgrupper og -organisationer over hele verden brugt denne erklæring som grundlag for deres arbejde, f.eks. Charter 77 i Tjekkiet, Solidaritet i Polen og menneskerettighedsbevægelsen i Latinamerika.

Menneskerettighedspolitikken er stadig lige så vigtig i dag. Den har endnu ikke fundet vej til alle politikområder. Vi må ikke gøre menneskerettighederne til et særskilt anliggende uden for vores øvrige politikområder. Vi skal kæmpe for menneskerettigheder, selv om det indebærer visse ulemper. Menneskerettighederne er en grundlæggende værdi og et af de stærkeste fundamentet i det europæiske hus, så vi er derfor nødt til at tage større hensyn til dem også i vores eget arbejde.

Jeg støtter således idéen om at gøre Underudvalget om Menneskerettigheder til et stående udvalg i kraft af dets store betydning.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) Fru formand! Reformen af den fælles landbrugspolitik understreger med al tydelighed flere farer i forskellige dele af landbruget. Der er sagt meget om behovet for en reform af sukkermarkedet, tobaksmarkedet og frugt- og grøntsagsmarkedet. Der nævnes et behov for at forhøje kvoterne, bl.a. mælkekvoterne, og inddrage braklagte arealer til dyrkning af korn, mens der ikke gribes ind for at løse andre problemer, f.eks. de problemer, som de europæiske biavlere står med.

Bierne dør i stort tal på grund af en række sygdomme. De bedst kendte er varroa- og nose-masyge. Bier er også vigtige i forhold til bestøvning, og de er garant for biodiversiteten og naturens beståen. Derfor vil jeg gerne henlede Deres opmærksomhed på dette emne i dag, da vi normalt taler om bier i forbindelse med honning, propolis og bivoks. Var det ikke for fru Lullings betænkning, ville vi i Parlamentet uden tvivl ubekymret liste os uden om de problemer, der er forbundet med biavl. Det, der er behov for, er et hasteprogram til redning af bierne og biavl i EU.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Fru formand! For nylig er flere virksomheder lukket i Portugal, især i tekstil- og beklædningsindustrien og primært i den nordlige del af landet, f.eks. tekstilfabrikken Oliveira Ferreira i Riba de Ave og flere virksomheder i områderne Barcelos, Santo Tirso og Fafe. De blev for nylig slået sammen med det multinationale selskab Lees fabrik i Évora. Desuden kan nævnes den trussel, som hænger over de ansatte i mange andre områder, f.eks. Vila Nova de Gaia og Lousada.

På baggrund af disse afskedigelser lever hundredvis af andre virksomheder ikke op til beskæftigelsesloven og bruger truslen om arbejdsløshed til at underbetale de ansatte, og unge og kvinder udsættes for forskelsbehandling, hvilket for nylig blev afsløret i en undersøgelse, som fagforeningen for ansatte i tekstil-, beklædnings-, skotøjs- og læderindustrien i Portodistriktet havde foretaget i underregionerne Tâmega og Sousa.

Det er derfor særlig vigtigt at vide, hvad Kommissionen agter at gøre i forhold til ordningen med dobbeltkontrol for handel med Kina, som udløber ved udgangen af i år, i lyset af behovet for at beskytte produktionen og beskæftigelsen i vores lande.

Witold Tomczak (IND/DEM). – (PL) Fru formand! I Indien er der ingen tegn på, at undertrykkelsen af kristne bliver mindre. Folk bliver fortsat dræbt på grund af deres religion – alene fordi de er kristne. Katolske kirker ødelægges. Volden rettes endda imod forsvarsløse nonner, som tager sig af fattige. Den indiske regering gør intet effektivt for at sikre landets overholdelse af menneskerettighederne, navnlig retten til livet og retten til trosfrihed.

EU, som har opbygget sin sprogbrug og sine institutioner på holdninger til menneskerettigheder, har endnu ikke for alvor gjort noget for at forsvare rettighederne for de kristne, som bliver dræbt i Indien. På topmødet mellem EU og Indien blev der ikke lagt pres på Indien for at få standset den martyrdød, som kristne lider. I anledning af 60-året for verdenserklæringen om menneskerettigheder afholder vi i Parlamentet en konference om menneskerettigheder. Har nogen af de udmærkede talere fremsat krav vedrørende rettighederne for de kristne, som i dag er forfulgt, og ikke kun i Indien? Vi må stille følgende spørgsmål: Tager EU og EU's ledere menneskerettighedsdoktrinen alvorligt? Gælder den ifølge EU alle mennesker? Anvendes der muligvis dobbelte standarder? Er formålet med prækenen af menneskerettigheder at forsvare alle typer mindretal, herunder seksuelle mindretal, men ikke rettighederne for de mennesker, som bliver slået ihjel på grund af deres kristne tro. Vågn op, Europa!

Irena Belohorská (NI). – (SK) Fru formand! Slovakiet har fra starten stræbt efter at skabe lige vilkår for alle landets borgere. Der er ingen tvivl om, at Slovakiet i dag er et perfekt eksempel på, hvordan nationale mindretal skal behandles. Det samme kan ikke siges om Ungarn, hvor det slovakiske mindretal på brutal vis blev assimileret.

Af alle de nationale mindretal, der bor i Slovakiet, indtager det ungarske mindretal en særlig position. Det har et politisk parti, der er repræsenteret i det slovakiske parlament. Skolesystemet tillader undervisning på ungarsk fra børnehaven og hele vejen til universitetet, og mange studerende forlader universitetet uden at kunne tale slovakisk. Derfor betragter jeg oprettelsen af forummet for Det Karpatiske Bassin, som består af ungarske medlemmer af parlamenter i suveræne EU-medlemsstater, og hvis mål er at opnå selvstændighed, som en provokation og en absurditet, der ikke hører hjemme i det 21. århundrede.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Trods ængstelsen og bekymringen for banksektoren er der måske håb. Det glæder mig, at landbrugskommissæren er til stede og kan høre mit indlæg, for muligvis er det i en krisetid, at Europa faktisk kan vise sit værd.

Husk på BSE-krisen, hvor hele oksekødsindustrien og fødevarsektoren brød sammen, hvor tilliden var væk, og hvor EU reagerede ved at indføre strenge regler fra stald til tallerken, sporbarhed og bødestrafte.

Lad os sige til bankerne, at dette er deres BSE-krise, og at de vil rejse sig igen, men vil skulle reguleres på bedre vis. De vil skulle mærkes og kunne spores – personerne og pengene – og de, som anvender dårlig praksis, vil skulle straffes.

Men der er håb. Vi har erfaring, og jeg tror, at EU vil komme styrket ud af krisen, fordi vi vil være blevet bedre til at regulere.

Yannick Vaugrenard (PSE). – (FR) Fru formand! Jeg vil gerne vende tilbage til de forholdsvis uortodokse udtalelser fra hr. Barroso. Han antyder, at han vil være villig til at glemme de hellige konkurrenceregler og være mindre nøjeregnende med statsstøttereglerne.

Hvis det var et spørgsmål om at redde en bestemt europæisk industri, hvis det var et spørgsmål om at tillade medlemsstaterne at investere i forskning eller eventuelt at stille et ambitiøst europæisk lån til rådighed, ville jeg tilslutte mig denne U-vending. Der er imidlertid tale om et stortilet tilbagekøb af giftige finansielle produkter, som de finansielle aktører sidder inde med. Det er i sidste ende et spørgsmål om at redde de finansielle hooligans, som lader hånt om reguleringsmyndighedernes indsats.

Det er kun positivt, hvis Kommissionen reviderer sin programerklæring. Det skal imidlertid gøres ordentligt, ved at udvise større fleksibilitet i forhold til statsstøtte til truede strategiske sektorer i Europa og ved at fremme tiltag over for kreditvurderingsbureauer, bekæmpe spekulation i fødevarerpriser og regulere spekulationsfonde. Det har vi krævet i årevis, og nu har vi bevist, for bekendelsen til den frie konkurrence og den åbne markedsøkonomi er nemlig tydeligvis endt i en blindgyde.

Marco Pannella (ALDE). – (FR) Fru formand! For en gangs skyld har vi anledning til at smile. I den aktuelle situation, hvor EU, tidligere tiders fædrelande, atter er i færd med at ødelægge vores europæiske fødselsret, er det ellers vanskeligt at finde de rette ord.

Og så kom der en overraskelse. I går offentliggjorde den franske avis Le Monde – og jeg vil gerne takke avisens nye redaktør Eric Fottorino for dette – en pragtfuld leder med en karikaturtegning af Plantu, hvor den ikkeinstitutionelle G4-gruppe, som vi lige har opfundet, er afbildet på følgende måde: Vi har tyskerne, italienerne, briterne og franskmændene, som er samlet for at ødelægge Europa, og som hver især tænker på deres egne små interesser, over for et Europa-Parlament, et selvbestaltet parlament, som stadig ikke formår at gøre sig forståelig. Tak Le Monde! Tak Plantu! Plantu som præsident!

(Formanden fratog taleren ordet)

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN). – (PL) Fru formand! I sine erklæringer udtrykker EU bekymring for beskæftigelsen og for den store sociale usikkerhed. Kommissionens håndtering af spørgsmålet om de polske skibsværfter er imidlertid i strid med disse erklæringer. I EU kan offentlig støtte anvendes til at subsidiere skrantende banker, og den kan uden restriktioner anvendes i områder, som tidligere var en del af det kommunistiske Tyskland. Hvad med ligebehandlingen af erhvervsvirksomheder? Skibsværfter i det, som vi kalder "det gamle EU", har modtaget støtte i mange år, og alt var fint. De nye medlemsstater, som skulle have mulighed for at indhente resten af Fællesskabet i økonomisk forstand, bliver af Kommissionen behandlet som erobret land.

Jeg er overbevist om, at de polske vælgere ved det kommende Europavalg vil vise, hvor store modstandere de er af denne europæiske solidaritet.

Gerard Batten (IND/DEM). – (EN) Fru formand! I årevis har jeg advaret om, at den europæiske arrestordre kunne anvendes til at undertrykke ytringsfriheden på internettet. Det er nu sket. Den 1. oktober blev Dr. Frederick Toben anholdt i Heathrow lufthavn på grundlag af en europæisk arrestordre udstedt i Tyskland for påståede fremmedhadske forbrydelser begået på internettet.

Dr. Toben er holocaustbenægter. Hans synspunkter virker frastødende på alle fornuftige mennesker, men det er ikke sagens kerne. Han er blevet arresteret i Storbritannien for at have offentliggjort sine synspunkter på internettet i Australien. Holocaustbenægtelse, hvor frastødende det end måtte være, er ikke ulovligt i

Storbritannien eller Australien. Hvis denne europæiske arrestordre fuldbyrdes, beviser det, at såfremt nogen udtrykker deres holdning på internettet i vendinger, der er lovlige i deres eget land, kan de blive udleveret til et andet EU-land, hvor sådanne synspunkter er ulovlige. Det ville få omfattende konsekvenser for ytringsfriheden i nationalstaterne.

Péter Olajos (PPE-DE). – (HU) Fru formand! Efter striden om forureningen af floden Rába er endnu en østrig-ungarsk miljøbeskyttelsessag desværre til debat i Parlamentet. Den østrigske virksomhed BEGAS planlægger at opføre et affaldsforbrændingsanlæg med en kapacitet på 325 000 t affald i Heiligenkreuz, kun få hundrede meter fra den ungarske grænse. Det nye anlæg vil ikke kun kunne aftage lokalt affald, men også affald fra andre områder. Der er ualmindelig lav opbakning til projektet fra lokalsamfundene i både Østrig og Ungarn. En ting, der gør mig særlig bekymret, er, at forbrændingsanlægget vil blive opført en lille kilometer fra den ungarske by Szentgotthárd, som er beliggende i den fremherskende vindretning, og nationalparken Órség, som er beskyttet i henhold til Natura 2000 og er en del af regionen Órség, der for nylig vandt Eden-prisen. Opførelsen af anlægget vil få uforudsete konsekvenser for en ungarsk region, der er afhængig af sin smukke natur, nationalparker og grønne turisme.

Til sidst vil jeg gerne spørge, hvorfor det slovakiske medlem, som kom med et voldsomt hadefuldt udfald mod ungarere, fik lov til at tale ved to lejligheder. Det er et rent proceduremæssigt spørgsmål.

Monika Beňová (PSE). – (SK) Fru formand! Jeg vil gerne meget kraftigt opponere imod de bemærkninger, som vi har hørt her, hvor den slovakiske regering beskyldes for at sprede had og krænke nationale mindretals rettigheder i Slovakiet.

Til min kollega hr. Tókéš vil jeg gerne sige, at den slovakiske regerings politiske erklæring indeholder en erklæring om mindretalsrettigheder, og at regeringen således respekterer sådanne rettigheder. Jeg finder det dybt beklageligt, at de ungarske medlemmer under hver eneste mødeperiode i Parlamentet bruger disse taler af et minuts varighed til at angribe den slovakiske regering og i forlængelse heraf også de slovakiske borgere.

Den slovakiske regering sætter pris på gode forbindelser med sine naboer og ønsker gode forbindelser med sine naboer. Gode bilaterale forbindelser kræver imidlertid to parter. Indtil videre er det kun den slovakiske regering, der har rakt hånden ud.

Milan Gaľa (PPE-DE). – (SK) Fru formand! Resultaterne af Verdenssundhedsorganisationens treårige undersøgelse af sundhedsmæssige uligheder mellem forskellige befolkninger i verden er foruroligende. Situationen skyldes socioøkonomiske forhold, ikke biologiske faktorer. I Japan kan en pige eksempelvis i gennemsnit forvente at blive 83 år gammel, mens hendes forventede levetid i Lesotho i Afrika kun er 42 år. I Sverige er risikoen for, at en kvinde dør under en fødsel, 1 til 17 000. I Afghanistan er det forhold 1 til 8.

De, der bor i europæiske storbyers fattige områder, kan i gennemsnit forvente, at deres liv bliver 28 år kortere sammenlignet med dem, der bor i mere velstillede områder. En kombination af dårlige politikker, ringe sociale vilkår, et lavt uddannelsesniveau, middelmådige boliger, begrænset adgang til sunde fødevarer osv. er årsagen til, at de fleste mennesker ikke er så sunde, som de biologisk set kunne være. WHO's kommission om sociale determinanter mener, at ulighederne kan reduceres inden for relativt kort tid gennem en proaktiv tilgang.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Den nylige offentliggørelse af første Eurobarometerundersøgelse nogensinde om borgernes holdning til klimaændringer viser, at klimaændringerne er gået fra at være et nichespørgsmål i miljødebatten til at blive et centralt emne i EU-politikken.

I betragtning af den aktuelle økonomiske og finansielle uro i verden kan jeg fuldt ud forstå mine kollegers bekymringer, når vi som politikere tager fat på, hvad der uden tvivl er den største moralske, miljømæssige, sociale og økonomiske udfordring, som hele menneskeheden står over for, nemlig den globale opvarmning som følge af vores udledning af drivhusgasser, med andre ord klimaændringer.

De venter imidlertid ikke. København venter ikke, og vi kan ikke indtage en venteposition. Som ordfører for en af de fire betænkninger om klimaaftalen efter 2012 – nærmere bestemt revisionen af emissionshandelsordningen – har jeg fuld tiltro til, at vores regeringer på kortere sigt vil løse disse store økonomiske og finansielle problemer, som vi i dag står over for, og løse dem længe inden 2013. Selv om vi i politik normalt fokuserer på aktuelle problemer, må det ikke afholde os fra at lovgive på længere sigt, om situationen efter 2012 i forhold til disse yderst vigtige spørgsmål. I modsat fald vil historien ikke dømme os mildt.

Miloš Koterec (PSE). – (SK) Fru formand! Det er forvirrende at opleve Parlamentet blive misbrugt til angreb på slovakisk indenrigspolitik. Jeg lyttede nøje til indlægget af min ungarske kollega hr. Tórkés, og jeg må protestere imod hans ensidige opfattelse af de aktuelle begivenheder og hans omfattende angreb på Slovakiets indsats på området.

Jeg vil gerne understrege, at selv om den nuværende slovakiske regerings mindretalspolitik overholder alle europæiske standarder, ønsker regeringen faktisk at forbedre den yderligere.

Jeg vil gerne fordømme forsøgene på at misbruge specifikke og vanskelige situationer og udlægge dem som om, at der principielt er en dårlig holdning i regeringen, og frem for alt vil jeg gerne fordømme, at dette finder sted i Europa-Parlamentet. Ved bevidst at forsøge at score point på gnidninger og fordreje situationen vil vi blot fremprovokere og give næring til kunstige konflikter, som er nytteløse og unødvendige, og som gør tilværelsen i det slovakiske samfund kompliceret og ubehagelig.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

22. Udsættelse af Doharunden i WTO (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Kommissionens redegørelse om udsættelsen af Doharunden i WTO.

Mariann Fischer Boel, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg formoder, at De havde forventet at se kommissær Mandelson her i aften, men som De sikkert ved, har han forladt Kommissionen, og jeg blev den heldige, der skulle tage over for hr. Mandelson her i aften. Da jeg som ansvarlig for landbrugsområdet har været direkte involveret i WTO-forhandlingerne i Genève, glæder det mig imidlertid at være til stede her i aften.

Selv om forhandlingerne i Genève i juli ikke bar frugt, er Doharunden ikke blevet udsat. Tværtimod er den faktisk blevet holdt i live, selv i løbet af de seneste uger, og det er vores hensigt at bidrage konstruktivt hertil for at fremme en fuld genoptagelse af forhandlingerne på ministerniveau, når tiden er inde, og når de nødvendige tekniske analyser, der i øjeblikket er under udarbejdelse i flere vigtige lande vedrørende de tilbageværende problematiske spørgsmål, ligger klar.

De forhandlinger, der fandt sted i juli, sikrede reelle fremskridt. Den pakke, som vi nåede frem til, afspejlede et muligt, afbalanceret resultat, som imødekom EU's vigtigste krav på landbrugsområdet og samtidig sikrede vores industrivirksomheder værdifulde fordele.

Der foreligger nu et bredt udkast til en aftale på flere vigtige områder, bl.a. den generelle reduktion af handelsfordrejende støtte på hjemmemarkedet i landbrugssektoren, spørgsmålet om i hvilket omfang udviklede lande og udviklingslande fortsat kan undlade at sænke tolden på et begrænset antal følsomme og særlige varer, den schweiziske model for fastsættelse af toldnedsættelser for industrivarer og den fleksibilitet, som udviklingslande skal sikres i forhold til at undtage en række industrivarer fra disse toldnedsættelser. I henhold til den evaluering, som Kommissionen har udarbejdet, er pakken af reel værdi for europæisk erhvervsliv og de europæiske forbrugere og vil sikre en international retlig ramme for landbruget, der er helt i tråd med 2003-reformen. Efter vores opfattelse har den pakke, der er undervejs, også reel betydning for udviklingen i verdens fattigste lande.

En runde, der afsluttes på dette grundlag, ville halvere tolden i verden, og selv om udviklingslandene ville bidrage til en tredjedel af besparelserne, ville de drage fordel af to tredjedele af den forbedrede markedsadgang. Det ville samtidig sikre, at OECD-landene tilsluttede sig EU's initiativ om at tildele de mindst udviklede lande told- og kvotefri adgang til deres markeder – det vi normalt kalder vores "alt undtagen våben"-initiativ.

Det ville også være lykkedes os at sikre en egentlig landbrugsreform i USA. Med en aftale ville USA skulle reducere sin handelsfordrejende støtte på hjemmemarkedet til 14,5 mia. amerikanske dollars. Uden aftalen kan støtten nå op på 48 mia. amerikanske dollars i henhold til den nye amerikanske landbrugslov. Aftalen ville også efterkomme vores ønske om en permanent international retsbeskyttelse af vores reform af den fælles landbrugspolitik.

En aftale på dette grundlag ville gøre de nye vækstlande til vogtere af det multilaterale handelssystem, som skal bevares, men også styrkes. De vil i højere grad blive knyttet til det regelbaserede internationale handelssystem, som er afgørende for fremtiden.

Det var derfor en skuffelse, da det viste sig at være umuligt at afslutte forhandlingerne om Doha-aftalen i juli på grund af vedvarende uenighed om et helt bestemt punkt på landbrugsområdet. Vanskelighederne opstod på grund af spørgsmålet om særlige beskyttelsesordninger for landbruget i udviklingslandene, de såkaldte SSM-mekanismer, især inden for G7-gruppen. Indien og Kina kunne ikke blive enige med USA om de udløsende faktorer og de afhjælpende foranstaltninger, der skulle indføres i forbindelse med denne beskyttelse, når den overskrider satserne fra før Doharunden.

Siden starten af september har højtstående embedsfolk været i kontakt med hinanden for at forsøge at løse den vedvarende uenighed, men vi har endnu ikke haft held til det i dette spørgsmål. Selv om EU fortsat er stærkt involveret og engageret, er det faktisk uklart, i hvilket omfang forhandlingerne vil blive genoptaget i de kommende uger.

Som altid vil vi opretholde en stærk dialog med Parlamentet, og vi håber naturligvis på Deres fortsatte opbakning i denne sag.

Georgios Papastamkos, for PPE-DE-Gruppen. – (EL) Fru formand! Prisen for sammenbruddet i Dohaforhandlingerne skal ikke kun opgøres i forhold til tabte muligheder, tabt indtjening og en forværring af den usikre økonomiske situation. De systemiske og institutionelle omkostninger er lige så alvorlige. Jeg tænker på det knæk, som tilliden til WTO har lidt.

Vi ønsker naturligvis alle at nå frem til en aftale, men ikke hvis det sker uanset omkostningerne for EU. En vellykket afslutning af den aktuelle forhandlingsrunde forudsætter en omfattende, ambitiøs og afbalanceret aftale. Vi kræver derfor væsentlige indrømmelser både fra vores udviklede handelspartnere og fra dynamiske udviklingslande.

Vi opfordrer således Kommissionen til fremover at indtage et fast standpunkt i forhandlingerne. Der er indført en reform af den fælles landbrugspolitik, og jeg spørger Dem: Er det blevet brugt som et argument i forhandlingerne? Langt fra! Kommissionen er ensidigt gået videre med en række ekstra, unyttige forslag på landbrugsområdet.

Der er mange spørgsmål, som jeg kunne stille landbrugskommissæren. Jeg skal begrænse mig til et enkelt: Er spørgsmålet om geografiske betegnelser et vigtigt punkt i landbrugsforhandlingerne?

Vores interesse i et multilateralt handelssystem er en selvfølge. Vi ser frem til et handelssystem, der tager sigte på en effektiv håndtering af globaliseringen og en mere retfærdig fordeling af de fordele, der er forbundet hermed.

Afslutningsvis vil jeg gerne sige, at jeg personligt mener, at lempelserne – dvs. fjernelsen af barrierer inden for WTO-samarbejdet – ikke i tilstrækkelig grad er blevet opvejet af den nødvendige indførelse af systemisk konvergens på lovgivningsområdet.

Erika Mann, for PSE-Gruppen. – (DE) Fru formand! Vi ved af erfaring, at verdenshandelsforhandlinger er meget vanskelige. Jeg vil gerne takke Kommissionen, fordi vi, medlemmerne af Parlamentet, mange gange under forhandlingerne i forbindelse med den seneste runde i Genève oplevede, at den optrådte på en meget afbalanceret måde helt til det sidste, og fordi kommissæren inden for sit kompetenceområde udviste ikke kun den nødvendige fleksibilitet, men også en hel del sympati for de fattigere udviklingslande. Det oplevede vi konstant under forhandlingerne og i en sådan grad, at det denne gang ikke var EU, som blev genstand for offentlighedens foragt, men andre lande, som faktisk var langt vanskeligere forhandlingsparter.

Jeg synes, at det er beklageligt, at vi i lyset af den aktuelle finanskriser mener, at vi har behov for flere internationale og multilaterale regler, for disse regler udgør en form for afstivning, som på den ene side vil gøre det muligt for fattige lande at blive integreret og på den anden side samtidig vil give rige lande mulighed for at sikre, at deres befolkning drager fordel af dette, og at der bliver indført standarder. Det, som vi finder mest beklageligt, er, at dette tilsyneladende er årsagen til, at denne verdenshandelsrunde ikke kan afsluttes inden udgangen af i år. Vi burde gøre op med denne misforståede opfattelse.

Måske er det bedre på denne måde, dvs. at løse problemerne efter valget af det nye Parlament og den nye Kommission og efter valget i USA, i stedet for at det sker med alle midler. Min gruppe vil gerne mane til forsigtighed for at undgå, at denne runde afsluttes for enhver pris.

Jeg vil gerne komme med en opfordring til kommissæren: Hvordan De end forhandler, hvad der end sker, så underret venligst Parlamentet i god tid, og sørg også for, at der, uanset om Lissabontraktaten bliver

gennemført eller ej, vil blive set på, om vi eventuelt på forhånd kunne skabe noget, der ligner en Lissabontraktat på handelsområdet.

Ignasi Guardans Cambó, for ALDE-Gruppen. – (ES) Fru formand! Nogle af os overværede den store indsats fra alle deltagerne på ministertopmødet under Doharunden i juli og i særdeleshed indsatsen fra EU, som var værdigt repræsenteret ved kommissær Mandelson. Det var også værdsat, at den kommissær, som er her i dag, var til stede ved forhandlingerne i Genève. Vi kunne derfor få et førstehåndsbillede af den stemning af frustration over, at hele denne indsats og alle disse kræfter i sidste ende ikke førte til konkrete resultater, selv om forhandlingsparterne havde nærmet sig hinanden i en grad, der syntes at betyde, at der kunne opnås en form for resultat.

I den beslutning, som vi fremsætter i dag, og som vi skal stemme om i plenarforsamlingen, giver vi som Parlament udtryk for vores støtte til det, der er opnået. Vi anmoder om, at det foreløbige resultat, om end der ikke er tale om en endelig aftale, bliver udgangspunkt for det videre arbejde, således at anstrengelserne ikke har været forgæves. Vi anmoder en smule naivt om, at Doharunden afsluttes snarest muligt.

Det er muligt, ja meget sandsynligt, at nogle vil mene, at denne udtalelse er naiv, særligt i betragtning af, at den europæiske hovedforhandler ikke engang troede tilstrækkeligt på det og vendte tilbage til sit eget land og overlod forhandlingerne til en, som, hvor dygtig hun end måtte vise sig at være, ikke ved noget om, hvad der er på bordet.

Det er derfor korrekt, at vores beslutning er ret naiv, men vi er nødt til at være klare og faste i målet. Hvis Doharunden ikke afsluttes, vil udviklingslandene tabe. Hvis Doharunden ikke afsluttes, vil den multilaterale tilgang være i alvorlig fare, især i en international usikker situation som den, vi oplever nu, og først når Doharunden er afsluttet, vil der kunne tages hånd om andre spørgsmål på den internationale dagsorden, bl.a. klimaændringer og de stigende fødevarerpriser.

Der er andre problemer at løse, og ingen af dem kan løses, medmindre vi gør en indsats for at afslutte denne forhandlingsrunde. Parlamentet vil fortsat være opsat på dette.

Caroline Lucas, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Det glæder mig meget, at Parlamentet i de seneste år er blevet noget mere kritisk over for Doharunden. Faktisk er den fælles beslutning, som vi har foran os, tro mod den internationale parlamentariske forsamlings erklæring fra september, hvor der gives udtryk for en meget alvorlig bekymring over det yderst begrænsede udviklingsindhold, der er tilbage i Dohaforhandlingerne, og som er meget kritisk over for procedurerne, der i stigende grad minder om eksklusivforhandlinger.

Lad mig tilføje, at jeg i lyset af erklæringen fra den internationale parlamentariske forsamling ikke håber, at det ændringsforslag, som PPE-DE-Gruppen og UEN-Gruppen har fremsat, hvori de opfordrer til indgåelse af bilaterale frihandelsaftaler af WTO-plus-typen, vil blive vedtaget ved afstemningen i morgen. Bilaterale frihandelsaftaler er præcis det modsatte af et velfungerende multilateralt handelssystem, og De Grønne vil ikke kunne støtte beslutningen, hvis dette ændringsforslag vedtages.

Det, der slår mig i dagens forhandling og bestemt også i denne beslutning, er det manglende mod til at nævne et simpelt faktum, nemlig at Dohaforhandlingerne, som vi er kommet til at kende dem, nu er forbi. Denne udsættelse kunne meget vel blive langvarig og vare indtil foråret 2010. Det er næsten sikkert, at USA's, Kommissionens og Indiens nye forhandlere ikke vil vende tilbage til de samme gamle, hurtige løsninger fra juli 2008, som ikke engang fungerede dengang. Dette er således en mulighed. Det er det helt rette tidspunkt til at evaluere de seneste syv års Dohaforhandlingers fiaskoer og udvikle en fælles og mere retfærdig dagsorden og samtidig indføre en mere åben og demokratisk proces, der kan støttes fuldt ud af alle WTO-medlemmerne og i særdeleshed de mindst udviklede af dem.

Seán Ó Neachtain, for UEN-Gruppen. – (GA) Fru formand! Det er på tide, at vi ændrede den måde, som vi deltager i verdenshandelsforhandlingerne på. Det står nu klart, at systemet og vores medvirken ikke længere fungerer. Vi magtede hverken opgaven i Cancún, Hongkong eller Genève.

Det skyldes alt sammen følgende: Vi forsøger at skabe en pakke i Europa, som vil indebære, at vi giver køb på vores fødevarer – dvs. vores fødevarerforsyning. Den forhenværende kommissær Mandelson gjorde alt, hvad han kunne for at få ændret landbrugspolitikken og fremme et internationalt handelssystem. Det er ikke løsningen. Hvor vil vores fødevarer komme fra, hvis vi vil skulle importere dem? Europa er nødt til at være forsigtig, og vi må beskytte vores nuværende fødevarerforsyning.

Vi ændrede vores landbrugspolitik, men medmindre landbruget tages af den internationale handelsdagsorden, vil den aldrig skabe fremskridt eller blive nogen succes. Det er på tide, at der blev gjort noget, sådan som det er blevet sagt ved mange lejligheder.

Helmuth Markov, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Når man forhandler i syv år uden at nå frem til en konklusion, er man nødt til at være lidt selvkritisk og spørge, hvilke fejltagelser man kan have begået, uanset om fejltagelserne er begået af andre lande eller af andre parter i forhandlingerne.

Jeg mener, at det er muligt at lave en liste over fejl – den gælder muligvis ikke alle, men måske er kravet om at afskaffe told og åbne markederne ikke det rette instrument for udviklingslandene, eftersom de vil miste indtjening, som de har behov for i deres egne budgetter og ikke kan skaffe noget andet sted. Det ville ikke være muligt at finansiere sundhedsvæsenet, uddannelsessystemet og infrastrukturudviklingen i disse lande.

For nogle af disse landes vedkommende er en frihandelsaftale af enhver art ikke den rette model, og de har kun en interesse i at indgå en handelsaftale på grundlag af GSP-plus-ordningen. Måske er det rigtigt, at mange lande på det udviklingsniveau først er nødt til at udvikle en uafhængig økonomi. EU eller visse europæiske lande udviklede trods alt deres økonomier på lukkede markeder.

Hvis der ikke opnås et resultat, er man nødt til at spørge, hvad det skyldes. Doharunden var oprindeligt knyttet til millenniumudviklingsmålene. Jeg er ikke enig i hr. Ó Neachtains synspunkt. Jeg kan godt forstå, hvorfor mange lande udtaler, at de føler, at de aktuelle forhandlinger udelukkende har til formål at gøre globale virksomheder i stand til at blive endnu mere globale – hvilket bl.a. fremgår af strategien for det globale Europa. Dette har negative konsekvenser for små regionale producenter. I øvrigt har det også negative konsekvenser for små europæiske lokale producenter.

Det er en del af EU's eksistensgrundlag, en del af EU's mandat, at vi bevæger os fremad. Derfor er vi muligvis nødt til at overveje en anden forhandlingstaktik. Jeg håber, at den nye kommissær vil udnytte den mulighed. Hun kommer udefra. Hun har forhandlingserfaring. Hun har muligvis ikke den fornødne indsigt på handelsområdet, men hun har et hold af kyndige eksperter bag sig, og måske vil hun udnytte muligheden inden for rammerne af sit mandat helt anderledes i forhold til den tidligere kommissær – og vi har en reel mulighed!

Derek Roland Clark, for IND/DEM-Gruppen. – (EN) Fru formand! EU kan godt lide at spille med musklerne, når det gælder handel. Husker De den seks år lange banankrig med USA? Den opstod efter, at EU havde tildelt sine tidligere kolonier i Vestindien særlig markedsadgang. WTO's generaldirektør er forhenværende handelskommissær Pascal Lamy. Er der muligvis ikke en interessekonflikt her? Hans EU-pension kan trods alt afhænge af, at han ikke kritiserer EU's politikker. Kunne han have haft det i bagehovedet, da han forsøgte at mægle mellem handelsblokkene?

Peter Mandelson gav den amerikanske landbrugsstøtte skylden for sammenbruddet i Dohaforhandlingerne. Han skulle nødig snakke! I årtier har EU gennem den fælles landbrugspolitik stukket kæmpe støttebeløb ned i de europæiske landmænds lommer. Dette var i lige så høj grad som alt muligt andet årsag til handelsforhandlingernes sammenbrud. Under alle omstændigheder bør det sidste, EU gør, være at score point i handelskrige mod andre regioner i en tid med sult i verden og finanskriser.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Fru formand, fru kommissær! Den aktuelle finanskriser er et bevis på, at når et problem er globalt, er vi nødt til at handle globalt. Det gælder især på fødevare- og landbrugsområdet. Det er en væsentlig årsag til, at Verdenshandelsorganisationen blev oprettet, og det er vi alle enige om. WTO forsøger at indføre internationale regler.

Det lader imidlertid til, at det ikke går præcis, som vi gerne ville have det, eftersom vi står over for følgende problem: Vi er nødt til at forene to ting, nemlig den frihandel, som vi alle er enige om, og den beskyttelse, som også er nødvendig. Beskyttelsen af vores økonomier eller nationale landbrug er ikke det samme som protektionisme.

I den forbindelse har den vej, som vi har fulgt i de seneste 60 år siden GATT, været noget ujævn, med toldtariffer, der er blevet sænket med henblik på fuldstændig afskaffelse. Teknisk set forekommer det at være vanskeligt at sænke toldtarifferne. Se blot på antallet af matematiske formler, der findes til det formål: den sydkoreanske model, den europæiske model og naturligvis den schweiziske model. Det fungerer ikke rigtig, fordi et produkt ikke bare er et produkt. Det består af talrige elementer, der er omfattet af vidt forskellige oprindelsesregler, så teknisk set er det ikke så enkelt at sænke toldtarifferne, som man måske kunne tro. Vi

befinder os således i en teknisk blindgyde, og det er gennem forhandlinger, at vi politisk forsøger at finde en vej ud af denne blindgyde.

Videnskabsfolkene har imidlertid opfundet en ny toldteknologi: toldafgifter, som eksportøren kan trække fra i importlandet. I praksis svarer denne fradragsberettigede toldafgift til en toldkredit på det toldbeløb, som eksportøren er blevet pålagt i importlandet.

Der er tre ting, som kendetegner denne toldkredit. Den kan refunderes, omsættes eller overdrages. For det første kan den refunderes. Når eksportøren køber noget i importlandet kan det betalte afgiftsbeløb trækkes fra. For det andet kan den omsættes, for hvis den eksporterende virksomhed, som har betalt afgiften, ikke skal købe noget i importlandet, kan den sælge sin toldkredit på børsmarkedet eller til en bank. Endelig kan den overdrages med henblik på at hjælpe udviklingslande, dvs. importøren kan donere den del af toldkrediten, der overstiger toldafgiften.

Med denne teknik kan vi skabe en handelsvaluta, hvor pengemængden svarer til værdien af eksisterende toldafgifter. EU ville eksempelvis bidrage med 13 mia. EUR til denne handelsvaluta.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Ligesom andre her i salen var jeg i Genève og blev forbløffet og måtte indimellem også trække på smilebåndet over den måde, som WTO fungerer på. I dette tilfælde fungerede organisationen ikke.

For en gangs skyld stod den fælles landbrugspolitik ikke lige i skudlinjen, og det, synes jeg, at vi skal glæde os over. Landbrug på et mere globalt plan stod imidlertid stadig ubetinget øverst på dagsordenen. Forhandlingerne brød sammen, fordi Indien og Kina havde travlt med at beskytte deres landmænd fra kraftige stigninger i landbrugsimporten. Jeg synes, at den indiske handelsministers ord er værd at gentage. Kamal Nath sagde, at de ikke kunne tage dette sidste skridt af hensyn til beskyttelsen af befolkningens levebrød. Indien betragtede beskyttelsen af landets store og relativt fattige landbefolkning, der lever af landbrug, som helt afgørende og mente, at WTO-aftalen ikke var i dens bedste interesse.

Vi har nu været i gang i syv år. Peter Mandelson har forladt skuden efter fire år ved roret. Jeg mener ikke, at han formåede at lytte til bekymringerne hos landmændene, særligt de europæiske landmænd, og hos fødevarerindustrien, men tværtimod så bort fra deres synspunkter ved at hævde, at dagsordenens udviklingsdel kom i første række. Hans forslag ville have reduceret europæisk husdyravl betydeligt, ikke til fordel for udviklingslandene, men snarere til fordel for de nye vækstlande med deres lave omkostninger og store gårde og kvægfarme. Han har som sagt nu forladt scenen, og jeg spekulerer på, om han så skriften på væggen. Hvis han vitterlig bekymrede sig om udviklingsdagsordenen, hvorfor blev han så ikke og gjorde arbejdet færdig?

Fødevarerforsyningsikkerheden er i dag en vigtig politisk prioritet. Vi oplever kæmpe udsving i prisen på råvarer. Jeg kan forstå, at markedet for korn brød sammen i dag. Vi må spørge os selv, om dette er den bedste måde at sikre fødevarer til rimelige priser til alle forbrugere på, og vigtigere endnu, så bør vi se på vores udviklingspolitik, for vi har ikke formået at investere i udviklingslandenes landbrug. Lad os gå efter en aftale, men en aftale, der er retfærdig og afbalanceret.

Kader Arif (PSE). – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Siden 2001 har udviklingslandene deltaget i en forhandlingsrunde i WTO-regi, der er blevet beskrevet som udviklingsrunden. Nu, hvor vi står over for en pludselig og katastrofal fødevarerkrise, der gør verden opmærksom på det presserende behov for at finde en langsigtet, afbalanceret international løsning, forventer disse lande en klar reaktion fra os, der kan garantere deres fødevarerforsyningsikkerhed.

Jeg vil gerne gentage, at såfremt forhandlingerne bliver ved med at dreje sig om markedsadgang for enhver pris, vil vi ikke nå vores mål. Vi ved også, at jo længere vi udskyder undertegnelsen af en udviklingsaftale, desto fjernere er udsigterne til at få opfyldt millenniumudviklingsmålene, og vi er desværre allerede langt bagud i forhold til den tidsplan.

I denne krisesituation opfordrer vi til, at der hurtigst muligt findes en politisk løsning med hensyn til den særlige beskyttelsesmekanisme, så små producenter i fattige lande kan sikres et effektivt beskyttelsværktøj. Det er et afgørende skridt, inden vi fortsætter forhandlingerne på andre områder, og jeg håber, at den nylige genoptagelse af forhandlingerne om landbrug og markedsadgang for ikkelandbrugsvarer (NAMA) vil gøre det muligt at skabe fremskridt i den henseende.

Inden jeg slutter, vil jeg gerne beskrive de ændringsforslag, der er fremsat til den fælles beslutning. Den Socialdemokratiske Gruppe vil naturligvis opfordre til at stemme for ændringsforslag 2, som er helt afgørende i forhold til at sikre Parlamentet øget indflydelse i spørgsmål om international handel.

Vi støtter også de ændringsforslag, som Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance har fremsat, men vi kan ikke bakke op om ændringsforslaget fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, for vi mener ikke, at det i en beslutning om multilaterale forhandlinger er passende at opfordre til indgåelsen af nye regionale, bilaterale aftaler, eftersom vi ved, at indgåelsen af sådanne aftaler typisk sker på bekostning af de svageste.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE). – (DE) Fru formand, fru kommissær! Endnu en gang – nu igen – er en Doharunde brudt sammen. Keder WTO ganske enkelt verden nu? Bestemt ikke! Vi var utrolig tæt på en aftale. Der manglede ikke ret meget, men i sidste øjeblik fik Indien og Kina – af alle lande – forhandlingerne til at bryde sammen. Det signalerer meget klart, at forhandlingerne ikke brød sammen af tekniske årsager, men at sammenbruddet havde politisk karakter og viser, at det nye magtcenter i verdenshandelsrunden befinder sig i Asien og ikke længere primært i Europa.

Kina spiller en vigtig rolle, da Kina indtil videre altid har været tilhænger af frihandel, men tilsyneladende pludselig har fået en ny dagsorden.

Jeg vil ikke desto mindre gerne takke Kommissionen – og Dem fru kommissær og også kommissær Mandelson – for den positive rolle, som EU har spillet. I modsætning til Hongkong involverede vi os i forhandlingerne, var proaktive og parate til at indgå kompromiser. Det er dog ret ærgerligt, at hr. Mandelson forlader sin post på nuværende tidspunkt. Det betyder, at vi er nødt til at skifte heste midt i vadestedet. Han var en god forhandler. Han provokerede os en hel del her i Parlamentet, og han efterlader et par store sko for fru Ashton at udfylde. Held og lykke!

Nils Lundgren (IND/DEM). – (SV) Fru formand! Jeg er EU-skeptiker om en hals, men der er to områder, hvor EU skal spille en central international rolle – i forhold til handelspolitikken og miljøpolitikken. Vi taler lige nu om handelspolitikken.

Global frihandel er nøglen til økonomisk velstand for alle lande i verden, især de fattigste. Sammenbruddet i Dohaforhandlingerne i sommer var derfor meget alvorligt, og det er nu op til EU, verdens største handelsorganisation, at tage et nyt initiativ. Det er således yderst beklageligt, at hr. Mandelson, vores mest kompetente kommissionsmedlem, forlader sin post som kommissær med ansvar for EU's handelspolitik. Samtidig er verdensøkonomien truet af en voldsom finanskrise.

Under disse omstændigheder foreslår den britiske regering en afløser, der tydeligvis ikke er opgaven voksen. Det er nu Parlamentets ansvar at sørge for, at vi får en handlekraftig og kompetent handelskommissær på dette usikre tidspunkt i historien. Lad os påtage os det ansvar!

Robert Sturdy (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne starte med at rejse problemet med situationen efter hr. Mandelsons afgang over for kommissæren. Jeg mener, at han har svigtet EU ved at forlade sin post. Vi befinder os i en alvorlig situation. De har selv netop sagt, at der er en reel chance for, at Doharunden bliver genoptaget. Uden hr. Mandelson ved roret – og jeg har kritiseret ham ved mange lejligheder, men i det mindste var han intelligent og havde erfaring som tidligere handelsminister, hvilket gjorde ham i stand til at lede kampen – føler jeg, at vi står i en fortvivlet situation.

Vil De, fru kommissær, i næste uge eksempelvis forkaste aftalen om ØPA'er? Med al respekt, hvad ved De om ØPA'er? De var ikke involveret i forhandlingerne eller i oprettelsen af ØPA'erne, og jeg talte bestemt aldrig med Dem, da jeg udarbejdede min betænkning om dem.

Vil Kommissionen i dag garantere Parlamentet, at vi får en reel høring, når Baroness Ashton møder frem for Udvalget om International Handel? Hvis De forsøger at haste sagen igennem på en dag, hvor ingen vil være til stede, hvis De forsøger at haste den igennem i næste uge eller eksempelvis på en mandag, hvilket er meget uhensigtsmæssigt for medlemmerne, skal De vogte Dem for Parlamentets vrede! Husk på, hvad der skete med Santer-Kommissionen! Jeg mener, at der burde afholdes en retfærdig og ordentlig høring over hendes tiltrædelse, og som mange har sagt, er det af afgørende betydning, at vi får en god kommissær ved roret.

I den forbindelse spekulerer jeg på, om De, fru kommissær, og jeg lytter til de samme debatter. De sagde, at USA's landbrugslov var ved at blive ændret. Det må være Deres spøg. Obama sagde så sent om i går, at han vil fortsætte linjen og være mere protektionistisk end nogensinde før, og det samme har den republikanske kandidat udtalt. De vil opleve omfattende protektionisme fra amerikansk side. Jeg har en sidste bemærkning. Der var en, der sagde, at vi har en fødevarerkrise. Lad mig gøre det helt klart for Parlamentet: Der er ingen fødevarerkrise. Hvede sælges nu til 40 EUR pr. t, hvilket er under produktionsprisen.

Endelig har jeg ganske kort et indlæg til forretningsordenen. Har vi et cirkus uden for Parlamentet? Dette har intet med dagens forhandling at gøre. Har vi et cirkus? Har vi en restaurant? Har vi en klub? Man er nødt til at kæmpe sig vej igennem. Jeg mener, at De burde tage dette op med Formandskonferencen og få stoppet det cirkus, der i øjeblikket foregår uden for Parlamentet.

Formanden. – Deres bemærkning er noteret, hr. Sturdy.

Harlem Désir (PSE). – (FR) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Hvad står der på spil nu i forbindelse med disse WTO-forhandlinger? Jeg mener ikke, at det afgørende er, om vi er repræsenteret af hr. Mandelson eller Baroness Ashton, hvor fremragende disse personer end måtte være. Jeg er end ikke sikker på, at det vigtigste er spørgsmålet industritold, landbrugstold og markedsadgang. Det er klart, at vi alle ønsker en solid aftale, der er fair for Europa, men jeg mener, at der er to væsentlige spørgsmål her.

Det første er bevarelsen af en multilateral ramme for handel. På et andet globaliseret område – finansmarkederne – kan vi se, hvad det koster økonomien, borgerne og vores samfund ikke at have en sådan ramme. Det er det, der står på spil, for hvis disse seks års forhandlinger ender i en fiasko, ved vi, hvilken type bilaterale aftaler der gradvist vil erstatte dem inden for WTO-samarbejdet. Det vil være en mangelfuld ramme. Vi ønsker en reform af WTO – det gav vi udtryk for i vores udkast til beslutning. Vi ønsker også, at der tages højde for andre aspekter, som er forbundet med handel, bl.a. miljømæssige aspekter af hensyn til konsekvenserne for klimaændringerne og sociale aspekter. Det er helt afgørende. Det er imidlertid ikke ved at ophæve den multilaterale ramme, men ved at styrke den, at vi vil kunne sikre en bedre håndtering af disse aspekter af globaliseringen.

Det andet spørgsmål – som jeg ikke vil gå ind i, da min kollega hr. Arif beskrev det – er en ny afbalancering af de bestemmelser, der blev indført under Uruguayrunden ved oprettelsen af WTO, for at afspejle udviklingsforskelle, situationen i de mindst udviklede lande og situationen i udviklingslandene. De nævnte det også, fru kommissær, med Deres ønske om en form for "alt undtagen våben"-initiativ og en beskyttelsesklause for følsomme produkter. I den henseende er vi nødt til at indføre regler – ikke nødvendigvis frihandelsregler – der tager højde for den enkelte situation. Vi ønsker fairtrade – det må ikke kun handle om jungleloven.

Det, mener jeg, er de to vigtigste emner, som de europæiske forhandlere skal fokusere på. Det er kun naturligt, at de også koncentrerer sig om andre spørgsmål som landbrug, tjenesteydelser – dog ikke ved at sætte spørgsmålstejn ved udviklingslandenes ret til at regulere offentlige tjenesteydelser – og industritold, men ikke på bekostning af et vellykket resultat af denne udviklingsrunde.

Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE). – (ES) Fru formand! Vi havde gerne set, at hr. Mandelson var fortsat på posten i stedet for at være stukket af, hvilket synes at have været EU's nådestød til Doharunden.

Den internationale finanskrise varsler ikke en lovende fremtid for Dohaforhandlingerne. Sammenbruddet forværrer i stedet den økonomiske situation i verden, og de mindst udviklede lande vil betale meget dyrt for det. WTO er nødvendig, og reguleringen af den internationale handel er vigtig. Som vi kan se, er regulering nu en stor fordel i forbindelse med globalisering. Det er derfor nødvendigt, at vi når frem til en aftale i Doharunden.

Vi er nødt til at overveje, hvordan vi kan forbedre den måde, som WTO fungerer på, og organisationens legitimitet, og se på de "nye" vækstlandes rolle i denne runde, idet de efter forgodtbefindende skifter mellem at være udviklingslande og udviklede lande. Som det fremgår af beslutningen, bør der ikke kun være en nord-syd-dialog, men også en syd-syd-dialog.

EU har i større grad end andre lande taget meget vigtige skridt i disse forhandlinger. Vi har også fremsat idéer som "alt undtagen våben"-initiativet. Andre er også nødt til at bevæge sig i denne retning, og lad os i mellemtiden få afsluttet de igangværende forhandlinger om associeringsaftaler med bl.a. Mercosur, som er afgørende i denne ny situation.

Carlos Carnero González (PSE). – (ES) Fru formand! Dagens forhandling afslører klart, at vi er enige på nogle vigtige punkter. Vi er bl.a. enige om, at vi som reaktion på den krise, vi oplever, har behov for øget regulering og regulering på multilateralt plan.

Ser vi på finanssektoren, er det virkelig u hensigtsmæssigt, at Den Internationale Valutafond og Verdensbanken spiller en ledende rolle, selv for de værste fjender. De kommer blot med katastrofale prognoser og viser, at de har mindre og mindre at skulle have sagt i forhold til det, der sker, og at deres indflydelse og slagkraft i praksis ikke er til at forudsige.

I lyset heraf, og da vi har et instrument som Verdenshandelsorganisationen, er det, som vi skal gøre, at bruge dette instrument. Vi har mere end nogensinde behov for regulering, og vi har mere end nogensinde behov for en realøkonomi i modsætning til en spekulativ finansiel økonomi. Handelen med varer og tjenesteydelser udgør realøkonomien, og en økonomisk vækst, der gavner beskæftigelsen, er baseret på realøkonomien.

Jeg er derfor ikke enig i, at krisen betyder, at det vil blive vanskeligere at afslutte Doharunden, snarere tværtimod. Enhver ansvarlig regering burde gøre en reel indsats for at afslutte denne runde, uanset om den kommer fra nord eller syd, uanset om der er tale om et underudviklet land eller et udviklet land.

Jeg mener, at vi har et globalt marked, og at vi har behov for synlige hænder. I dette tilfælde har vi behov for Verdenshandelsorganisationens hænder. Vi er nødt til at forbedre den måde, som organisationen fungerer på, vi har behov for en model, der fokuserer mere på udvikling og mindre på frihandel, og vi har naturligvis behov for politisk vilje. Jeg antager, at EU med den nye kommissær fortsat vil have det.

Béla Glattfelder (PPE-DE). – (HU) Fru formand! Hr. Mandelson forlader den synkende skude og kommandobroen. Han forlader et skib, som han selv har styret mod et isbjerg. Det var en fejltagelse at give så ekstravagante indrømmelser, særligt på landbrugsområdet, allerede i starten af forhandlingerne. Det gav ikke vores handelsparter noget incitament til selv at give indrømmelser. Vi er til grin, for samtidig med at vi dropper den fælles landbrugspolitik, beskytter de øvrige forhandlingsparter deres egen landbrugspolitik og styrker amerikansk landbrugs stilling.

WTO-forhandlingerne kan ikke genoptages dér, hvor vi slap dem. Forhandlingerne kan kun fortsætte, hvis vi også inddrager miljøspørgsmål. I modsat fald vil en yderligere liberalisering af verdenshandelen føre til en endnu mere forærgelig ødelæggelse af miljøet og en fremskyndelse af klimaændringerne. Kan det være rigtigt, at fordi vi pludselig befinder os midt i en finans- og fødevarekrise, giver vi køb på Europas fødevareforsyningsikkerhed og europæisk landbrug, blot for at vores insolvente banker bedre kan eksportere deres vildledende tjenesteydelser?

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Fru formand! EU har foretaget væsentlige ændringer af den fælles landbrugspolitik. Reformen har ført til en begrænsning af landbrugsproduktionen. Dette er særlig tydeligt på sukkermarkedet, men ikke kun på dette marked. Vi har skåret i støtten til landmændene. I hvilket omfang har det medført en øget værditilvækst, i hvilke lande og i forhold til hvilke sociale grupper og erhvervsgrupper?

Jeg vil gerne spørge kommissæren, hvad EU har fået til gengæld. Et andet spørgsmål er, hvordan tegnene på en global fødevarekrise har påvirket WTO-forhandlingerne. Vil den aktuelle finanskrise, som i høj grad påvirker vores økonomis tilstand, have en indvirkning på forhandlingerne i WTO?

Mariann Fischer Boel, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Lad mig først forsøge at beskrive vores kæmpe skuffelse efter ti dages intensive forhandlinger i Genève. Vi følte, at vi var så tæt på at nå frem til en aftale om landbrug og NAMA – velvidende at det i sidste ende ville være den enkelte virksomhed, der afgjorde, om EU kunne betragte en pakke som acceptabel.

Som den person, der har ansvaret for landbrugsområdet, må jeg sige, at det var yderst opmuntrende, at europæisk landbrug for første gang nogensinde ikke fik skylden for sammenbruddet i forhandlingerne. Årsagen var, at vi faktisk havde gjort vores hjemmearbejde på landbrugsområdet med reformen af vores fælles landbrugspolitik, først den store reform i 2003 og så alle de efterfølgende reformer. Vi var således i stand til at præstere et fald på 80 % i den handelsfordrejende støtte på hjemmemarkedet uden reelt at skade vores landbrugssektor. Vi havde her muligheden for også at indføre reformerne i et multilateralt handelssystem. Der var ikke tale om at nå frem til en aftale for enhver pris. Det var en afbalanceret aftale på disse to områder. Vi kunne over for Rådet redegøre for, at vi forhandlede inden for det mandat, som Rådet havde givet forhandlerne. Med hensyn til landbrug bestod mandatet ganske enkelt i ikke at tvinge os ud i en ny reform af landbrugssektoren.

Jeg er enig med de af Dem, der har sagt, at det multilaterale system er vigtigt og nødvendigt, for det er kun inden for det multilaterale system, at vi kan rette op på eksempelvis handelsfordrejende støtte på hjemmemarkedet og alle andre ikkehandelsrelaterede problemer. Det kan aldrig gøres gennem bilaterale forhandlinger, så vi skal holde fast i det multilaterale systems værdier.

Jeg må også sige, at vi i disse forhandlinger aldrig havde udviklingslandenes markeder som vores mål. Snarere tværtimod, hvilket, som jeg også sagde i min indledende tale, var årsagen til, at SSM-mekanismerne var så afgørende i forhold til at beskytte særlige varer i udviklingslandene. Jeg vil gerne tilføje, at vi indførte

"alt undtagen våben"-aftalen tilbage i 2002, og den har betydet, at EU i dag er langt den største importør af landbrugsvarer i verden. Vi importerer mere end Canada, USA, Australien og Japan tilsammen. Vi har altså reelt åbnet vores markeder i landbrugssektoren for disse lande.

Fødevarerforsyningsikkerhed er også blevet nævnt her i aften. Vi må indse, at fødevarerforsyningsikkerheden både garanteres gennem hjemlig intern produktion og import. Ser vi på EU's landbrugssektor, kunne vi aldrig have stået så stærkt, som vi gør i dag, hvis vi havde et lukket landbrugsmarked. Vi har i dag, og jeg kunne tage formandskabslandet, et handelsoverskud for landbrugsvarer på 7 mia. EUR. Hvis vi forestiller os, at vi lukkede vores markeder, ville vi aldrig være i stand til at sælge alle vores produkter af høj kvalitet internt, for vi ville blive straffet, hvis vi beskyttede os selv. Andre ville gøre det samme, hvilket ville forhindre os i at drage fordel af de nye og i stigende grad åbne markedsmuligheder for vores produkter af høj kvalitet. Så naturligvis har vi behov for en afbalanceret tilgang.

Geografiske betegnelser blev nævnt, men jeg talte ikke selv om dem i mit indledende indlæg på grund af tidspresset, og formanden ser meget strengt på overholdelsen af taletiden. Geografiske betegnelser er et vigtigt emne for EU, og vi gjorde det fuldstændig klart for de øvrige forhandlingspartier, at vi aldrig ville kunne undertegne en aftale, hvis vi ikke nåede frem til et positivt resultat vedrørende geografiske betegnelser, fordi det er så vigtigt, især for middelhavsprodukter af høj kvalitet.

Jeg vil kort svare fru McGuinness. Jeg er enig med Dem i, at vi faktisk i årtier har underprioriteret vores bistand til udviklingslandenes landbrugssektor. Nu, hvor vi ser priserne – ikke råvarepriserne, da det er korrekt, at priserne er faldet i dag, men priserne på såsæd og gødningsstoffer – ryge i vejret, har vi foreslået vores mekanisme for at forsøge at hjælpe de mindst udviklede lande, verdens fattigste lande, og gøre dem i stand til at købe såsæd og gødningsstoffer. Denne mekanisme, som har et budget på 1 mia. euro, drøftes i øjeblikket her i Parlamentet, og jeg håber, at De vil se positivt på denne mulighed for at hjælpe udviklingslandene med at brødføde deres egen befolkning og undgå migration fra landdistrikterne til byerne. Husk venligst på dette aspekt. Det er meget vigtigt.

Formanden. – Jeg har modtaget seks beslutningsforslag⁽¹⁾, jf. forretningsordenens artikel 103, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Daniel Dăianu (ALDE), skriftlig. – (EN) Sammenbruddet i Dohaforhandlingerne kunne være et varsel om, hvad der venter forude, i en tid, hvor den tiltagende finanskriser lægger et voldsomt pres på regeringernes evne til at overholde spillereglerne. Fordelene ved frihandel har været hyldet på baggrund af markedernes stigende globale karakter. Frihandel skal imidlertid være fair og opfølges af internationale regler, der fremmer udviklingen i fattige lande. Den omstændighed, at indkomsterne bliver stadig mere ulige i de rige økonomier, og frygten for visse nye vækstøkonomiers voksende magt har udløst en bølge af protektionisme. På samme måde har kampen for at kontrollere de udtømmelige ressourcer og sikre basale råvarer til rimelige priser øget tilbøjeligheden til at begrænse handelen i mange lande.

Det er nødvendigt at nævne, at geopolitikken bliver mere og mere kompliceret. EU er nødt til at gå forrest i afbødningen af konsekvenserne af de aktuelle kriser og forhindre et egentligt sammenbrud af det multilaterale handels- og finanssystem. Det kræver bl.a. en reform af de internationale finansielle institutioner, en inddragelse af de nye globale magter (BRICS-landene) i håndteringen af internationale økonomiske spørgsmål og en reform af den internationale struktur, der regulerer de finansielle strømme. I slutningen af det 19. århundrede brød et internationalt system, der styrkede varernes og kapitalens frie bevægelighed, sammen og blev efterfulgt af en frygtelig krig i Europa. Det må vi ikke glemme.

23. Aftale EF-Ukraine om handel med tjenesteydelser (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0337/2008) af Zaleski for Udvalget om International Handel om forslag til Rådets afgørelse om indgåelse af en aftale i form af brevveksling mellem Det Europæiske Fællesskab og Ukraine vedrørende bevarelse af de indgåede forpligtelser om handel med tjenesteydelser i partnerskabs- og samarbejdsaftalen (KOM(2008)0220 – C6-0202/2008 – 2008/0087(CNS)).

⁽¹⁾ Se protokollen.

Zbigniew Zaleski, *ordfører*. – (EN) Fru formand! Denne betænkning markerer afslutningen på en bestemt fase i EU's politik over for Ukraine. Jeg vil starte med aftalerne om handel og tjenesteydelser og tegne en helhedsvision for det fremtidige samarbejde inden for WTO og inden for det styrkede frihandelsområde, når engang det bliver etableret.

Betænkningen, som indeholder få erklæringer, er et vigtigt skridt i forhold til at regulere og fremme samarbejdet med vores vigtige nabo Ukraine. Vi er konsekvente og åbne i vores hensigter og handlinger. Tanken bag er, at hvis de økonomiske vilkår bliver bedre, så vil folk muligvis bruge flere kræfter på at løse de øvrige problemer, som de står over for – bl.a. politiske og sociale problemer – om end det hele hænger sammen. I dag, hvor selve fundamentet under Ukraine ryster – jeg læste for et øjeblik siden, at Viktor Jusztjenko har opløst parlamentet – kan vores hjælp være af afgørende betydning, men et samarbejde af udelukkende økonomisk karakter vil ikke være tilstrækkeligt. Vi har behov for et bredere projekt og en detaljeret strategi, der omfatter forskellige aspekter.

Rammen for vores naboskabspolitik giver plads til en strategi i stil med Middelhavsstrategien. Der findes en betænkning af fru Napoletano, som i høj grad støttes af den siddende præsident. Det ville være hensigtsmæssigt af det franske formandskab at vise lidt større mod og fremme forslaget fra en større gruppe medlemmer om at oprette EURO-NEST, en officiel parlamentarisk forsamling for EU og vores østlige naboer. Vi bør ikke begrænse samarbejdet til de lande, der ligger rundt om Middelhavet, men finde en afbalanceret vision for vores naboskabspolitik. Vi må ikke tillade svage led i kæden af lande omkring EU's grænser.

Tager vi eksemplet med Barcelona som muligt hovedsæde for eller hovedstad i Middelhavsunionen, foreslår jeg, at sekretariatet for den kommende union for de østlige naboer – lad os kalde den Sortehavsunionen – placeres i Lublin i det østlige Polen. Historisk set har Lublin vist sit værd ved at huse en vigtig international union, der gik forud for den, som vi i øjeblikket er ved at opbygge – eller i det mindste forsøger at opbygge.

Målet med min betænkning er at mobilisere Parlamentet, Kommissionen og Rådet og øge indsatsen i forhold til vores østlige dimension. Hvorfor? Svaret er enkelt. Hvis vi tror på, at vores europæiske værdier er i stand til at forbedre menneskers levevilkår på jorden, er der ikke plads til passivt at afvente den politiske udvikling i denne region.

Tilfældet med Georgien er en advarsel til os i forhold til Ukraines fremtid. Lad os ikke vågne op en dag og opdage, at vi er blevet skubbet væk fra den politiske og økonomiske scene, som er blevet overtaget af en anden aktør, eller blive beskyldt for passivitet, manglende politisk vision og manglende evne til at løse konflikterne i vores nabolag. Hvis vi sætter vores lid til Kremles strategi – som Den Socialdemokratiske Gruppe syntes at støtte under dens seneste delegationsbesøg til Moskva under ledelse af hr. Schulz – så taber vi i forhold til vores rolle på den internationale scene. De europæiske borgere vil blive ofre for høje energipriser, spændte forhold og usikkerhed.

Afslutningsvis vil jeg sige, at selv om demokratiseringsprocessen i Ukraine ikke er så effektiv, som vi havde forventet, bør det ikke påvirke vores indsats for at skabe et styrket samarbejde med landets befolkning, hvis europæiske ambitioner er afgørende, ikke kun for dem selv, men måske i endnu højere grad for os, for EU-borgerne.

Meglana Kuneva, *medlem af Kommissionen*. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke Parlamentet for straks at have afgivet udtalelse og vedtaget denne positive betænkning, da det er vigtigt, at denne aftale kommer på plads hurtigst muligt efter Ukraines tiltrædelse af WTO for at undgå et retligt tomrum.

Efter Ukraines tiltrædelse af WTO fastholdes i denne aftale to yderst vigtige forpligtelser, som er til gavn for vores internationale søfartsvirksomheders aktiviteter i Ukraine.

Den første bestemmelse sikrer national behandling af statsborgere og virksomheder i Fællesskabet, der leverer internationale søtransportydelser, når de leverer internationale sø- og flodtransportydelser på de indre vandveje i Ukraine. Den anden bestemmelse fastholder den såkaldte "græske klausul", som giver EU-statsborgere og ukrainske statsborgere og rederier, der er stiftet uden for EU eller Ukraine, mulighed for at drage fordel af bestemmelserne om søtransportydelser, såfremt deres fartøjer er registreret i EU eller Ukraine.

Disse to bestemmelser vil blive omfattet af den meget ambitiøse frihandelsaftale, som vi i øjeblikket forhandler med Ukraine. Aftalen omtales som en vidtrækkende og særdeles omfattende frihandelsaftale, og den betegnelse bør den helt klart leve op til.

Det er vi meget opsatte på i lyset af de vigtige politiske og økonomiske overvejelser, der er på spil i forhold til Ukraine. Den proces, som vi er involveret i, handler ikke kun om handels- og investeringsstrømme. Den er et tegn på Ukraines fortsatte politiske og økonomiske integration i den globale økonomi og et indgående partnerskab med EU.

Frihandelsaftalen er et af de centrale elementer i forhandlingerne med Ukraine om en bredere associeringsaftale som led i naboskabspolitikken.

I det omfang at Ukraine kan gennemføre, implementere og håndhæve EU-retten på visse afgørende punkter som forudsat i de aktuelle forhandlinger om frihandelsaftalen, bør EU være parat til at udvide adgangen til det indre markeds fordele på disse områder. Det gælder især tjenesteydelser, hvor begge parter kan opnå de største fordele. Eftersom Ukraines WTO-forpligtelser på området for tjenesteydelser allerede er meget omfattende, vil frihandelsaftalen og tilnærmelsen til EU-retten desuden give os mulighed for at håndtere barrierer på den anden side af grænsen.

Aftalen vil dels fremme direkte EU-investeringer i Ukraine ved at fjerne bureaukrati og dels skabe gennemsigtighed og samtidig hjælpe eksportører og leverandører af tjenesteydelser på begge sider ved at skabe tættere forbindelser og fælles standarder. Det burde øge handelsstrømmen og øge den personlige kontakt som følge af etableringen af små virksomheder og regionale forsyningskæder.

Det er naturligvis en krævende og langvarig proces, men Kommissionen mener, at denne aftale vil danne ramme og skabe incitamenter for, at en sådan tilnærmelse finder sted.

Som jeg understregede før, må vi imidlertid ikke glemme, at denne proces ikke kun drejer sig om økonomiske muligheder. Den er et led i en større test af forandringerne i Ukraine og landets partnerskab med EU.

Zita Pleštinšá, for PPE-DE-Gruppen. – (SK) Fru formand! Selv om den aktuelle, turbulente indenrigspolitiske situation i Ukraine har svækket landets forhandlingsposition, bør det ses som et led i demokratiseringsprocessen. EU-integrationen er fortsat højeste prioritet i den ukrainske udenrigspolitik. Jeg bifalder betænkningen af min kollega hr. Zaleski. Den fremhæver mange vigtige elementer og understreger de fremskridt, som Ukraine har gjort siden Orangerevolutionen.

Jeg er helt overbevist om, at Ukraine uden EU's intensive opbakning til landets tiltrædelse af WTO sandsynligvis ikke var blevet medlem af denne vigtige organisation i maj 2008. Ligesom det var tilfældet i forbindelse med WTO, har Ukraine nu brug for EU's opbakning igen.

Under det 11. møde i Det Parlamentariske Samarbejdsudvalg EU-Ukraine, som fandt sted i Kiev og på Krim i sidste uge, blev jeg styrket i min overbevisning om, at EU skal være parat til at støtte Ukraines indsats, både teknologisk og finansielt. Samtidig skal Ukraine indføre de nødvendige reformer, særligt i landets servicesektor, og afholde ambitiøse forhandlinger med EU.

Francisco Assis, for PSE-Gruppen. – (PT) Fru formand! Indgåelsen af den aftale, som vi er i gang med at drøfte, udgør en enestående mulighed for at minde om betydningen af de forbindelser, der knytter EU og Ukraine sammen inden for mange sektorer.

Disse forbindelser, som er blevet styrket, bygger på en arv af fælles værdier og principper og på et ofte gentaget ønske om at styrke partnerskabet og samarbejdet på institutionelt plan.

EU kan kun se med beundring på den ukrainske befolknings indsats for at styrke det demokratiske system, retsstaten og en åben økonomi. Denne indsats er foretaget under særlig vanskelige omstændigheder, og det betyder, at vi har et endnu større ansvar over for dette land og over for os selv.

Vi kender alle de særlige kendetegn ved Ukraine, som på grund af sin geografiske beliggenhed og sin historie har nogle komplicerede, nationale forhold iblandet forskellige spændinger og er af yderst vigtig betydning på geopolitisk og geoøkonomisk plan. Derfor skal EU stræbe efter at fremme samarbejdsformer, som bidrager til udvikling og stabilisering af et så vigtigt land, hvilket faktisk allerede har været undervejs.

De foreløbige resultater og de fornuftige udsigter, som bygger på en associeringsaftale, der vil blive indgået i en nær fremtid, og som indebærer, at der oprettes et frihandelsområde, giver bestemt grund til optimisme. På EU's side har vi pligt til ikke at ignorere den målsætning om at styrke båndene til Europa, som et meget bredt udsnit af sektorer i det ukrainske samfund giver udtryk for. Målsætningen omfatter især et ønske om, at Ukraine bliver en del af et værdisamfund, og et ønske om den politiske og økonomiske organisationsmodel, som er central for Europas identitet.

Øget handel, særligt inden for servicesektoren, har været med til at styrke de økonomiske forbindelser og kan meget vel bidrage afgørende til landets modernisering. Ukraines tiltrædelse af Verdenshandelsorganisationen, som EU beejstret støttede, gav landet mulighed for at indgå i det multilaterale verdenshandelssystem, hvilket bl.a. gør landet i stand til at tilnærme sig Europa. Denne tilnærmelsesproces skal styrkes, eftersom den ikke kun vil være til fordel for de to direkte involverede parter, men også for hele regionen.

Ukraine er en del af Europas fortid og Europas fremtid. Ethvert skridt, uanset hvor lille, der kan fremhæve denne kendsgerning, skal bifaldes og bakkes op.

Rebecca Harms, for *Verts/ALE-Gruppen*. – (DE) Fru formand! Jeg vil gerne starte forhandlingen set fra den anden side.

Efter Parlamentets delegations besøg i Ukraine i sidste uge er det yderst vigtigt at understrege, at Ukraines næste skridt mod Vesten, vejen frem mod demokrati og endog integration i EU, ikke vil blive afgjort af dette parlament alene, men i meget høj grad af Ukraine selv. Gang på gang at blive konfronteret med nye politiske kriser under de regelmæssige årlige besøg og år efter år at drøfte, om der mon kommer nye valg, er ikke en form for udvikling, som vil gavne denne integration.

Medlemmerne af EU's delegation til Ukraine gjorde det under besøget klart, at rivaliseringen mellem repræsentanterne for de politiske blokke ikke må få lov til at blive ved med at dominere den politiske dagsorden, men at politikerne skal nå til enighed om, hvilke skridt de ønsker at tage for at stabilisere landet.

Der er strengt taget stadig ingen politiske programmer og intet politisk indhold at vælge imellem. Det er højst foruroligende, fordi mange ukrainske borgere, som har kæmpet rigtig hårdt for at skabe en demokratisk proces, nu undgår ukrainsk politik og gyser ved tanken om det. Bølger af utilfredshed af denne størrelsesorden må påpeges ved ethvert besøg og på ethvert møde med repræsentanter for alle ukrainske blokke og partier.

Andrzej Tomasz Zapalowski, for *UEN-Gruppen*. – (PL) Fru formand! Handelsforbindelserne mellem EU-landene og Ukraine er af yderst stor betydning på grund af de to parter demografiske potentiale. Udviklingen af disse forbindelser er så meget vigtigere, som handelskontakten vil være med til at fremme den ukrainske befolknings stræben efter EU. Der er stadig mange uløste problemer inden for vores bilaterale forbindelser. Et af dem er spørgsmålet om ukrainske forretningspartners ulovlige overtagelse af virksomheder. Den usikkerhed, der præger den ukrainske retspleje, betyder, at det kan tage mange år at generhverve ejendom. Den politiske ustabilitet i landet har desuden en negativ virkning på udvidelsen af vores samarbejde. Fremtiden ser ud til at blive endnu mere uforudsigelig.

Vi håber, at de ukrainske myndigheder vil gøre alt, hvad de kan for at sikre, at EU grænser op til et Ukraine, der retligt og politisk kan garantere for erhvervsudviklingen og udviklingen af et økonomisk samarbejde, særligt på serviceområdet.

Sylwester Chruszcz (NI). – (PL) Fru formand! De politiske og økonomiske forbindelser med Ukraine er af stor betydning for os. Hvert år ser vi en stigning i investeringerne i Ukraine, også fra europæisk hold. Disse investeringer har en gavnlig virkning i mange sektorer – og også i forhold til de ukrainske forbrugere – idet de fremmer forbruget. Udenlandske bankers engagement i den ukrainske banksektor er allerede oppe på 35 %. Servicesektoren er af grundlæggende og afgørende betydning for den ukrainske økonomi, og der er behov for yderligere reformer og investeringer, hvis den skal nå op på niveau med sektorens udvikling i EU-landene. Det samme gælder på andre områder i den ukrainske økonomi, bl.a. sundhedssektoren og turismeerhvervet.

Vi er nødt til at udvikle og styrke de økonomiske forbindelser mellem Ukraine og EU. Vi skal huske på, at Ukraine er et vigtigt transitland i forhold til Europas energiforsyningsikkerhed. Vi glæder os desuden over den indsats, som Ukraine bl.a. gør på retsområdet i forbindelse med udvidelsen af den økonomiske dialog med Europa og det nyligt opnåede WTO-medlemskab.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) Fru formand! Det udkast til beslutning, som vi er i gang med at drøfte, har fuld opbakning fra min politiske gruppe, Gruppen Union for Nationernes Europa. Ukraine er en interessant partner, særligt i forhold til handel, tjenesteydelser og investeringer. Et godt samarbejde mellem EU og Ukraine er af stor betydning for især nabolandene, bl.a. et land som Polen, der er knyttet til Ukraine via begivenheder, der rækker ud over den økonomiske sfære.

Ukraine har et enormt udviklingspotentiale inden for turisme og rekreation. Landet er rigt på kulturelle traditioner. For at udviklingen i Ukraine kan foregå på behørig vis, er der behov for nye teknologier,

investeringer og en styrkelse af banksystemet og den sociale kommunikation. EU kan hjælpe Ukraine i den henseende. Ukraine er desuden et vigtigt marked for salg af europæiske varer. Det bør vi også huske på, når vi fastlægger vores prioriteter og indsatsområder i et fremtidigt samarbejde.

FORSÆDE: Adam BIELAN

Næstformand

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Indgåelsen af en aftale med Ukraine er en vigtig begivenhed, som vil være med til at styrke forbindelserne mellem de to parter. Det er et godt udgangspunkt på vejen mod en associeringsaftale mellem EU og Ukraine. Frem for alt giver denne aftale mulighed for at udvikle handelsforbindelserne mellem os og øge investeringerne i et tovejsystem. En umådelig vigtig del af vores samarbejde er overførslen af knowhow vedrørende standarder og kvalitet samt konvergensen af vores retlige og institutionelle arv. Udvekslingsrejser for unge – særligt studerende – vil være med til at fremme gennemførelsen af disse opgaver og udviklingen af et samarbejde på det videnskabelige, kulturelle og turismerelaterede område.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne henlede opmærksomheden i forhandlingen på tre spørgsmål, som, jeg mener, er vigtige. For det første er Ukraine en af EU's vigtige partnere i forbindelse med spredningen af olie- og gasforsyningen. En fælles forståelse med Ukraine vil give Europa mulighed for at sikre forsyning af disse energiformer fra Sortehavet og Kaukasusregionen.

For det andet har Ukraines tiltrædelse af Verdenshandelsorganisationen i maj i år skabt endnu bedre betingelser for udviklingen af økonomiske forbindelser med landet, særligt på området for tjenesteydelser.

For det tredje og sidste har Ukraine som følge af den alvorlige forsømmelse af infrastrukturen behov for betydelig økonomisk støtte fra EU, ikke kun fra EU-budgettet, men primært også fra Den Europæiske Investeringsbank og Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling.

Meglana Kuneva, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! På Kommissionens vegne takker jeg endnu engang Parlamentet for disse bemærkninger, for den positive holdning og for den hurtige vedtagelse af denne betænkning.

På kort sigt hjælper det begge parter med at beskytte nogle vigtige økonomiske interesser og sikrer et mindst muligt retligt vakuum i kølvandet på Ukraines tiltrædelse af Verdenshandelsorganisationen.

På mellemlang og lang sigt er dette kun ét aspekt af den større og meget ambitiøse økonomiske integrationsproces, som vi er involveret i inden for rammerne af vores associeringsaftale med Ukraine.

Zbigniew Zaleski, ordfører. – (EN) Hr. formand, fru kommissær! Betydningen af aftalen om maritime tjenesteydelser kan ikke overvurderes. Vi ved alle, hvor vigtig Sortehavsrueten og transit gennem Ukraine kan blive for Europa – for os alle – men uden vores støtte er fremtiden i denne region uvis. Jeg vil nu tale på polsk.

(PL) Mine kolleger har nævnt behovet for et tæt samarbejde og har understreget, at Ukraine naturligvis er en del af Europa. De har endvidere talt om investeringer, turisme og erhvervsvirksomhed. Selvfølgelig afhænger meget af Ukraine selv. Det er klart. Måske er det især nu, i dag, i morgen, i de kommende uger, at den polariserede ukrainske befolkning har behov for hjælp på den økonomiske, politiske, videnskabelige og sociale front. Lad os holde op med at kritisere så meget. Lad os i stedet tage fornuftige og konstruktive skridt. Det er til begge parter fordel, Ukraines og EU's. Mange tak til alle for denne debat. Jeg vil bede Dem om at bakke kraftigt op om betænkningen.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig. – (EN) Servicesektoren er vigtig for EU's og Ukraines økonomi. Ukraine synes at være nødt til at gennemføre en reform af landets energisektor for at kunne maksimere produktionen og forbedre kvaliteten og sikkerhedsstandarderne. De kortsigtede overgangsvanskeligheder bør således resultere i et moderne og mere gennemsigtigt marked for tjenesteydelser. På den anden side må vi ikke glemme at bekæmpe korruption, som er voldsomt udbredt i Ukraine.

EU skal være parat til at støtte Ukraines indsats, men Ukraine skal også gøre sin del og gennemføre nationale reformer. Der er en række ting, som vi som repræsentanter for EU bør tage fat på: (1) styrke Ukraines og EU-medlemsstaternes energiforsyningsikkerhed; (2) sikre en bedre energieffektivitet; (3) omstrukturere og modernisere kraftvarmesektoren og reducere dens negative indvirkning på miljøet; (4) fremme reguleringen af produktionskapaciteten; og (5) sikre en større udbredelse af vedvarende energi. Alt dette bør kendetegne et åbent og gennemsigtigt energimarked. Vi kan ikke klare flere monopoler i så vigtige sektorer.

24. Vandknaphed og tørke i EU (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0362/2008) af Seeber for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer om indsatsen mod vandknaphed og tørke i Den Europæiske Union (2008/2074(INI)).

Richard Seeber, ordfører. – (DE) Hr. formand! Først vil jeg gerne takke skyggeordførerne og Kommissionen for det fremragende samarbejde i forbindelse med udarbejdelsen af denne betænkning.

Som bekendt er vand grundlag for alt liv. Dette grundlag er imidlertid ikke til stede i ubegrænsede mængder. I fremtiden vil op mod 3 mia. mennesker være berørt af vandmangel. Allerede i 2007 levede en tredjedel af europæerne i regioner, hvor vandressourcerne ifølge Det Europæiske Miljøagentur var begrænsede. Problemet rammer især lande som Cypern, Bulgarien, Belgien, Ungarn, Malta, Italien, Det Forenede Kongerige, Tyskland, Spanien og mange andre desværre. Det betyder, at der er et overforbrug af vand. Klimaændringerne har selvfølgelig også forværret problemet. Perioder med tørke er således blevet mere hyppige i løbet af de seneste 30 år og har indtil videre kostet over 100 mia. EUR. Den europæiske økonomi led et tab på ca. 8,7 mia. EUR i forbindelse med tørken i 2003. Disse ekstreme vejr-situationer har ikke kun økonomiske, men også sociale og menneskelige konsekvenser. Ud over den generelle forringelse af folkesundheden døde omkring 35 000 mennesker i Europa som følge af hedeølgen i 2003.

Vi ser også, at mønsteret i vandforbruget er meget forskelligt i Europa. Det gennemsnitlige forbrug i EU svinger mellem 100 og 400 l, selv om 80 l pr. person pr. dag faktisk burde være tilstrækkeligt efter europæisk levestandard. Overforbruget er forårsaget af ineffektivitet, som skyldes forældet teknologi og også vandspild. Eksempelvis forsvinder 30 % af vandet i Frankrigs forsyningsnet ganske enkelt. For os betyder det, at der er et kæmpe potentiale for at spare vand her i Europa.

Det er på høje tid, at også Fællesskabet gør en indsats. Kommissionen har allerede taget fat på problemet med vand i flere direktiver, bl.a. direktivet om badevandskvalitet, drikkevand, oversvømmelse, miljøkvalitetskrav inden for vandpolitikken osv. Den vigtigste milepæl indtil videre har uden tvivl været vandrammedirektivet fra 2000 med dets gennemførelsesforanstaltninger. Det er nu særlig vigtigt, at Kommissionen sikrer, at medlemsstaterne varetager deres forpligtelser i henhold til denne lovgivning.

Ændrede rammevilkår på miljø- og klimaområdet, større vandforbrug i erhvervslivet, landbruget og husholdningerne og naturligvis ændrede forbrugsvaner har forværret vandknapheden. Desværre oplever vi oftere og oftere ekstreme vejr-situationer. Der er en større hyppighed af på den ene side kraftige regnvejr efterfulgt af oversvømmelse og på den anden side perioder med tørke, som ødelægger hele landområder i Europa.

Den meddelelse, som Kommissionen har forelagt os, er et vigtigt skridt i den rigtige retning, men det er bydende nødvendigt, at der indføres afgørende effektiviseringsforanstaltninger. For det første skal vandknaphed og tørke betragtes som et globalt fænomen. Her i Europa skal vi ikke kun koncentrere os om vores egne problemer – lad os ikke glemme det store antal migranter, der kommer til Europa, meget ofte på grund af tørke.

For det andet er medlemsstaterne nødt til at arbejde sammen på tværs af grænser for at bekæmpe vandknaphed og tørke. Forvaltningsplanerne i vandrammedirektivet skal suppleres og tage hensyn til tørke og vandknaphed. Gensidig solidaritet mellem medlemsstaterne i forhold til deres vandressourcer betyder imidlertid ikke, at deres ret til at træffe suveræne beslutninger om deres vandressourcer skal afskaffes. Efter min opfattelse er transport af vand over lange afstande heller ikke en løsning på problemet.

For det tredje indeholder Kommissionens dokument ikke en konkret tidsplan eller verificerbare mål. Uden det kan strategien ikke gennemføres.

For det fjerde burde Europa gøre en reel indsats for at blive førende i verden inden for vandbesparende teknologi. Det kræver, at vi både tager hånd om den menneskelige side af problemet og naturligvis også de aktuelle økonomiske behov.

Kort sagt mener jeg, at vi har forelagt en betænkning, der indeholder betydelige forbedringer af Kommissionens dokument.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Vandknaphed og tørke er et stort globalt problem, og det er tydeligt, at klimaændringerne vil forværre situationen og medføre alvorlig vandknaphed. Denne tendens blev bekræftet i Det Europæiske Miljøagenturs rapport om virkningerne af klimaændringer i Europa, som blev offentliggjort i sidste uge.

I løbet af de seneste 30 år er antallet og intensiteten af tørkeperioder steget voldsomt i EU, og over 100 mio. mennesker og knap en tredjedel af EU's område blev berørt i 2003. Siden Kommissionen offentliggjorde sin meddelelse om vandknaphed og tørke, har vi set flere beviser på denne tendens. Cypern har oplevet den værste tørke siden år 1900. Vandforsyningen til kunstvanding blev midlertidigt lukket i sommerperioden, og landmændene mistede 80 % af deres afgrøder som følge heraf. I visse områder blev kornafgrøderne fuldstændig ødelagt. Det anslåede tab oversteg 1,5 % af Cyperns BNP. Der var desuden ikke tale om et isoleret tilfælde. 2008 er tredje år i træk med tørke i Cypern.

Det er derfor det perfekte tidspunkt for Parlamentet at drøfte denne betænkning om vandknaphed og tørke på. Det glæder mig, at Parlamentet har benyttet lejligheden til at sende et klart signal om, hvor vigtigt det er at gøre noget ved dette problem.

Global opvarmning, befolkningstilvækst og et stigende forbrug pr. indbygger betyder alt sammen, at presset på vores vandressourcer er stigende. Som en konsekvens heraf forhøjes risikoen for vandknaphed eller tørke, og det har en direkte virkning på befolkningen og de økonomiske sektorer, der er afhængige af vand, f.eks. landbrug, turisme, industri, energiforsyning og transport. Det har også negative afsmittende virkninger på biodiversiteten og vandkvaliteten. Risikoen for skovbrande og ødelagte arealer er stigende. Medmindre der sættes ind øjeblikkeligt, vil hele regioner risikere at blive omdannet til ørken, både inden for og uden for EU.

For at forhindre dette skal vores øverste prioritet være at ændre praksis og ad den vej sikre et effektivt vandforbrug og vandbesparelser. Samtidig vil der blive indført vandbesparende tiltag på alle niveauer. I den henseende er hele befolkningen nødt til at hjælpe til. Vedtagelsen af statslige foranstaltninger vil ikke være nok i sig selv.

Den seneste Eurobarometerundersøgelse af folks holdning til klimaændringer viser, at 62 % af europæerne betragter klimaændringer/global opvarmning som to af de alvorligste problemer, som verden står over for i dag, mens 68 % af europæerne føler, at fattigdom og vand- og fødevareknaphed er det alvorligste problem. I den forbindelse er den gode nyhed, at den frygt, som offentligheden giver udtryk for, afspejles i deres adfærd. 61 % af europæerne giver således udtryk for, at de personligt har gjort en indsats for at bekæmpe klimaændringer, og over halvdelen har reduceret deres vandforbrug i hjemmet.

Det glæder mig, at De i Deres betænkning bifalder Kommissionens meddelelse og støtter den første række af forslag til politiske tiltag. Jeg vil gerne takke ordføreren, hr. Seeber, for hans fremragende arbejde med denne betænkning og fru Herranz García og fru García Pérez fra Udvalget om Landbrug og Regionaludviklingsudvalget for deres positive og konstruktive bidrag. Der synes at være bred enighed om, hvad der skal gøres, når man sammenholder betænkningen med de konklusioner, som Rådet vedtog sidste år. Nu består opgaven i at forvandle den politiske vilje til konkret handling.

Iratxe García Pérez, ordfører for udtalelsen fra Regionaludviklingsudvalget. – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at lykønske hr. Seeber med hans betænkning og sige, at vi i Regionaludviklingsudvalget er opmærksomme på, at vandknaphed er blevet en af de grundlæggende udfordringer for samhørighedspolitikken, eftersom problemet indtil videre har berørt 11 % af EU-befolkningen og 17 % af EU's område.

Der bør derfor tages højde for dette aspekt i den fremtidige samhørighedspolitik under anvendelse af de nødvendige budgetmæssige foranstaltninger og instrumenter. Vi skal over for de regionale og lokale myndigheder understrege, at der gennem strukturfondene kan søges midler til forbedringer af vandeffektiviteten i form af vandbesparelser og genanvendelse af vand.

Vi skal også opfordre Kommissionen til at fremme idriftsættelsen af Det Europæiske Tørkeobservatorium, som skal arbejde med at supplere nationale, regionale og lokale data.

Endelig skal vi erkende, at vandknaphed og tørke direkte påvirker den sociale, økonomiske og territoriale samhørighed, da virkningerne er mere udtalte i visse regioner og medfører en befolkningsflugt fra land til by, skovbrande og forringelser af jordbunden og i høj grad forhindrer udviklingen i disse regioner.

Esther Herranz García, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter*. – (ES) Hr. formand! Først vil jeg gerne takke hr. Seeber for hans arbejdsindsats, for hans betænkning beskæftiger sig med mange af de bekymringer, som Parlamentet har givet udtryk for vedrørende problemer af afgørende betydning for hele EU, nemlig vandknaphed og tørke, som nu ikke længere kun er et problem i de sydeuropæiske lande.

Det glæder mig, at betænkningen indeholder nogle af de idéer til fordel for landbruget, som blev fremsat i den udtalelse, som jeg var ordfører for i Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter, bl.a. fremhæves den rolle, som landmændene spiller i forhold til en bæredygtig forvaltning af de tilgængelige ressourcer. Den henviser også til tørke og vandknaphed som årsager til stigende priser på råvarer, et aspekt, som, jeg i lyset af den aktuelle klimasituation mener, er yderst vigtigt at fremhæve, så vi ikke kun fokuserer på problemets miljømæssige dimension, men også på nogle af dets største økonomiske konsekvenser.

Udvalget om Landbrug nævner ligesom Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed idéen med at oprette et europæisk tørkeobservatorium, og jeg håber, at det en dag bliver en realitet.

Den tekst, som vi skal stemme om i morgen, indeholder imidlertid ikke et forslag fra Udvalget om Landbrug om, at Kommissionen opretter en økonomisk tilpasningsfond for tørke, som skulle være til gavn for alle økonomiske sektorer, herunder landbruget.

Jeg vil personligt gerne gøre det klart, at jeg fortsat vil tale for oprettelsen af denne fond, en idé, som jeg vil foreslå Parlamentet igen, når Kommissionen i løbet af de kommende par måneder har udarbejdet sin meddelelse om tilpasning til klimaændringer.

Jeg mener, at efter oprettelsen af Solidaritetsfonden, som blev indført for at afbøde tab som følge af klimakatastrofer, er det nu på tide, at vi overvejer et forebyggende instrument til finansiering af præventive foranstaltninger, som kan mindske de miljømæssige og økonomiske omkostninger, der er forbundet med disse klimakatastrofer.

Péter Olajos, *for PPE-DE-Gruppen*. – (HU) Hr. formand! Jeg vil først gerne tilslutte mig mine kollegers ros til hr. Seeber. Han har lagt faglighed og hårdt arbejde i denne opgave og fortjener et vellykket resultat og ros. Jeg må sige, at der er tale om et ekstremt vigtigt spørgsmål. 90 % af mit land, Ungarn, er truet af tørke. I de seneste par år har tørke jævnlige årsager ualmindelig stor skade i ungarsk landbrug, og alene sidste år løb skaderne op i 1 mia. EUR. Tørke er et problem, som ikke kun vedrører landene i syd. Det har forårsaget kæmpe problemer i Ungarn, selv om Europas største flod, Donau, og den syvende største, Tisza, begge løber gennem landet. På trods heraf er dele af det 100 km brede område, der ligger mellem disse to store floder, begyndt at blive omdannet til ørken, og det sker i et stadig hurtigere tempo. Det viser, at EU har behov for et overordnet vandforvaltningsprogram, og jeg bifalder derfor denne betænkning, som viser, at EU har besluttet sig for at deltage i kampen for at kontrollere ørkendannelse og viser interesse for denne kamp.

I går støttede Budgetudvalget efter mit forslag et pilotprojekt, der skal være med til at kontrollere ørkendannelse. Vi må imidlertid alle i højere grad bidrage til at sikre en effektiv landbrugspraksis og en effektiv overordnet vandforvaltning. De tiltag, som vi skal iværksætte for at rationalisere den almindelige befolknings vandbrug, er også vigtige. Som følge af klimaændringerne vil virkningerne af regelmæssige perioder med vandknaphed sandsynligvis blive mere alvorlige, og hver eneste dråbe vand, der forsvinder, vil have en konsekvens.

Til sidst vil jeg gerne henlede Deres opmærksomhed på spørgsmålet om det globale ansvar. I takt med at verdens befolkning fortsat bliver større og lægger endnu større pres på industrien, landbruget og vandressourcerne i udviklingslandene, er Europa nødt til at revurdere sine vandreserver. Det er vores pligt og ansvar at bevare og øge disse reserver.

Edite Estrela, *for PSE-Gruppen*. – (PT) Hr. formand! På vegne af min gruppe, Den Socialdemokratiske Gruppe, vil jeg gerne takke ordføreren for hans arbejde. Det er en vigtig betænkning, som indeholder relevante forslag til, hvordan EU kan imødegå problemet med vandknaphed og tørke. Der er ikke tale om et nyt problem, men det er blevet mere kritisk og udbredt. Tørken i 2003 påvirkede over 100 mio. mennesker og en tredjedel af EU's område og kostede den europæiske økonomi 8,7 mio. EUR. Vandknaphed berører ikke længere kun

de sydeuropæiske lande. Konsekvenserne mærkes allerede i Central- og Nordeuropa, sådan som det er blevet nævnt her, og situationen forværres på grund af klimaændringerne.

EU er nødt til at sætte ind øjeblikkeligt for at løse de to problemer med overforbrug af vand og vandspild. Ifølge tal fra Det Europæiske Miljøagentur er der et kæmpe potentiale for vandbesparelser i Europa. Vi kan spare omkring 40 % af det aktuelle vandforbrug. Desuden skyldes 20 % af det europæiske vandspild ineffektivitet. På den baggrund er de ændringsforslag, som jeg har fremsat om genbrug af spildevand og afsaltning, og som er blevet vedtaget i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed, meget relevante. Da lækager fra rør medfører et stort spild, foreslog jeg endvidere, at medlemsstaterne skulle have mulighed for at søge om midler fra strukturfondene til forbedring og fornyelse af eksisterende infrastruktur og teknologi. Det er umuligt at udvikle en vandsparekultur uden at inddrage borgerne. Derfor skal vi fremme kampagner, der kan bevidstgøre og informere offentligheden. Vand er et offentligt gode, men et knapt gode. Vi må alle bidrage til at nedbringe forbruget og bekæmpe spild, så alle får adgang til vand til en rimelig pris.

Inden jeg slutter, vil jeg gerne spørge Rådet og Kommissionen om, hvornår støttemekanismerne under Solidaritetsfonden vil blive gjort mere fleksible. Da tørke er et anormalt naturfænomen med alvorlige og varige konsekvenser for levevilkårene og den socioøkonomiske stabilitet i de berørte regioner, ville det være hensigtsmæssigt, hvis der gennem fonden kunne ydes støtte til afhjælpning af regionale katastrofer og udbedring af offentlige og private skader.

Anne Laperrouze, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! De livlige debatter, som vi for nylig har haft om energi, viser, at energi er et værdifuldt gode, et basalt behov. Men hvad med vand? Det er endnu mere kostbart. Vi er bevidste om knapheden på vand i udviklingslandene, men hvad med i Europa? Vand er også en værdifuld ressource for Europa. Lad os stoppe vandspildet! Lad os bevare denne ressource.

Den betænkning, som vi skal stemme om i morgen, er omfattende og vedrører tekniske aspekter som lækager fra forsyningsnet og politiske og samfundsmæssige aspekter som forbrugsvaner og øget oplysning om effektiv udnyttelse af vand. Vi har både et individuelt og et kollektivt ansvar for vand. Betænkningen tager også fat om de problemer, der følger med vandknaphed og tørke, problemer, som både er akutte og langvarige i lyset af klimaændringerne.

Jeg vil gerne påpege, at det er vigtigt at udveksle god praksis, eftersom Europa i forskellig grad er påvirket af vandknaphed og tørke, og den praktiske erfaring i alle regioner derfor er afgørende, hvis vi skal undgå disse fænomener eller finde en løsning på dem. Jeg vil endda gå videre og sige, at vi både kan lære af de gode og de dårlige erfaringer.

Det glæder mig også, at forbindelsen mellem tilgængeligheden af vand og vandkvalitet er fremhævet. Parlamentet lægger faktisk stor vægt på problemet med vandkvalitet, bl.a. i dokumenter om miljøkvalitetsstandarder og i den igangværende debat om pesticider.

Der er mange forskellige vinkler på løsningen af problemet med vandknaphed. Vi skal fremme forskning og udvikling, vi skal forbedre den tekniske og landbrugsmæssige udnyttelse, og vi skal ændre de personlige vaner. Lad os handle nu og modbevise det gamle engelske ordsprog om, at vi først erkender vandets værdi, når brønden er tom.

Marie Anne Isler Béguin, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg vil også gerne takke ordføreren for hans arbejde. Vi kan blot understrege, at vand er blevet en kostbar og knap ressource.

Ordføreren nævner, at 3,2 mia. indbyggere på jorden risikerer at blive berørt af vandknaphed. Vi ved også, at Europa ikke er upåvirket af dette. Vi bør derfor gøre alt, hvad vi kan for at bevare denne knappe ressource. Vand er et fælles gode, og det er en skam, at nogle af mine ændringsforslag ikke blev vedtaget i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed.

Det er årsagen til, at jeg i dag henvender mig direkte til Kommissionen. Jeg håber, at vi som led i reformen af den fælles landbrugspolitik bl.a. vil se nærmere på visse dyrkningsmetoder – jeg tænker primært på vandingsteknikker, der er uhensigtsmæssige i visse europæiske regioner, og som må afskaffes, hvis vi skal stoppe vandspildet.

Det er også en skam, at ændringsforslaget om køling af atomreaktorer ikke kom med, fordi i mit eget land, Frankrig, er reaktorerne på det tidspunkt af året, hvor vandstanden i floderne er meget lav, nødt til at blive lukket ned eller kølet ved hjælp af sprinklere. Det er vanvittigt, og det er utrolig farligt for borgerne.

Kartika Tamara Liotard, for GUE/NGL-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at sige varmt tak til hr. Seeber. Mange af os her tror, at rent drikkevand ser sådan ud. Jeg vil gerne understrege, at dette glas i rigtig mange lande er tomt. Mange mennesker har intet vand eller vand, der ser sådan ud.

Debatterne om olieknaphed var ekstremt ophedede, og jeg spekulerer indimellem på, hvorfor det ikke er tilfældet med vand. Vand er trods alt et spørgsmål om liv eller død. Verdens befolkning vokser konstant, og mængden af rent drikkevand falder blot. Vandknaphed forekommer også i Europa, bl.a. i form af "skjult" vandknaphed, når eksempelvis husholdningers drikkevandsforsyning afbrydes. Årsagerne er forskellige, f.eks. dårlige kloaknet, den snigende liberalisering af offentlige tjenesteydelser, brugen af pesticider og kunstgødning samt intensivt husdyrbrug. Vidste De, at det kræver 2 400 l vand at producere 100 g oksekød?

Kommissionens meddelelse fokuserer primært på vandbesparelser. Det betragter jeg som at bringe sand til Sahara, da årsagen til de problemer, jeg lige har nævnt, bør løses først. Vi har eksempelvis først behov for investeringer i hele Europa og også uden for Europa i ordentlig kloakering og vandrensingsanlæg. Desuden skal brugen af pesticider begrænses, vi skal overveje konsekvenserne af intensivt husdyrbrug i forhold til vandforvaltning, og der skal iværksættes tiltag til bekæmpelse af klimaændringer.

Adgang til rent drikkevand er en borgerret, noget, som alle har ret til. Problemet ligger ikke i tilgængeligheden af rent drikkevand, dvs. om der er tilstrækkeligt drikkevand, men i forsyningen af rent drikkevand, unødvendig forurening og privatiseringstendensen. For blot at give et enkelt eksempel har privatiseringen i Det Forenede Kongerige ført til en brat, markant stigning i priserne og i antallet af husholdninger, der har fået afbrudt vandforsyningen. Det er en skændsel. Jeg vil gerne slå til lyd for, at drikkevandsforsyningen forbliver i den offentlige sektor.

Johannes Blokland, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Vandknaphed og tørke påvirker især landene i den sydlige del af EU, og årsagerne er både klimarelaterede og menneskeskabte. Turismen lægger også kraftigt beslag på vandressourcerne i de selvsamme lande, hvor problemerne allerede er alvorlige. Undersøgelser fra IPCC har vist, at risikoen blot vil stige i de kommende år. Derfor må vi sørge for, at vandsituationen ikke forværres.

Efter min opfattelse sender denne betænkning derfor et vigtigt signal. En effektiv udnyttelse af vand er helt afgørende i kampen mod vandknaphed og tørke. Jeg vil især gerne fremhæve prissætningspolitikken, som også er nævnt i betænkningen. Flere medlemsstater har positive erfaringer på det område. Jeg glæder mig også over betænkningens henvisning til vandrammedirektivet. Jeg mener, at det er det rette sted at løse problemerne med vandknaphed og tørke. Til sidst vil jeg gerne takke ordføreren, hr. Seeber, for et veludført stykke arbejde.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! Så længe der er garanti for, at medlemsstaterne bevarer den fulde suverænitæt over vandressourcerne, og hverken EU eller Domstolen kan gribe ind på nogen måde, er der bestemt god fornuft i at have en fælles strategi til bekæmpelse af vandknaphed.

Det giver imidlertid kun mening, hvis vi håndterer problemet gennem en helhedsstrategi og ser på de bagvedliggende årsager som f.eks. eksplosionen i befolkningstallet og klimaændringer. I landbrugssektoren, som står for 70 % af verdens vandforbrug, er der bestemt et kæmpe potentiale for at økonomisere vandforbruget. EU har imidlertid også bidraget til vandspild ved at kræve tilslutning til og anvendelse af kanalsystemer.

Hertil kommer, at den eksisterende vandknaphed ofte forværres af dårlige beslutninger – som i Cypern, hvor borgerne betaler prisen i form af vandrationering, når der trods vedvarende vandknaphed anlægges nye golfbaner.

I spørgsmålet om vand, som er en betingelse for liv, må vi blive mere bevidste og handlingsorienterede, men vi skal under ingen omstændigheder ud i at tvinge tvivlsomme fordele ned over hovedet på alle medlemsstaterne på typisk EU-vis.

Antonio De Blasio (PPE-DE). – (HU) Hr. formand, mine damer og herrer! Vandknaphed og tørke er et af de mest presserende problemer, som EU lige nu står over for, og da det er et komplekst problem, som er tæt forbundet med andre miljøspørgsmål, skal det løses med det for øje. Vandknapheden er ikke begrænset til et specifikt geografisk område. Den går på tværs af grænser og kræver regulering på europæisk plan. Vi må understrege vigtigheden af grænseoverskridende vandforvaltning. De forhold, der er forbundet med oversvømmelse, som forårsager alvorlig skade, er tæt forbundet med den udbredte skovrydning. Med andre

ord resulterer skovrydning på den ene side i ufrugtbar og ubrugelig jord og på den anden side i ødelæggende oversvømmelser.

Det er vigtigt at understrege, at vi skal fastholde nærhedsprincippet på vandforvaltningsområdet. Den rolle, som lokale og regionale myndigheder og folkevalgte råd spiller, skal styrkes, da disse instanser i høj grad kan bidrage til at afhjælpe de problemer, der forårsages af vandknaphed og tørke, gennem arealanvendelse og bygningsreglementer.

Ud over de regionale og lokale myndigheder skal vi også huske på de civile organisationer. De spiller en vigtig rolle i forbindelse med uddannelse og oplysningskampagner, og denne rolle bør støttes i fremtiden. Det er vigtigt at gennemføre mediekampagner, der kan anspreke befolkningen, for det er ikke kun problemernes eksistens, der kan fremhæves gennem disse fora – folk kan samtidig se, hvordan idéer og forslag omsættes i praksis.

Jeg vil også gerne gøre opmærksom på, at det er vigtigt, at medlemsstaterne sikres en vis fleksibilitet, så de kan regulere andre spørgsmål vedrørende kunstvanding og vandforvaltning i overensstemmelse med de særlige forhold, der gør sig gældende i deres land. Reguleringsmyndighederne på de forskellige niveauer skal arbejde sammen og skabe en ramme for bæredygtig vandforvaltning. Jeg vil gerne takke hr. Seeber for det store arbejde, som han har lagt i denne betænkning.

Cristina Gutiérrez-Cortines (PPE-DE). – (ES) Hr. formand! Det glæder mig, at der er kommet et dokument om vand, selv om jeg desværre synes, at det på grund af klimaproblematikken afspejler et unuanceret og meget specifikt syn på spørgsmålet ved at fokusere på vandbesparelse.

Til trods herfor roser jeg flere af de ting, som hr. Seeber har fremhævet og uddybet på grundlag af Kommissionens dokument ved at gøre det klart, at vand er enhvers ret – vand til alle – og at vi er nødt til at tage hensyn til behovet for et tættere samarbejde mellem regionerne, hvilket jeg ikke mener, at vi er helt op to date med lige nu, og hvilket er en god opsang til alle dem, som mener, at vand tilhører den, der har en flod i baghaven.

Jeg må imidlertid sige, at jeg tror, at vi er nødt til at begynde at betragte vand og klimaændringer i et overordnet perspektiv. Der er i øjeblikket tre problemer i verden: Det ene er sult og fødevarerknaphed, det andet er klimaændringer, og det tredje er tørke, som er et problem, vi har kendt til i mange århundreder.

Større vandressourcer er afgørende, og det er ikke nævnt her. Vi er nødt til at øge de eksisterende ressourcer, og det fremgår kun af Parlamentets ændringsforslag. Ikke kun gennem afsaltning. Vi er også nødt til at regulere floderne igen, overveje nye teknikker og nye vandmodeller og gøre alt, hvad vi kan for at sikre, at vandet forbliver i jorden. Det kan ske ved hjælp af genplantning af skov, tanke til opsamling af vand i forbindelse med oversvømmelser, opfyldning af grundvandsmagasinerne under oversvømmelser og andre typer foranstaltninger.

Vi er også nødt til at overveje en landbrugsstrategi for dyrkning af afgrøder, der kan sikre det samme planteudbytte som i dag, men en strategi, der har fokus på nye afgrøder med et lille vandbehov. Af samme grund er vi nødt til at drøfte en vandøkonomi, da det ikke kun er et spørgsmål om stigende priser, sådan som det er blevet sagt her, eller om realpriser, men snarere om en langt mere kompleks vandøkonomi.

Derfor er der behov for en landbrugsstrategi og en forbrugsstrategi, behandling af jorden og regulering af floderne, og hvis det er nødvendigt at omdirigere vandet, så må vi gøre det. Det vigtige er, at verden fortsat er bæredygtig, med tanke på menneskene og økonomien.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest gerne takke Kommissionen for omsider at forelægge et dokument om problemet med tørke og vandknaphed, sådan som vi i Parlamentet har opfordret til i nogen tid nu, især efter at have set, hvordan større oversvømmelser kan håndteres på en måde, som, vi føler, er rigtig og fyldestgørende. Det, man imidlertid hele tiden har glemt, er, at tørke i andre områder er ved at blive et strukturelt problem, og at problemet med vandknaphed ikke kun har sociale, men også økonomiske konsekvenser, og i endnu højere grad påvirker alle bæredygtighedsaspekter.

Jeg må takke ordføreren, hr. Seeber, for hans fremragende arbejde og for hans aktive deltagelse i og tilstedeværelse ved debatten om en europæisk miljødag på den internationale Expo-udstilling i 2008 i Zaragoza, hvor jeg kommer fra.

Jeg må takke ham for dette, fordi EU på Expo gennem hr. Seeber var i stand til at give udtryk for sin bekymring for bæredygtigheden for vand og beskrive de behov og problemer, der påvirker EU, ud fra Unionens og Parlamentets perspektiv.

Jeg må også sige, at vi nu ved, at problemet med vandknaphed i høj grad er forbundet med klimaindsatsen, da vi ved, at uheldet skovrydning og byudvikling er medvirkende årsager til den stigende vandknaphed. De relevante myndigheder er derfor nødt til at gøre sig overvejelser om vand i deres fysiske planlægning, især i forbindelse med udvikling af erhvervsaktiviteter i stadig mere følsomme flodbassiner.

I den forbindelse, og som Kommissionen i princippet også foreslår, er vi tilhænger af, at der oprettes et hierarki for anvendelser af vand, og som hr. Seeber nævner i betænkningen, mener vi naturligvis ikke, at transport af vand over lange afstande under nogen omstændigheder skal være løsningen på problemet med vandknaphed.

Tværtimod bør vi altid henvise til en korrekt anvendelse af vandrammedirektivet som udgangspunkt for opnåelse af en god vandstatus overalt i Europa under hensyntagen til flodbassiner og målene for forbedringen af vandkvaliteten.

Som det korrekt fastslås i hr. Seebers betænkning, er der et vandtab på op til 50 % i byerne og et vandtab på 20 % i Europa generelt. Gennem forskellige mekanismer og teknologier og nye former for vandbesparelse og vandeffektivitet ville det være muligt at spare 40 % vand.

For at det kan ske, er vi nødt til at fremme en bæredygtig anvendelse af vand, beskytte de tilgængelige vandressourcer og sikre en effektiv og bæredygtig udnyttelse af dem.

Vi glæder os derfor over forslaget om at oprette Det Europæiske Tørkeobservatorium under Det Europæiske Miljøagentur og om at skabe et netværk af byer, der skal opfordre til en bæredygtig anvendelse af vand.

Rolf Berend (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! At inddrage spørgsmålet om vand i alle politikker og udvikle en helhedsplan for håndtering af vandproblematikken er en sand udfordring, som vi er nødt til at løse, hvilket denne forhandling med al tydelighed allerede har vist. Alle politiske niveauer – det nationale, regionale og lokale – bør inddrages i processen.

Som ordfører for betænkningen om Solidaritetsfonden og i lyset af, at Parlamentet helt tilbage i maj 2006 gav udtryk for sit standpunkt, opfordrer jeg på ny Rådet til at træffe en hurtig beslutning om forslaget til forordning om Den Europæiske Solidaritetsfond, så vi kan få fastlagt kriterierne og de støtteberettigede foranstaltninger under hensyntagen til forekomsten af tørke, således at skader forårsaget af naturkatastrofer kan håndteres effektivt, fleksibelt og mere hensigtsmæssigt.

Jeg opfordrer imidlertid også de regionale og lokale myndigheder til at gøre bedst mulig brug af strukturfondene i forbindelse med investeringer i infrastruktur både med henblik på at sikre en effektiv anvendelse af vand og forhindre uønskede virkninger i forbindelse med beskyttelse af vandressourcer. Det er vist ikke nødvendigt at understrege, at dette kræver endnu en opfordring – nemlig til borgerne i by og på land – om at tage vandbeskyttelsesforanstaltninger mere alvorligt. Det siger helt sig selv.

Zita Pleštinová (PPE-DE). – (SK) Hr. formand! Vand er liv. Der ville ikke være liv på jorden, hvis der ikke var vand. Regn er en gave fra Gud, som skal forvaltes på en ansvarlig måde. Vi må ikke skylle en gave fra Gud ud i kloakken. Vi skal bruge den til at nære jorden og skabe nyt liv.

Hvert år ledes over 20 mia. m³ regnvand væk fra de europæiske byer gennem kloakker og drænrør og ud i havet. Det er den reelle årsag til, at det europæiske kontinent er ved at tørre ud, for nedbør i alle former er kilden til alle vandressourcer på kontinenterne.

Jeg glæder mig over ordførerens, hr. Seebers, indsats for at finde løsninger på problemerne med vandknaphed og tørke i EU. Jeg forventede imidlertid, at betænkningen havde været en anelse mere ambitiøs. Først i punkt 48, som fandt vej til betænkningen takket være det forslag, som jeg fremsatte i Regionaludviklingsudvalget, nævnes behovet for at opsamle regnvand og endda kun som en sidebemærkning.

Jeg tror, at bl.a. den nye vandmodel, som er udviklet af slovakiske og tjekkiske videnskabsfolk anført af Michal Kravčík, vil overbevise ordføreren og i fremtiden føre til en ændring af EU's vandrammedirektiv. Så vidt jeg ved, har kommissær Špidla også givet udtryk for sin støtte til mit forslag og til denne model.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke hr. Seeber for hans indsats på dette yderst vigtige område. Jeg er helt enig i, at vi skal bevæge os mod en vandeffektiv og vandbesparende økonomi og naturligvis gennemføre vandrammedirektivet i sin helhed. Jeg var dybt involveret i dette direktiv for et par år siden, da min tidligere østrigske kollega fru Flemming varetog ordførerskabet.

Faktisk er indholdet i vandrammedirektivets artikel 9, som jeg gerne vil henlede opmærksomheden på i aften, resultatet af et ændringsforslag, som jeg fremsatte til det oprindelige udkast. Jeg vil gerne bede om en forsikring fra Kommissionen om, at ethvert eventuelt forslag om prissætning på vand eller obligatoriske vandmålere vil blive udformet i overensstemmelse med vandrammedirektivets artikel 9, som giver mulighed for at fastholde den etablerede irske praksis med ikke at opkræve husholdninger betaling for brug af vand til husholdningsformål.

Bed mig venligst ikke om at retfærdiggøre bæredygtigheden i dette for Dem her og nu, men tro mig, når jeg siger, at der er tale om et yderst følsomt politisk spørgsmål, og et spørgsmål, som, jeg mener, bør håndteres af den irske regering, ikke gennem et EU-direktiv. Vi er en våd ø vest for det europæiske fastland, men vi har også et problem med knaphed, som, vi mener, skyldes klimaændringernes indvirkning på vand.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Hr. formand! Mad og vand har fået samme strategiske værdi som olie og gas. Det ene øjeblik har vi vandknaphed, og det næste har vi oversvømmelse. Det er et europæisk problem, og hr. Seebers betænkning er yderst vigtigt i den forbindelse. Jeg vil gerne ændre fru Herranz Garcías forslag, eftersom vi ikke har behov for en fælles europæisk holdning til oversvømmelser, men til vandforvaltning, da oversvømmelser er et lige så stort problem som tørke, og medlemmerne i udvalget ved kun alt for godt, at der ikke findes en eneste europæisk risikostyringsplan på området. Det er i dette lys, at problemet med tørke skal håndteres, og ikke kun i Middelhavslandene. Min kollega hr. Olajos nævnte, at grundvandsstanden i Homokhátság mellem Donau og Tisza er faldet med fire meter i løbet af de sidste fire årtier. Fænomenet ørkendannelse har nu nået Ungarn og Centraleuropa. Det er et paneuropæisk problem. Vi kan lære meget af vores israelske kolleger, som anvender nogle fremragende vandingsteknikker, og jeg er ikke flov over at tage ved lære.

Andrzej Jan Szejna (PSE). – (PL) Hr. formand! Beskyttelsen af vandressourcer, vandøkosystemer og drikkevand er et afgørende element i miljøbeskyttelsen. Der er således behov for en koordineret indsats på EU-niveau for at sikre en effektiv beskyttelse af denne værdifulde ressource. De tre største udfordringer, som Europa står over for i forbindelse med vores vandforbrug, er at sikre et moderat, bæredygtigt og effektivt forbrug.

Klimaændringer er ikke den eneste udfordring, som Europa står over for. Trods en stigende efterspørgsel efter vand kæmper vi stadig med et ubæredygtigt og ineffektivt overforbrug af vand, som stiger næsten dobbelt så hurtigt som verdens befolkning. Alene i Europa går mindst 20 % af ressourcerne til spilde på grund af en ineffektiv forvaltning. Metoder til regulering af efterspørgslen er derfor at foretrække frem for den sædvanlige stigning i udbuddet. Metoder til regulering af udbuddet bør først overvejes, når mulighederne for at sikre en mere sparsommelig vandforvaltning, en bedre kontrol af efterspørgslen og oplysningstiltag er udtømte. Regionalt samarbejde og anvendelse af strukturfondene kan også spille en ikke ubetydelig rolle.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Tak for denne forhandling om vandforvaltning og vandrelaterede problemer, som har fremhævet mange forskellige synspunkter. Jeg vil ikke svare hver enkelt taler, men jeg vil gerne tage fat på flere af emnerne i betænkningen, som jeg betragter som værende særlig vigtig. For det første anerkendes vigtigheden af vandrammedirektivet. Gennemførelsen af dette direktiv i sin helhed er en prioritet, som vil være med til at løse problemet med den dårlige vandforvaltning. I betænkningen påpeges det også, at foranstaltninger på efterspørgselsiden bør foretrækkes, og det hilses velkommen, at vandbesparelser har fået førsteprioritet i Kommissionen i forbindelse med håndteringen af dette problem. Der er et kæmpe potentiale for vandbesparelser i Europa: besparelser på 33 % i husholdningerne og 43 % i landbruget.

I betænkningen understreges også forbindelsen mellem klimaændringer, vandknaphed og tørke og behovet for at tage højde for vandrelaterede spørgsmål i andre politikker, f.eks. i den fysiske planlægning, hvor dårlige beslutninger førhen i visse tilfælde har forværret problemet. Der opfordres også til, at de regionale og lokale myndigheder udnytter de muligheder, som strukturfondene giver, og så fremhæves den rolle, som miljøprogrammer spiller inden for rammerne af den fælles landbrugspolitikens anden søjle. Denne integrering vil blive en prioritet i overgangen til vandbesparende metoder.

I betænkningen anerkendes også betydningen af målrettet oplysning, og Kommissionen opfordres til at fremme idriftsættelsen af Det Europæiske Tørkeobservatorium. Som reaktion på meddelelsen er Kommissionens fælles forskningscenter i øjeblikket i gang med at udvikle sin prototype.

Endelig understreges behovet for præcise foranstaltninger og en konkret tidsplan for gennemførelsen af dem. Jeg kan forsikre Dem om, at Kommissionen agter at arbejde videre med målene i meddelelsen, og at vi er i gang med at udarbejde en rapport om de fremskridt, der er gjort i forhold til at løse problemerne. Desuden er Kommissionen fuldt opsat på at løse disse problemer på internationalt niveau, især gennem FN's konvention om bekæmpelse af ørkendannelse og FN's rammekonvention om klimaændringer.

Som afrunding vil jeg sige, at vandrelaterede spørgsmål fortsat vil have en central plads i vores politiske program, og at Deres betænkning er et meget nyttigt og aktuelt bidrag til Kommissionens løbende indsats for at sikre en tilpasning til klimaændringerne.

Jeg synes, at denne forhandling tydeligt har vist, at vandforvaltning er et kompliceret spørgsmål, og jeg kan kun tilslutte mig Deres holdning om, at det bør integreres i alle politikker, og at dets facetter desuden er af særdeles stor betydning på internationalt plan.

Richard Seeber, ordfører. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Tak for Deres virkelig gode bidrag. Jeg vil gerne på forhånd sige, at suveræniteten fastholdes – at vandressourcer forbliver et nationalt anliggende. Vi er ikke desto mindre nødt til at vise solidaritet, om end denne solidaritet skal bygge på frivillighed.

Medlemmerne har fremsat mange gode og meget detaljerede forslag. Jeg medtog kun nogle af dem af den simple grund, at der var tale om en initiativbetænkning, som skulle forblive forholdsvis overordnet og afspejle generelle principper. Jeg ser meget frem til det dokument, som Kommissionen forhåbentlig inden for de kommende uger vil fremlægge – nemlig grønbogen om tilpasning til klimaændringer, som vi alle utålmodigt venter på, fordi vi alle ved, at afsnittet om tilpasning og klimaændringer primært vedrører vand. Vi venter spændt på at se, hvilke konkrete forslag Kommissionen vil komme med.

Jeg vil gerne minde Dem om, at ud fra vores synspunkt er "integrering" yderst vigtigt. Det er helt afgørende, at vandpolitikken indarbejdes i alle andre politikområder og politikker, sådan som min kollega hr. Berend også påpegede. EU-midler må ikke anvendes på måder, der bidrager til kort- eller langsigtet vandknaphed. Alle må indse, at vand ikke er en uudtømmelig ressource, og det skal vi øge bevidstheden omkring i den politiske og økonomiske verden, men også i befolkningen. Min kollega fru Doyle nævnte prissætning på vand. Det er ganske klart, at artikel 9 skal gennemføres, men den sikrer medlemsstaterne vide rammer og den fornødne fleksibilitet, og der skal tages højde for landenes traditioner.

Jeg støtter også foranstaltninger på efterspørgselssiden, men vi må ikke glemme udbudssiden, som vores spanske medlem sagde. Der er særlige situationer, hvor problemerne ganske enkelt også må løses via udbudssiden.

Til sidst vil jeg gerne varmt takke alle for en inspirerende forhandling.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Louis Grech (PSE), skriftlig. – (EN) Vandknaphed er en voksende bekymring i alle lande, men konsekvenserne er generelt mest udtalte i de fattigste regioner, hvor de medfører store miljømæssige og økonomiske ødelæggelser. Nogle lande er hårdere ramt end andre på grund af deres geografiske beliggenhed og karakteren af deres vigtigste industrier. Det er bl.a. tilfældet i Middelhavsregionen, hvor vandknaphed vil blive et kritisk problem, da det risikerer at ødelægge turismen. Beskyttelse af vand som en knap ressource er afgørende i forhold til miljøbeskyttelsen og den økonomiske udvikling.

Der er på europæisk plan behov for at udforme en mere sammenhængende politik i forhold til vandforbrug, oplysning og politisk integration for at sikre en effektiv og ansvarlig beskyttelse af vandforsyningen og miljøet i medlemsstaterne. Der er også behov for mere forskning i afsaltningsanlæg og teknologier til genbrug af vand for at sikre et billigere og mere effektivt system.

Desuden er vi inden for EU – i det mindske i en række medlemsstater – nødt til at indføre en bedre og strengere lovgivning for at begrænse misbrug og forurening af grundvandet. Endelig bør tildeling af strukturmidler til

vandprojekter fremmes i bestemte regioner. For at der kan træffes velfunderede beslutninger, er det helt afgørende at sikre, at alle aktører i vores samfund, politikere, erhvervslivet og forbrugerne, selv er overbevist om betydningen af dette spørgsmål.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Klimaændringer kan forårsage uoprettelig skade på verdens vandressourcer, og derfor er det vigtigt at tilpasse alle aspekter af det socioøkonomiske liv for at modvirke konsekvenserne af vandknaphed.

Den europæiske og internationale lovgivningsramme indeholder effektive foranstaltninger, men vi har behov for reelle fremskridt i form af en hurtig håndhævelse af alle de vedtagne tiltag, særligt dem i konventionen om bekæmpelse af ørkendannelse og i vandrammedirektivet, hvis lange gennemførelsesfrister bringer ressourcernes bæredygtighed i fare.

Jeg opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til under aktiv inddragelse af alle kompetente organer og de lokale myndigheder at fremskynde indførelsen af en gennemsigtig og logisk afregning af vandforbruget, der er baseret på princippet om, at "brugeren betaler", og afhjælpe vandtab i forsyningsnettet.

Jeg henstiller desuden til, at der indføres konkrete foranstaltninger, som kan fremskynde en rationel udnyttelse af flodbassiner, navnlig de steder, hvor der er opført vandkraftværker, og vigtigere endnu, hvor floder sikrer kølingen af atomreaktorer, eftersom en irrationel udnyttelse kombineret med det udtalte vandstandsfall kan føre til lukning af mange rene elproduktionsanlæg og som følge heraf bringe den europæiske elforsyning ud af balance, hvilket kunne få alvorlige følger for EU's elforsyningsikkerhed.

Maria Petre (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg vil gerne bidrage til debatten, for jeg kommer fra det sydlige Rumænien, et område, som har været ramt af alvorlige tørkeproblemer i de seneste par år.

Den sidste tørke i 2007 berørte over 80 % af gårdene i min region, Ialomița. Jeg mener, at dette fænomen kan begrænses, og at vi kan opnå de ønskede resultater, hvis vi også ser problemet i et regionalt udviklingsperspektiv. Medlemsstaterne skal passe på de følsomme flodbassiner, der er berørt af vandknaphed, og de skal være særlig påpasselige, når de giver tilladelse til erhvervsaktiviteter i disse følsomme områder.

Når vi tildeler midler til vandinfrastruktur skal vi prioritere projekter, der omfatter rene teknologier, effektiv vandudnyttelse og risikoforebyggende foranstaltninger.

Jeg mener desuden, at både Kommissionen og medlemsstaterne skal fremme udviklingen af en kultur i Europa, der bygger på vandbesparelse og retningslinjer for forvaltning, og som udbredes gennem oplysning.

Vandknaphed er en af de nye udfordringer. Indtil videre har problemet påvirket 11 % af den europæiske befolkning og 17 % af EU's område. Samhørighedspolitikken skal bruges til at imødegå denne udfordring.

Til sidst vil jeg gerne tilføje noget, som, jeg mener, er yderst vigtigt for at kunne skabe resultater, nemlig en optimering af udnyttelsen af Solidaritetsfonden og fællesskabsordningen for civilbeskyttelse.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Vandknaphed og tørke er blevet problemer af afgørende betydning både i EU og i resten af verden, især i lyset af klimaændringerne, som har forværret situationen. Disse fænomener har skadelige sekundære virkninger på biodiversiteten og vand- og jordbundskvaliteten og øger risikoen for skovbrande, hvilket de seneste ødelæggende brande i Sydeuropa vidner om.

I Sydøsteuropa har tilskud fra den fælles landbrugspolitik medført et større vandforbrug, og det er en af årsagerne til, at vi skal fremme en fuldstændig afskaffelse af tilskud og i stedet yde støtte til forvaltning af vandressourcer inden for programmerne for udvikling af landdistrikter. Desuden tvinger den fortsatte stigning i den aktuelle efterspørgsel efter biobrændsel os til at tilpasse produktionen og de øvrige erhvervsaktiviteter efter den tilgængelige vandmængde på lokalt plan.

For at finde løsninger på disse problemer er den vigtigste prioritet overgangen til en effektiv udnyttelse af vand og vandbesparelser. Indførelsen af vandafgifter med henblik på at fremme et fornuftigt vandforbrug, opfyldelsen af målene i vandrammedirektivet og samspillet med andre vandpolitikker på erhvervsområdet bør udmønte sig i fremadrettede tiltag.

25. Forvaltning af arktiske områder i en globaliseret verden (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er mundtlig forespørgsel (O-0084/2008) af Wallis, Raeva og Lebech for Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa til Kommissionen om forvaltning af arktiske områder i en globaliseret verden (B6-0467/2008).

Diana Wallis, spørger. – (EN) Hr. formand! Arktis er blevet beskrevet som det sidste imaginære sted. Det er et særligt sted for mange mennesker. Vi befinder os midt i Det Internationale Polarår. Sidste gang det blev fejret, førte det til undertegnelsen af et charter for Antarktis.

Arktis er anderledes. Arktis huser befolkninger og lande, men er også fokus for de globale klimaændringer og alle de trusler, udfordringer og muligheder, de medfører. Jeg har længe talt for, at vi burde have en politik for Arktis – eventuelt gennem den nordiske dimension – og det glædede mig meget, da jeg for en måned siden deltog i en konference på Grønland på vegne af vores formand, hvor jeg for første gang befandt mig omgivet af over 12 embedsfolk fra forskellige generaldirektorater i Kommissionen. Nogle har nu forstået, at dette er vigtigt.

Vi ser frem til den kommende meddelelse fra Kommissionen, og vores beslutning har til formål at give Dem, hr. kommissær, mod til at vise, at De har ambitioner, og samtidig gøre Dem opmærksom på, hvor vigtigt Parlamentet mener dette spørgsmål er. Ja, vi er nødt til at beskytte det skrøbelige arktiske miljø. Ja, vi skal se på bæredygtige måder at udvikle ressourcerne i Arktis på, særligt energiressourcerne. Ja, vi skal se på, hvordan vi på forsvarlig vis kan udnytte nye søveje.

Jeg kunne sige meget mere. Jeg er taknemmelig for mine kollegers samarbejde i forbindelse med denne vigtige beslutning. Da vores kontinent vågnede op efter den kolde krig, sagde Gorbatsjov, at Arktis skulle være et område for fredeligt, internationalt samarbejde. Jeg mener, at EU har pligt til at sikre dette af hensyn til både vores egne arktiske lande og vores arktiske naboer – så vis mod i Deres meddelelse!

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Denne forhandling kommer på et yderst fordelagtigt tidspunkt. Kommissionen tilkendegav i sin meddelelse fra oktober 2007 om en integreret EU-havpolitik, at den ville gennemgå EU's interesser i den arktiske region inden udgangen af 2008. Vi er i øjeblikket ved at lægge sidste hånd på denne gennemgang, som har form af en meddelelse med titlen "Den Europæiske Union og den arktiske region", og som vi forventer at vedtage i midten af november. Arktis bliver stadig vigtigere for verden, og EU er uløseligt forbundet med denne region. EU's politik på områder som klimaændringer, energi, transport og fiskeri har direkte betydning for Arktis.

Tre medlemsstater har områder i Arktis. Land- og vandområderne i denne region er sårbare og udgør en vigtig del af økosystemet på land. Konsekvenserne af klimaændringerne viser sig hurtigere og i videre udstrækning i den arktiske region end noget andet sted i verden. Siden århundredskiftet har vores optræden udadtil i Norden på vellykket vis været styret gennem vores politik for den nordiske dimension. Arktis, herunder regionen omkring Barentshavet, blev anerkendt som et vigtigt område i vejledningsdokumentet fra 2006 om den nordiske dimension, der blev vedtaget i samråd med Rusland, Norge og Island.

Politikken for den nordiske dimension har imidlertid altid fokuseret mere på Europa og især det nordvestlige Rusland. Den kommende meddelelse, som bliver omfattende, vil indeholde et forslag om, at EU spiller en mere dynamisk og koordineret rolle i Arktis, og at indsatsen bør bygges op omkring tre hovedmålsætninger: at beskytte og bevare Arktis i samarbejde med områdets indbyggere, fremme den bæredygtige udnyttelse af de arktiske ressourcer og styrke den multilaterale forvaltning af Arktis.

Klimaændringer er resultatet af en verdensomspændende proces, og EU skal fortsat være med forrest i feltet i forbindelse med håndteringen af dette fænomen. Meddelelsen vil gøre miljøbeskyttelse og -bevarelse til en absolut prioritet, men dette bør ikke nødvendigvis udelukke en bæredygtig udnyttelse af de arktiske ressourcer.

Kommissionen har desuden planer om i tæt samarbejde med landene i regionen at øge indsatsen i Arktis og især forvaltningen af området, sådan som det fremgår af Ilulissat-erklæringen, som de fem arktiske lande vedtog i maj 2008. Det lader til, at betingelserne for at vedtage en bindende retlig ramme, der er specielt udviklet til denne region, endnu ikke er til stede. Vi bør i stedet udnytte det udvidede retsgrundlag i FN's havretskonvention og andre internationale konventioner.

Vi kan ikke desto mindre tydeligt se behovet for at gennemføre den eksisterende retlige ramme i sin helhed og sørge for, at den overholdes, samtidig med at den uddybes og tilpasses efter den nye situation. Vores hensigt er at være med til at etablere et system, der bygger på samarbejde, og som vil sikre regionens

levedygtighed samt frihed og retfærdighed i forhold til adgang. Vi anerkender vigtigheden af at forbedre koordinationen og sikre retningslinjer af mere strategisk karakter.

Kommissionen vil fremsætte en række forslag i den forbindelse, bl.a. et forslag om at udvide det "arktiske vindue" i EU's politik for den nordiske dimension. Vi ønsker, at meddelelsen afstedkommer indgående overvejelser om de behandlede spørgsmål og kan danne grundlag for en fremtidig EU-politik for Arktis. Meddelelsen vil indeholde en opfordring til, at der vedtages en mere koordineret tilgang til Arktis, og den vil blive efterfulgt af mere indgående overvejelser om de forskellige emner. Den kunne således danne grundlag for en samlet EU-politik for regionen.

Der er ingen tvivl om, at en stærkere politik for dette område vil danne grundlag for kommende forhandlinger om Arktis' fremtid og gøre EU i stand til at yde en solid indsats fra starten.

Tunne Kelam, for PPE-DE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke fru Wallis for at tage initiativ til denne forhandling og beslutning. Der er flere grunde til at tage dette emne op. For det første mangler den arktiske region stadig multilaterale standarder og regler. Navnlig er skibsfarten ikke underlagt internationale sikkerhedsregler, og det kan medføre alvorlige risici i en nær fremtid.

For det andet er regionen ramt af voldsomme klimaændringer, som vi er nødt til at sætte ind over for.

For det tredje er Arktis blevet et område af stigende økonomisk interesse, da det kan indeholde omkring en femtedel af verdens uopdagede olie- og gasreserver. Faktisk er konkurrencen om at sikre sig adgang til og kontrol over disse ressourcer allerede gået i gang mellem forskellige interesserede lande. Et eksempel var, da Rusland sidste år plantede sit flag på Nordpolen.

Vi opfordrer derfor Kommissionen til at udarbejde en meddelelse om den arktiske region, der indeholder forslag til indsatsområder og arbejdsprocedurer. Vi ser især frem til, at Kommissionen sætter den arktiske regions energi- og sikkerhedspolitik på dagsordenen.

EU skal udforme sine egne arktiske politikker under inddragelse af to nære nabolande, Island og Norge. EU's nordiske dimension omfatter delvist de arktiske problemer, men det står nu klart, at der er behov for en egentlig EU-politik for Arktis for at imødegå de vidtrækkende og alvorlige konsekvenser af de arktiske problemer. Endelig foreslår vi, at Kommissionen indleder internationale forhandlinger for omsider at få vedtaget en international traktat for beskyttelse af Arktis.

Michel Rocard, for PSE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Mange af os glædede os over kommissærens offentliggørelse af en række nye positive tiltag, som aldrig før har været nævnt, og som uden tvivl vil være omfattet af Kommissionens meddelelse til Parlamentet og Rådet, som vi ser frem til at modtage. Deres svar gav imidlertid det indtryk, at der ikke er tale om en fuld erkendelse af, at lavinen allerede ruller.

For det første har Det Mellemsstatslige Panel om Klimaændringer underrettet os om – og den videnskabelige verden er enig heri – at Arktis står over for større trusler, end man forestillede sig for blot fire eller fem år siden. Inuiternes levevilkår er truet, og den biologiske mangfoldighed er i fare. Mange arter, bl.a. isbjørnen, er også truet.

For det andet var både Nordøstpassagen og Nordvestpassagen i sommer sejlbare for første gang i flere årtusinder. Det er aldrig sket før. Desuden har vi for nylig fået meddelelser om olieudslip, afgang og olieforurening i Arktis.

For det tredje mindede min kollega fra PPE os netop om, at besætningen på en russisk ubåd har plantet et russisk flag på Nordpolen. Hvad skulle det forestille at betyde? Rusland kræver en udvidelse af landets havområde svarende til hele dets kontinentalsokkel eller 38 % af hele det arktiske areal. Det er en forfærdelig situation, fordi det kan være optakten til en militarisering af Arktis. Den eneste måde, hvorpå vi kan forhindre opfyldelsen af Ruslands krav, som i øjeblikket undersøges af FN's Kommission for Kontinentalsoklens Grænser, er ved at indlede forhandlinger om en international traktat til beskyttelse af Arktis. Det har aldrig før været på tale.

Med Grønland og Danmark har EU ét land, som grænser op til den arktiske region, og to andre lande, som er beliggende på det arktiske område. Vi har tætte bånd til Island. EU har kompetencen til at bede landet om – og jeg tror, at der er et presserende behov for dette, både af hensyn til sikkerheden, kontrollen af skibsfarten og klimabeskyttelsen – at gå videre med initiativer, der kan skabe ekstra handlekraft.

Vi er nødt til med det samme at indlede forhandlinger om en traktat til beskyttelse af Arktis i stil med traktaten for Antarktis. Det ved jeg, for jeg var en af fortalere for disse forhandlinger. Det er med det in mente, at jeg foreslår en hurtig indsats. Der er ingen tid at spilde. Det skal ske, inden FN's kommission afslutter undersøgelsen af Ruslands krav.

Danutė Budreikaitė, for ALDE-Gruppen. – (LT) Hr. formand! Først for nylig var den arktiske region genstand for de arktiske landes nationale sikkerheds- og forskningsundersøgelser. Med klimaændringer og smeltende gletsjere er det i dag andre aspekter som miljøbeskyttelse, energiressourcer og menneskers sundhed, der i stigende grad kommer i fokus. Desværre synes de fremherskende interesser at være økonomiske, særligt dem, der vedrører energiressourcer og indførelsen af nye sejlruiter for gods- og passagertransport. Ifølge videnskabelige oplysninger befinder 30 % af verdens uopdagede gasreserver, 20 % af de flydende naturgasreserver og 13 % af oliereserverne sig i Arktis. I de seneste år har landene i den arktiske region og flere andre gennem visse aktioner og med bestemthed gjort deres ønske om suverænt at udnytte de arktiske ressourcer helt klart. Desuden er der uenighed blandt de arktiske lande med hensyn til erklærede interesserfærer. Jeg glæder mig over erklæringen om at ville udvikle en EU-politik for Arktis, som bl.a. omfatter økonomiske og miljømæssige spørgsmål og spørgsmål vedrørende den lokale befolknings tilpasning til konsekvenserne af klimaændringerne. Hvad energi angår, bør spørgsmålet om den arktiske region indgå i den fælles europæiske energipolitik. Det er på høje tid at omsætte ord til handling.

Satu Hassi, for Verts/ALE-Gruppen. – (FI) Hr. formand, mine damer og herrer! En stor tak til fru Wallis og de andre, som har rejst dette spørgsmål. Fra det ydre rum kan man se, at kloden bliver varmere. Det er tydeligt, eftersom mere og mere af isen omkring Nordpolen smelter om sommeren. Det bør være et advarselssignal til os om at træffe strengere klimabeskyttende foranstaltninger. I stedet er et kapløb om udnyttelsen af de arktiske olie- og gasreserver gået i gang. Det er i alvorlig modstrid med hinanden.

Vi har hårdt brug for en international traktat om forvaltningen af den arktiske region, men udgangspunktet og det primære mål bør være regionens bevarelse, et moratorium i stil med det for Antarktis. Hvis vi reagerer på bortsmeltningen af isen i nord ved blot at intensivere udnyttelsen af de fossile brændstofreserver, vil vi forværre klimaproblemet yderligere.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Arktis spiller en stadig vigtigere geostrategisk rolle i verden, og vi ser nu hidtil lukkede søveje åbne sig som en direkte konsekvens af de globale klimaændringer.

Det bør imidlertid ikke komme som en overraskelse for os, da Arktis opvarmes i et langt hurtigere tempo end resten af verden med en stigning på 2 °C i løbet af de seneste 100 år mod et gennemsnit på 0,6 °C i resten af verden. Det yderst sarte og sårbare økosystem er under stigende pres fra ressourcehungrende lande, som ønsker at udnytte områdets potentiale. Uden en multilateral forvaltning af regionen vil vi ikke have nogen garanti for, at disse lande tager behørigt hensyn til den indfødte befolknings levevis eller til Arktis' grundlæggende betydning som en stabiliserende faktor for verdens klima.

Arktis har afgørende betydning for et stabilt klima i verden, og jeg vil gerne opfordre Kommissionen til at sikre, at dette – sammen med energi- og sikkerhedspolitiske spørgsmål naturligvis – tydeligt afspejles i dens kommende meddelelse om en politik for Arktis.

Som det fremgår af punkt 9 i vores beslutning, fortjener ”den arktiske region i kraft af sin betydning for det verdensomspændende klima og sit enestående naturmiljø særlig opmærksomhed, efterhånden som EU udvikler sin holdning til COP 15 FN-konferencen om klimaændringer i København i 2009”, og når vi drøfter en ramme for multilateral forvaltning af dette enestående område.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Arktis er den eneste del af verden, som endnu ikke er reguleret af nogen multilaterale regler og forskrifter. Interessen for dette område og dets geopolitiske og strategiske betydning er imidlertid for nylig steget gevaldigt. Skibsfarten i Arktis, såvel den kommercielle som den turistmæssige, er stigende. Interessen i områdets rigdom på mineraler er stigende. Klimaændringerne har en negativ indvirkning på den indfødte befolknings levevis og på biodiversiteten. Af alle disse grunde burde situationen i Arktis drøftes på internationalt niveau med henblik på indgåelse af en traktat til beskyttelse af Arktis i stil med Madridprotokollen til Antarktistraktaten fra 1993. Tre arktiske lande er medlem af EU, og to andre er medlem af Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde. EU bør derfor have afgørende indflydelse på fremtidige internationale forhandlinger om Arktis.

Som vi har hørt, er Kommissionen i øjeblikket ved at udarbejde en meddelelse om EU's politik for det arktiske område. I vores forslag til fælles beslutning opfordrer vi Kommissionen til at overveje alle ovennævnte aspekter. Vi føler også, at det er afgørende at sørge for, at Arktis og Det Nordlige Ishav er et område uden

militære styrker og atomvåben, sådan som fru Wallis også sagde tidligere. Vi bør desuden opfordre Kommissionen til at overveje, om der bør etableres en faglig sektion for det arktiske område, som skulle have til opgave at gennemføre disse mål og håndtere problemerne.

Richard Seeber, ordfører. – (DE) Hr. formand! Selv om vi har nogle oplysninger om Arktis, så er der, som vi alle uden tvivl ved, generelt stadig tale om *terra incognita*, ukendt land, i ordets egentlige forstand i forhold til international ret. Min kollega hr. Kelam nævnte manglen på lovgivning om skibsfart.

Når vi tager naturressourcerne i betragtning – det anslås, at 22 % af verdens olie- og gasreserver befinder sig i den arktiske region – er der desuden tale om en region af kæmpe betydning for Europas fremtid. Det er derfor særlig vigtigt, at vi anført af fru Wallis fremlægger denne beslutning.

Det er nu i høj grad op til Kommissionen at fremlægge en plan – en strategi, der indeholder specifikke mål og foranstaltninger. Efter min mening mangler vi stadig det. Selv om folk er vågnet op og er begyndt at tage hånd om problemet, er der stadig ingen strategiske retningslinjer. Vi ønsker ikke at være næstbedst her! Nogle af de lande, der grænser op til Arktis, navnlig Rusland, forsøger at bruge konkrete fakta, og det bliver meget vanskeligt at sætte noget effektivt op imod en stormagt som Rusland, hvis vi er for længe om det.

Europa som gruppe må ikke lade sig kue af medlemsstaterne. Der er tale om en region af interesse for alle, og det er ikke acceptabelt, at vi giver visse medlemsstater en fordel, fordi FUSP ikke fungerer. Det er hensynet til Europas fælles interesser for vigtigt til.

Derfor opfordrer jeg endnu engang Kommissionen til at fremlægge en præcis og konkret strategi hurtigst muligt, så vi kan drøfte den her i Parlamentet. Der er alt for meget på spil til, at vi kan tøve i denne sag.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg synes, at denne forhandling tydeligt viser, at dette i høj grad er et problem, som vedrører grundlæggende strategiske interesser, uanset om man betragter det ud fra en miljøbeskyttelsesmæssig synsvinkel eller ud fra en geopolitisk synsvinkel. Forhandlingen viser også, at der ikke er meget tid tilbage, og at der er et klart grundlag, som EU kan udforme sin politik på. Det står imidlertid også klart, at visse forslag er komplicerede, og at den generelle situation i Arktis er meget kompliceret både i forhold til EU og international ret. Vi må eksempelvis huske på, at de vigtigste lande, bl.a. Norge, Island, Grønland og Rusland, ikke er medlem af EU, og derfor kan vores strategi ikke bestå i at udøve kystrettigheder eller territoriale rettigheder.

Faktum er imidlertid, at der skal udformes en strategi. Kommissionen arbejder i alle tilfælde netop nu på en sådan strategi, og der vil meget snart blive offentliggjort en meddelelse om emnet, faktisk inden for de kommende uger. Der er ikke tid nok til, at jeg kan kommentere alle Deres indlæg, men jeg har noteret dem ned, og Kommissionen vil tage dem i betragtning. Som jeg kort forsøgte at forklare, er visse spørgsmål imidlertid yderst komplicerede og yderst komplekse.

Formanden. – Jeg har modtaget tre beslutningsforslag⁽²⁾, jf. forretningsordenens artikel 108, stk. 5.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

András Gyürk (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Nordpolen er i de seneste år blevet et af symbolerne på klimaændringerne. På grund af regionens uudnyttede naturressourcer kunne den snart blive centrum for en international konflikt. Det varsler en konstant revurdering af regionen i forhold til, om der er et land, som kan give et entydigt signal om, at det har krav på området.

Selv om det ikke er meningen, at Parlamentet skal indblandes i en geografisk debat om, hvor denne region reelt hører til, vil jeg gerne fremhæve et par punkter.

For det første, hvis der er nogen uafklarede spørgsmål, bør de løses på retlig og diplomatisk vis og ikke ved at plante et flag på området. Jeg mener, at de nuværende internationale bestemmelser, om end de bestemt ikke er perfekte, kan være en referenceramme for en diplomatisk løsning af problemerne.

(2) Se protokollen.

I lyset af den stigende europæiske efterspørgsel kan de uudnyttede energiressourcer på Nordpolen bidrage til at sikre Europas energiforsyning. Vi skal i den forbindelse sørge for, at udnyttelsen af ressourcerne ikke forstyrrer regionens biologiske balance. Miljøhensyn skal respekteres under alle omstændigheder. Jeg mener ikke, at den nuværende internationale ret er til nogen hjælp på det punkt.

Jeg føler, at det er vigtigt at notere sig, at udnyttelsen af ressourcerne på Nordpolen kun vil spille en birolle i forhold til at forsyne Europa med energi. Alene af den grund vil forekomsten af disse ressourcer hverken påvirke udbredelsen af vedvarende energikilder eller den fortsatte indsats for at forbedre energieffektiviteten.

26. Bekæmpelse af sort arbejde (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0365/2008) af Panzeri for Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender om øget indsats til bekæmpelse af sort arbejde (2008/2062(INI)).

Pier Antonio Panzeri, ordfører. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg skal gøre det kort, for det lader til, at det bliver ret sent.

Min tak går naturligvis til de udvalg, der har afgivet udtalelse, og til de skyggeordførere, som vi har arbejdet sammen med i de seneste måneder. Det var delvist takket være deres bidrag, at vi var i stand til at udforme en tekst, som kunne støttes af et stort flertal i Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender.

Vi har vist, at sort arbejde skal betragtes som et problem, der påvirker alle lande, og at vi er nødt til at tage kampen op, hvis EU skal nå de mål, der blev fastsat i Lissabon.

Der er visse punkter i den vedtagne betænkning, som, jeg mener, er helt afgørende i forhold til et problem, der er så udbredt som sort arbejde. Vi taler om ca. 20 % af EU's BNP. Det betyder, at der finder omfattende ulovligheder sted, hvilket ikke kan accepteres, da det medfører kraftig konkurrenceforvridning mellem virksomheder og forskellige områder og forværrer arbejdsforholdene og arbejdssikkerheden.

Derfor mener jeg kun, at vi gør ret i at henlede opmærksomheden på problemet, for der er behov for en større erkendelse af, at såfremt vi ikke formår for alvor at komme sort arbejde til livs, vil disse problemer kunne opstå og samtidig kraftigt forringe de sociale sikringsordninger i Europa i en nær fremtid.

Disse overvejelser var udgangspunktet for det forslag, som nu fremsættes for Parlamentet. Som jeg sagde, er der vigtige punkter i betænkningen, der, såfremt Kommissionen støtter dem, kunne sikre positive resultater, og forslag, som vi betragter som nyttige. Jeg tror godt, at jeg kan sige, at Parlamentet har gjort sin del. Det er nu op til de andre institutioner at gøre deres, så vi kan nå målene for bekæmpelse af sort arbejde.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Først og fremmest vil jeg gerne takke ordføreren og sige et par ord om nogle af de problemstillinger, der er fremhævet i betænkningen. Det forholder sig sådan, at sort arbejde i stigende grad er ved at blive et grænseoverskridende fænomen, hvilket Kommissionen også nævner i sin grønbog om modernisering af arbejdsretten. Det er således nødvendigt at være nøje opmærksom på dette problem. Efter vores opfattelse er det vigtigt at oprette ekspertgrupper og udvikle et system for udveksling af oplysninger mellem socialsikringsorganer, f.eks. arbejdstilsyn, i forhold til at kunne "etablere en form for permanent fællesskabsstruktur for samarbejde på tværs af grænserne", sådan som det foreslås i punkt 53.

Vi er alle enige om, at der er behov for en større indsats for at løse problemet med sort arbejde. Jeg mener imidlertid, at de mest relevante og berettigede skridt vil være dem, der træffes i medlemsstaterne. Vores undersøgelser har vist, at karakteren af det sorte arbejde er forskellig fra land til land. At træffe foranstaltninger på fællesskabsplan bør derfor ikke betragtes som den vigtigste prioritet. I betænkningen foreslås en "pagt om regularisering af sort arbejde", der midlertidigt skal lempe lovgivningen, hvilket ville stimulere en regularisering af sort arbejde. Selv om dette er en god idé, bør medlemsstaterne efter vores opfattelse iværksætte tiltag i samarbejde med arbejdsmarkedets parter, som også har sort arbejde blandt deres prioriterede opgaver, og det gælder i hele Europa. Kommissionen ville have befordring til at støtte deres initiativer gennem kampagner, der finansieres via fællesskabsprogrammet for beskæftigelse og social solidaritet (Progress) eller via strukturfondene.

Vedrørende opfordringen til at foreslå en rammelovgivning for ægtefæller eller familiemedlemmer, der hjælper til i familievirksomheder, er det mig en glæde at kunne meddele, at Kommissionen for nylig vedtog et forslag til direktiv om anvendelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder, som vil erstatte

direktiv 86/613/EØF og sikre, at ægtefæller eller familiemedlemmer, der hjælper til i familieforetagender, vil nyde samme grad af beskyttelse som selvstændige.

Inden for rammerne af Progress-programmet er Kommissionen desuden i gang med at udvikle redskaber og metoder, der skal sikre en bedre taksering og overvågning af sort arbejde, og fastlægge og udveksle den gode praksis, der findes på EU-plan. Vi lægger større vægt på udveksling af god praksis, og vi håber, at vi ad den vej vil opnå den nødvendige erfaring til hurtigst muligt at kunne foreslå et pilotprojekt af interesse for flest mulige medlemsstater.

Jeg vil ikke gå nærmere ind i spørgsmålet om ulovlig indvandring og forslaget om sanktioner mod arbejdsgivere, der ansætter tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold. Vi forstår godt den bekymring, der gives udtryk for i betænkningen, vedrørende behandlingen af ofrene for ulovlig beskæftigelse og byggeentreprenørernes ansvar i den sammenhæng, og vi vil tage dette aspekt i betragtning i vores forhandling med Rådet. Kommissionen glæder sig utrolig meget over at have Parlamentets opbakning til at ophæve de overgangsbestemmelser, der begrænser mobiliteten for arbejdstagere fra de nye medlemsstater.

Som afrunding vil jeg gerne sige, at denne yderst konstruktive betænkning vil give Kommissionen og Rådet fornyet energi til at gøre bekæmpelsen af sort arbejde mere synlig og fremme vores mål på området.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Louis Grech (PSE), skriftlig. – (EN) Sort arbejde indebærer en udnyttelse af arbejdstagerne, skævvrider arbejdsmarkedet og giver skruppelløse arbejdsgivere uretmæssige konkurrencefordele, som fører til en undergrundsøkonomi efter laveste fællesnævner.

Et af grundlagene for sort arbejde udgøres af ulovlige indvandrere i en række EU-medlemsstater.

Fidusen med at ansætte billig arbejdskraft udbredes i hastigt tempo. Problemet forventes at vokse yderligere, eftersom ulovlige indvandrere har behov for penge og samtidig vil være bange for at angive arbejdsgivere, der ikke overholder reglerne, af frygt for at myndighederne vil udvise dem af landet. Det glæder mig, at visse medlemsstater har truffet en række foranstaltninger til bekæmpelse af disse grove lovovertrædelser, men generelt har resultaterne ikke være særlig imponerende. EU og medlemsstaterne er nødt til at samordne deres indsats og indføre lovgivning, der gør det muligt at slå hårdt ned på dem, som overtræder loven.

Udbuddet af ulovlig arbejdskraft og holdningen til sort arbejde, en slap lovgivning, skruppelløse arbejdsgivere, finans- og økonomikriser og faldende indtjening gør alt sammen udnyttelsesmetoderne meget attraktive.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (LT) EU har fortsat et omfattende sort arbejdsmarked. Med arbejdskraftens frie bevægelighed i EU er omfanget af sort arbejde stedet. Det er uhensigtsmæssigt ikke kun for de personer, der arbejder sort, men også for landenes økonomi. Sort arbejde griber ind i det indre markeds funktion og forhindrer effektiv konkurrence. Folk, der arbejder sort, udnyttes ofte af arbejdsgiveren, og de har ikke ret til sociale ydelser eller sundhedsydelser. Sådanne tilfælde er især almindeligt forekommende i de medlemsstater, som fortsat anvender de overgangsbestemmelser, der begrænser den frie bevægelighed for arbejdstagere fra de nye medlemsstater. Disse restriktioner opmuntrer til at udføre sort arbejde og bør derfor afskaffes hurtigst muligt.

Det er beklageligt og uforsvarligt, at EU holder borgerne som magtesløse gidsler i denne uhensigtsmæssige politik. Under interview med litauiske emigranter, der arbejder i udlandet, var der hyppigt klager over arbejdsgivere, som udnyttede deres manglende kendskab til den lokale lovgivning og deres manglende sprogkundskaber og ikke betalte dem for deres arbejde. Jeg mener, at EU bør træffe hårde og resolute foranstaltninger for at komme det sorte arbejde til livs. I øjeblikket stilles arbejdsgivere, der anvender sort arbejdskraft, kun i ringe grad til ansvar. De slipper ofte af sted med at betale ubetydelige bøder, som ikke afholder dem fra at ansætte ulovlig arbejdskraft.

Efter min mening ville sanktioner, der direkte påvirker arbejdsgiverens økonomiske interesser, være langt mere effektive, f.eks. en midlertidig eller permanent frakendelse af arbejdsgiverens næringsbrev, hvilket ville forhindre vedkommende i at få adgang til nationale midler og EU-midler. Det kunne begrænse sort arbejde eller endda udrydde det fuldstændig.

Katalin Lévai (PSE), skriftlig. – (HU) I en Eurobarometerundersøgelse fra slutningen af 2007 vedstod 5 % af den europæiske arbejdsstyrke (19,7 mio. mennesker ud af EU's 392,9 mio. indbyggere), at de arbejdede sort. I visse medlemsstater var værdien af det sorte arbejde oppe på eller oversteg 20 % af BNP. Sort arbejde har permanente, negative konsekvenser for det europæiske arbejdsmarked. Der er tale om en ond cirkel, som det er meget vanskeligt for den ansatte og arbejdsgiveren at komme ud af.

De sektorer, der er hårdest ramt, er landbruget, byggebranchen, boligrenovering og hotel- og turismeerhvervet, hvor usikre arbejdsvilkår og dårlige lønninger er hyppigt forekommende. Af den grund kan ajourføringen af arbejds- og beskæftigelsesstandarderne og indsatsen for at kontrollere det sorte marked ikke forblive en tom hypotese – medlemsstaterne er nødt til at påtage sig opgaven. Jeg foreslår, at Kommissionen udarbejder et udkast til en europæisk strategi for bekæmpelse af det sorte marked og påtager sig broderparten af arbejdet med det beskæftigelsesmæssige og sociale tilsyn. Medlemsstaterne bør indføre reformer af skatte- og sociallovgivningen med henblik på at sænke den høje skat på arbejde.

Der kunne indføres kuponordninger på EU-niveau, så husholdningerne kunne købe tjenesteydelser til lavere priser, mens det samtidig sikres, at der både betales bidrag til sociale sikringsordninger og skat. For at bekæmpe sort arbejde er det imidlertid en væsentlig forudsætning, at medlemsstaterne åbner deres arbejdsmarked for hinandens arbejdstagere, da delvise begrænsninger på disse områder fremmer regionale uligheder og afvigelser fra EU's principper og den europæiske strategi.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Jeg vil gerne takke hr. Panzeri for hans fremragende betænkning om en mere effektiv forebyggelse af sort arbejde i EU.

Ifølge betænkningen er omfanget af sort arbejde oppe på 20 % af BNP i visse medlemsstater. I navnlig disse lande, men også i de øvrige EU-lande, er sort arbejde et problem for landets økonomi, men samtidig er der også tale om en krænkelse af ansattes ret til et anstændigt arbejde.

EU er forpligtet til at nå dagsordenens mål for "anstændigt arbejde". Der er imidlertid risiko for, at det ikke sker i praksis, medmindre der indføres en effektiv kontrol og et klart regelsystem. De ringe arbejdsvilkår og de ikkeeksisterende ansættelsesbetingelser for vandrende arbejdstagere, som arbejder sort, har skabt en ny form for socialt slaveri i Europa.

I kampen for at udrydde sort arbejde kan vi både bruge pisk og gulerod. Der bør indføres strengere kontrol, så det bliver muligt at gribe hurtigere ind end i dag i tilfælde af mulige overtrædelser. Fagbevægelsen har en vigtig rolle, idet den fremmer, overvåger og styrker fairplay på arbejdsmarkedet. Nationale oplysningskampagner for udenlandske arbejdstagere er en måde at øge de ansattes kendskab til arbejdsmarkedsreglerne i det enkelte land på.

Sandheden er, at vi ikke vil slippe af med problemet med sort arbejde alene gennem lovgivning. Der skal garanteres fairplay på arbejdsmarkedet, en anstændig løn og et passende socialsikringsniveau i hvert eneste EU-land og i hele verden. Folk skal have mulighed for at tjene en anstændig løn og have adgang til basale socialsikringsordninger, uanset hvilket land de bor i.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Sort arbejde er et fænomen, der findes i alle EU-medlemsstaterne, og det er et foruroligende kendetegn ved det europæiske økonomiske marked, som er i strid med principperne om flexicurity.

Bekæmpelsen af sort arbejde svarer mere eller mindre til tvekampen mellem Microsoft og hackerne. Jo mere opfindsomme vores metoder til bekæmpelse af sort arbejde bliver, jo mere effektive bliver arbejdsgivernes fiduser. Det bedste eksempel på det er fremkomsten af "gråt arbejde", hvor arbejdsgivere indgår ansættelseskontrakter på grundlag af den garanterede mindsteløn og udbetaler resten af lønnen op til det reelle lønniveau sort.

I Rumænien bliver fænomenet stadig mere udbredt, og i øjeblikket tegner det grå arbejdsmarked sig for 20-50 % af den samlede beskæftigelse. Det foruroligende er, at hvor det i begyndelsen var små virksomheder, der benyttede denne metode, er det nu velkendte virksomheder, der på denne måde undgår skatter og socialsikringsbidrag, hvilket for den ansatte vil betyde en meget lille pension, som vil bringe vedkommende tæt på fattigdomsgrænsen.

Jeg har fremhævet dette aspekt, fordi den kommende strategi til bekæmpelse af sort arbejde, som er nævnt i betænkningen, er nødt til at tage højde for den konkrete situation i den enkelte medlemsstat. Vi har behov for en fælles europæisk tilgang og et effektivt samarbejde mellem statslige agenturer, arbejdstilsyn og arbejdsmarkedets parter.

27. Sociallovgivningen for vejtransport (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0357/2008) af Cercas for Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender om gennemførelse af sociallovgivningen for vejtransport (2008/2062(INI)).

Alejandro Cercas, ordfører. – (ES) Hr. formand, hr. kommissær! Tak for Deres tilstedeværelse! Som bekendt nåede Rådet og Parlamentet i marts 2002 ved forlig til enighed om direktiv 2002/15/EF, som fastsætter arbejdstidskrav for personer, der udfører mobile vejtransportaktiviteter, med henblik på at forbedre beskyttelsen af deres sikkerhed og sundhed, forbedre færdselssikkerheden og harmonisere konkurrencevilkårene for alle virksomheder. Direktivet omfatter alle typer arbejde, ikke kun kørsel, men også det fysiske arbejde, som chaufførerne nogle gange udfører, f.eks. på- og aflæsning eller rengøring af køretøjerne.

Ved forligsforhandlingerne blev det største problem løst, som var, hvorvidt selvstændige skulle omfattes eller ej, og parterne enedes om, med støtte fra Kommissionen, at selvstændige skulle inkluderes én gang for alle for at få løst problemerne med dobbeltlovgivning, dvs. de dobbelte standarder, der gjaldt henholdsvis selvstændige chauffører og ansatte chauffører.

Manglen på fælles regler medførte kæmpe problemer. De selvstændige chauffører havde nogle ekstremt lange arbejdsdage, hvilket skabte problemer i forhold til deres privatliv og færdselssikkerheden og også i forhold til, at chaufførerne optrådte som selvstændige og undergravede reglerne om fair konkurrence.

Det var således et vigtigt resultat, at vi én gang for alle og under hensyntagen til en fornuftig overgangsperiode fik gjort op med denne dobbeltlovgivning, og i 2002 nåede Kommissionen, Rådet og Parlamentet til enighed om, at dette var det mest rationelle og logiske skridt.

Vi har udarbejdet denne initiativbetænkning med støtte fra Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender og Transport- og Turismeudvalget, fordi, hr. kommissær, det nu viser sig, at dette princip, dette løfte fra Kommissionen, Rådet og Parlamentet, ikke er så fast. Det viser sig, at der er flere uklarheder. Det viser sig, at der er forvirring og forklaringer, som vi ikke er tilfredse med.

Kommissionen skulle have udarbejdet en gennemførelsesrapport for at sikre, at selvstændige chauffører reelt var omfattet af lovgivningen. Sandheden er, at rapporten blev forelagt sidste år, men den var med dens egne ord utilstrækkelig, og vi afventer nu den endelige rapport, hvilket betyder, at vi her et halvt år før gennemførelsesfristens udløb ikke har en rapport eller nogen initiativer fra Kommissionen.

Da fristen for inkludering af selvstændige nærmer sig – og vi hverken er klar over eller overbeviste om, at viljen fra dengang stadig er til stede, og der samtidig går rygter om, at en revidering af kriterierne er under overvejelse – har Parlamentet udarbejdet denne betænkning af to grunde: som en påmindelse og som et krav.

Den er en påmindelse om de løfter, som Rådet, Kommissionen og Parlamentet gav arbejdstagerne, virksomhederne og alle borgere om at ville afhjælpe dette problem, som er blevet et arnested for retssager, og den er et krav om, at løfterne holdes. Der er ikke opstået nye omstændigheder, som har ændret baggrunden for inkluderingen. Der er stadig det samme behov, og derfor bør vi af hensyn til arbejdstagernes sundhed, færdselssikkerheden og den fuldkomne konkurrence omfatte selvstændige chauffører af direktivet.

En sidste anmodning, hr. kommissær! Jeg mener, at det er meget vigtigt, at De ikke bryder Deres løfte ved udløbet af fristen. Økonomiske hensyn eller sektorer inden for erhvervet, som søger at opnå urimelige konkurrencefordele, bør aldrig prioriteres over offentlighedens behov, som jeg netop henviste til.

Derfor, og fordi det er vigtigt, hr. kommissær, vil jeg på vegne af mine kolleger opfordre Dem til ikke at skabe ubalance og sikre den snarlige gennemførelse af den lovede lovgivning.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Parlamentet drøfter i dag gennemførelsen og en eventuel videreudvikling af direktivet om tilrettelæggelse af arbejdstid for personer, der udfører mobile vejtransportaktiviteter. Direktivet regulerer arbejdstiden for personer, der udfører mobile vejtransporttjenester, f.eks. buschauffører og lastbilchauffører. Direktivet finder imidlertid ikke anvendelse på selvstændige chauffører.

Mange vil huske, at direktivet blev vedtaget i 2002 efter vanskelige forligsforhandlinger, som førte til godkendelsen af en indviklet bestemmelse. I henhold til denne bestemmelse finder direktivet fra den 23. marts 2009 anvendelse på selvstændige chauffører, hvis Kommissionen efter forelæggelse af en rapport

for Rådet og Parlamentet om konsekvenserne af den aktuelle undtagelse fra direktivet for selvstændige chauffører udarbejder et forslag til retsakt om selvstændige chauffører.

Selv om spørgsmålet om, hvorvidt selvstændige chauffører skal omfattes af direktivet eller ej, er et stort dilemma, må jeg sige, at det også er et falsk problem. Da Kommissionen udarbejdede et forslag til retsakt om arbejdsvilkår inden for vejtransport, var hovedformålet at sikre et højt socialt beskyttelsesniveau og fair konkurrence og forbedre færdselssikkerheden. Kommissionen vurderede derfor, at det var nødvendigt at indføre særlige regler for personer, der udfører mobile vejtransportaktiviteter, i form af en selvstændig retsakt som tillæg til det generelle arbejdstidsdirektiv.

Der er imidlertid sket store ændringer af de bestemmelser i lovgivningen om chauffører, som blev vedtaget i 2002, og der er tale om positive ændringer. Takket være Deres hjælp og især hr. Markovs hjælp blev der i 2005 indført nye køre-hviletidsbestemmelser og nye kontrolprocedurer.

Hvor det arbejdstidsdirektiv, der blev vedtaget i 2002, oprindeligt kun fandt anvendelse på ansatte chauffører, finder de bestemmelser, der blev vedtaget i 2005, anvendelse på alle chauffører, ansatte som selvstændige. Reglerne dækker 80 % af alle chaufførers arbejdstid. Der er således taget behørigt hensyn til Parlamentets begrundede bekymring for det problem, som blev drøftet under forligsforhandlingerne i forbindelse med arbejdstidsdirektivet fra 2002. Med hensyn til revisionen af arbejdstidsdirektivet fra 2002 er det ingen hemmelighed, at medlemsstaternes holdning til spørgsmålet er meget forskellig, og at meningerne også er delte i de enkelte medlemsstater og inden for transportsektoren.

I maj 2007 offentliggjorde Kommissionen sin rapport om konsekvenserne af undtagelsen fra direktivets anvendelsesområde for selvstændige chauffører. I rapporten nåede Kommissionen frem til to konklusioner. For det første mente den, at der både var fordele og ulemper ved såvel at omfatte selvstændige chauffører af bestemmelserne som at undtage dem fra dem. For det andet havde gennemførelsen af direktivet medført nogle problemer, fordi medlemsstaterne havde fundet det vanskeligt at håndhæve det. Problemet skyldtes primært, at visse chauffører fejlagtigt var blevet betragtet som selvstændige. Det drejer sig om måden, hvorpå transportsektoren klassificerer de chauffører, som, om end de officielt er selvstændige, reelt er afhængige af én virksomhed og ikke er i stand til selv at tilrettelægge deres arbejde, som de gerne ville. De befinder sig i en socialt udsat situation, og som jeg sagde før, er vi, om end direktivet allerede finder anvendelse for dem, nødt til at se betydelige forbedringer af dets gennemførelse. Kommissionen har nøje overvåget direktivets gennemførelse i national ret og om nødvendigt indledt overtrædelsesprocedurer. Så snart medlemsstaterne havde gennemført direktivet i dets helhed i national ret, foretog vi en grundig kontrol af kvaliteten af denne gennemførelse. I mange tilfælde førte det til, at der blev indledt overtrædelsesprocedurer.

I øjeblikket er Kommissionen i gang med at foretage en konsekvensvurdering for at sikre et solidt grundlag for udarbejdelsen af et forslag til retsakt senere på året. Det ville derfor være for tidligt for Kommissionen allerede nu at tage stilling til de aspekter af problemerne med selvstændige chauffører, der rejser spørgsmålet om, hvorvidt de skal omfattes af arbejdstidsdirektivets anvendelsesområde eller ej.

Jeg glæder mig over hr. Cercas' betænkning, især fremskridtene i forhold til spørgsmålet om gennemførelsen i national ret. Som jeg imidlertid sagde før, mener Kommissionen ikke, at den løsning, der foreslås i betænkningen, tager hensyn til problemet med den fulde og korrekte gennemførelse af direktivet i forhold til de arbejdstagere, det allerede finder anvendelse på. Det er det problem, som vi har arbejdet med indtil nu, og som vi håber at kunne løse med det næste ændringsforslag.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Vejtransport er en vigtig økonomisk aktivitet i EU. Overholdelsen af arbejdstidsreglerne og køre-hviletidsbestemmelserne er en forudsætning for at kunne garantere færdselssikkerheden og chaufførers og passagerers sundhed og sikkerhed.

Vi glæder os især over, at alle arbejdstagere i branchen, inklusive selvstændige chauffører, er blevet omfattet af arbejdstidsreglerne, hvilket vil sikre fair konkurrence i sektoren.

Det skal også gøres klart, at direktivet fastsætter mindstekrav og under ingen omstændigheder må føre til en forringelse af de gunstigere betingelser, der allerede findes i visse medlemsstater.

28. Social integration og bekæmpelse af fattigdom (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0364/2008) af Zimmer for Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender om fremme af social integration og bekæmpelse af fattigdom, herunder børnefattigdom, i EU (2008/2034(INI)).

Gabriele Zimmer, ordfører. – (DE) Hr. formand! Først vil jeg gerne sige, at jeg finder det beklageligt, at den initiativbetænkning, som jeg nu skal fremlægge på vegne af udvalget, ikke er åben for forhandling i plenarforsamlingen, og at der ikke er mulighed for at stille ændringsforslag. Jeg mener, at det er uacceptabelt, at medlemmerne af Parlamentet på den måde begrænser deres egne rettigheder og nedvurderer initiativbetænkninger.

I vores udvalg har vi afholdt livlige debatter om den betænkning, der fremlægges i dag. Der er fremsat over 200 ændringsforslag og 40 kompromisændringsforslag og der har været afholdt to høringer for eksperter og interessenter, alt sammen i tæt samarbejde med Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling. Det viser alt sammen, hvor stor interessen for dette emne er blandt medlemmerne.

Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender stemte med et overvældende flertal, på tværs af alle grupperne, for at videreudvikle EU's strategi for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse, og jeg håber, at hele plenarforsamlingen vil gøre det samme i morgen. Udvalget gør det helt klart, at i lyset af de 78 mio. mennesker, der lever i fattigdom, herunder 19 mio. børn, har EU og medlemsstaterne pligt til at fastsætte konkrete og målbare mål for at fremme social integration og bekæmpe fattigdom.

For nogle dage siden foreslog Kommissionen nogle principper for en aktiv integrationsstrategi, der skal godkendes af Rådet. Vi støtter som udvalg disse forslag, eftersom vi på forhånd var blevet informeret om dem. Vi går imidlertid skridtet videre og opfordrer i vores betænkning til, at der udvikles en holistisk tilgang til aktiv social integration.

Vi mener, at tilgangen skal hvile på fire grundpiller. For det første skal indkomster fattigdomssikres gennem minimumssatser for overførselsindkomster og mindstelønninger. For det andet skal der føres en aktiv beskæftigelsespolitik for at sikre bedre arbejdspladser og anstændige indkomster. For det tredje skal der sikres en bedre adgang til offentlige tjenesteydelser af almen interesse og tjenesteydelser af høj kvalitet. For det fjerde skal de, der er ramt af fattigdom og udstødelse, i højere grad inddrages i udviklingen og gennemførelsen af denne strategi. Desuden ønsker vi at integrere ligestilling i alle aspekter af strategien.

I udvalget mener vi, at det er utilfredsstillende, at ikke alle EU-lande har landdækkende overførselsordninger. De laveste overførselsindkomster ligger i mange lande under EU's fattigdomsgrænse. Vi kræver derfor, at indkomster fra minimumsydelser og betalt arbejde ikke fører til indkomstfattigdom. Vi opfordrer Rådet til at indføre fælles EU-mål for minimumssatser for overførselsindkomster – mindst 60 % af den nationale medianindkomst – og for mindstelønninger – mindst 60 % af den nationale gennemsnitsløn inden for den pågældende sektor. Medlemsstaterne bør opfylde disse mål inden for en fastsat frist under fuld hensyntagen til nærhedsprincippet og under anvendelse af den åbne koordinationsmetode.

Udvalget lagde i sine høringer over betænkningen særlig vægt på bekæmpelse af børnefattigdom. Vi mener, at der bør fokuseres på børns trivsel. Vi har baseret vores arbejde på FN's konvention om barnets rettigheder og fremsætter på baggrund heraf et politisk integreret krav om at bekæmpe børnefattigdom.

Vi påpeger, at adgang til tjenesteydelser af høj kvalitet efter vores opfattelse skaber en afgørende mulighed for social integration af voksne og i særdeleshed af børn, navnlig børn, der er truet af fattigdom. Vi kræver, at medlemsstaterne som et første skridt nedbringer børnefattigdommen med 50 % inden 2012. Desuden fastholder vi målet i Parlamentets beslutning fra januar i år om at udrydde fænomenet gadebørn inden 2015.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Tillad mig at sige et par ord om denne betænkning. Som bekendt fremsatte Kommissionen i forbindelse med den fornyede sociale dagsorden idéen om at gøre fattigdomsbekæmpelse til en integreret del af den sociale dagsorden, og i henstillingen om social integration tages denne idé op. Det glæder mig, at der i den betænkning, som ordføreren forelagde i sin tale, bakkes op om denne henstilling og desuden ses positivt på nogle af de vigtigste synspunkter i den. Jeg kan sige, at selv om Kommissionen betragter en helhedsindsats som værende ekstrem vigtig i forhold til at opnå social integration, lægger den endnu større vægt på problemet med børnefattigdom. I den forbindelse vil jeg gerne påpege, at dette er første gang i den nuværende Kommissions tjenesteperiode, at dette emne er blevet taget op på en så fremragende måde. Vi agter at fortsætte i denne retning fremover, fordi det er helt klart, at fattigdom, der går i arv fra forældre til barn, er et af de alvorligste sociologiske

problemer i forhold til fattigdom generelt. Efter vores opfattelse er det ekstremt vigtigt at bryde denne onde cirkel.

Det er tydeligt, at Kommissionen på dette område kan regne med Parlamentets opbakning. Jeg vil naturligvis være interesseret i at se, hvordan dokumenterne og betænkningen udvikler sig i fremtiden. Det står også helt klart, at Kommissionen vil gøre betydelig brug af Parlamentets beslutninger og udtalelser i sit fremtidige arbejde for at opnå social integration. Det er nemlig ikke et problem, der kan løses med én meddelelse alene, og det er heller ikke en kamp, som hurtigt kan vindes i løbet af nogle få uger eller måneder.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Slavi Binev (NI), skriftlig. – (BG) Jeg vil gerne give udtryk for min støtte til fru Zimmers betænkning om fremme af social integration og bekæmpelse af fattigdom. Bekæmpelse af børnefattigdom er en af EU's prioriteter, men der er mange hindringer, som står i vejen for en ordentlig socialisering.

Jeg vil gerne orientere Dem om en sag uden fortilfælde i Bulgarien, som viser, hvordan myndighederne begrænser tusinder af børns adgang til undervisning og mulighed for at opnå noget bedre i livet. Statsforvaltningen udsætter kristne børn i offentlige skoler for religiøs forskelsbehandling. I forbindelse med den muslimske fest Ramazan Bayram, som kun er en helligdag i muslimske lande, lukkede skolerne i regionerne Kardzhali, Razgrad, Targovishte og Shumen i to dage for at fejre denne muslimske fest – og det med den bulgarske uddannelsesministers medvidende. Trods det bulgarske uddannelsessystems verdslige karakter indførtes der i disse regioner en religiøs skolefridag! De bulgarske børn blev tvunget ud af klasseværelserne.

Bulgarien er et kristent land og har ingen landsdækkende dekretter om fejring af muslimske helligdage. Hvordan kan det så gå til, at offentlige bulgarske skoler stiltiende, uden nogen forklaring og på børnenes bekostning holdt lukket af respekt for en ikkebulgarsk helligdag? En vis person eller visse personer i Bulgarien er helt tydeligt interesseret i at tømme klasseværelserne i de offentlige skoler og fylde de tyrkiske moskéer.

Bairbre de Brún (GUE/NGL), skriftlig. – (GA) Sociale integrationspolitikker bør primært have fokus på menneskers ret til at leve et anstændigt liv og bør sikre alles inddragelse i samfundet. I den henseende skal de sociale integrationspolitikker sikre et indkomstniveau, der kan garantere, at mennesker ikke rammes af fattigdom eller bliver udstødt.

I betænkningen bakkedes der op om Kommissionens vigtige tiltag, som vil gøre bekæmpelsen af fattigdom og social udstødelse mere synlig. Det fastholdes, at strategien skal styrkes gennem udvikling af klare indikatorer og konkrete mål, og det understreges, at der i fattigdomsbekæmpelsen er behov for en mere helhedsorienteret tilgang, der inddrager en række EU-politikker.

Betænkningens opfordringer til at fastsætte en mindsteløn og en minimumsindkomst, prioritere udryddelse af børnefattigdom og sikre adgang til offentlige tjenesteydelser for grupper, der er i risiko for social udstødelse, er særlig vigtige. De bør følges op af tiltag, der fremmer social integration, f.eks. adgang til en bolig, almen og faglig uddannelse og livslang læring samt indkomststøtteordninger for enkeltpersoner og familier.

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. – (EN) Denne betænkning er blevet beskrevet som en holistisk tilgang til fattigdomsudryddelse. Mens den globale finansstorm fortsat raser over borgerne og økonomien, har det imidlertid aldrig stået mere klart, at vi lever i en indbyrdes forbundet og indbyrdes afhængig verden.

De politikker, der vedtages i EU, har også virkninger uden for EU. Derfor bør EU-politikkerne tage højde for problemerne uden for EU. Vi kan ikke adskille bekæmpelsen af fattigdom i Europa fra den internationale kamp mod udstødelse.

Børnearbejde fremmer fattigdom og dømmes generation efter generation til uvidenhed, dårligt helbred og tidlig død. Det rette sted for børn er i en skole. En uuddannet arbejdsstyrke er ikke i stand til at opbygge en udviklet økonomi. Børnearbejdere tager arbejdet fra deres forældre og fjerner dermed grundlaget for kampen for bedre vilkår. Børnearbejdere bidrager faktisk til det internationale kapløb mod bunden.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE), skriftlig. – (PL) I 2005 levede 78 mio. mennesker (16 %) i EU under fattigdomsgrænsen. I øjeblikket bor hver femte EU-borger i en middelmådig bolig. Hver dag søger ca. 1,8 mio. mennesker ly i herberger for hjemløse, 10 % bor i husstande, hvor ingen har arbejde,

langtidsledigheden er oppe på 4 %, 15 % af arbejdstagerne har ekstremt lave lønninger, og 8 % af arbejdstagerne lever i fattigdom, på trods af at de har et arbejde. Desuden er over 19 mio. børn ramt af fattigdom.

Blandt EU-medlemsstaterne er der lande, som stadig ikke har indført passende, nationale socialsikringsordninger.

I den forbindelse er Kommissionens foreslåede tilgang til aktiv social integration værd at bemærke. Den sociale integrationspolitik skal garantere alle menneskers grundlæggende ret til et anstændigt liv og til at være en del af samfundet, og den skal også garantere et integreret arbejdsmarked, bedre adgang til tjenesteydelser af høj kvalitet, ligestilling og ingen forskelsbehandling.

Niveauet for social bistand ligger under fattigdomsgrænsen, og medlemsstaterne bør tilpasse niveauet efter det primære mål, nemlig at få folk ud af fattigdom. Ordninger for social beskyttelse bør sikre folk effektiv hjælp og støtte dem i at finde et fast arbejde.

Der er behov for straks at gribe ind til fordel for børn, der er ramt af en række problemer, børn fra indvandrerfamilier, forsømte børn, udnyttede børn og voldsramte børn.

Louis Grech (PSE), skriftlig. – (EN) Efter den seneste eller snarere aktuelle finansielle og økonomiske uro og de globale konsekvenser heraf føler jeg, at der er behov for at genoverveje fattigdomsdefinitionen og fattigdomsgrænsen.

Det bekymrer mig, at en stor del af fattigdommen ikke er så indlysende, som den var for årtier siden, men jeg er bange for, at den er lige så reel. Den moderne livsstil er i høj grad med til at camouflere denne nye type fattigdom.

Mange husholdningers købekraft udhules af kraftige generelle prisstigninger og især prisstigninger på fødevarer, sundhed og energi. Familier med lave indkomster, pensionister, arbejdsløse og andre samfundsgrupper er i fare for at komme i en udsat situation og vil skulle kæmpe for at overleve, da disse omkostninger udgør den største post i deres månedlige budget.

Der ventes en hurtig forværring af den økonomiske situation i verden som følge af en mere udbredt recession. Det vil uundgåeligt skabe ustabilitet i alle sektorer i økonomien. Besparelser på sociale ordninger og tjenesteydelser vil forværre problemet for dem, som oplever en udhuling af deres købekraft.

Jeg mener, at EU og medlemsstaterne er nødt til at tage hånd om dette problem og mindske de voldsomme uligheder og de trængsler, som skjult fattigdom påfører mange EU-borgere.

Livia Járóka (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Udryddelse af børnefattigdom betragtes som en vigtig prioritet i EU. Romabørn er det dårligst stillede mindretal, og romaerne mangler hjælp på områder som bolig, beskæftigelse, uddannelse og sundhed.

Kombinationen af disse faktorer resulterer i en frygtelig situation, hvor romabørn ikke har nogen fremtid, og hvor romaer og romabørn er socialt udstødte, særligt i de tilfælde, hvor romabørn vokser op i ekstrem fattigdom. Et sådant miljø afskærer romabørn fra muligheden for at udøve deres gældende og legitime rettigheder. Romabørn, der vokser op i fattigdom, mangler de muligheder, som flertallet har fri adgang til. Social udstødelse og børnefattigdom skal tages i betragtning, når EU og medlemsstaterne udformer politikker, især på områder, der vedrører aktiv social integration.

Ifølge nylige tal er 50 % af romaerne analfabeter eller halvanalfabeter, 30 % af børnene i alderen tre til ti år lider af alvorlige sygdomme som tuberkulose, og den forventede levealder for romaer er ti år lavere end for den gennemsnitlige befolkning. Den grad af social udstødelse, som romaer oplever i barndommen, forværres, når de bliver voksne. I de fleste europæiske storbyer er 90 % af romaerne arbejdsløse og har kun et svagt håb om at finde beskæftigelse i en nær fremtid. Denne onde cirkel skal brydes af hensyn til den sociale samhørighed i EU.

Magda Kósáné Kovács (PSE), skriftlig. – (HU) Vores børns trivsel bygger på et sundt miljø, anstændige boligforhold, ordentlig kost og adgang til uddannelse. Betænkningens titel er for bred til, at der kan rettes passende fokus på børns situation. Der kan derfor ikke gives udtryk for, men kun antydes, i hvor høj grad børnefattigdom former det fremtidige og nuværende samfund.

Betænkningen behandler emnerne integration og fattigdom på en kompliceret måde, til tider holistisk, til tider med fokus på risikogrupper som etniske mindretal, migranter, ældre og handicappede og med vægt på kvinders og børns stilling. Jeg støtter naturligvis det synspunkt, at beskæftigelse er det vigtigste middel til at

komme ud af fattigdom. Det er imidlertid ikke i sig selv en garanti for social integration eller for udryddelse af fattigdom.

Det viser sig, at der også blandt arbejdstagere er mange, som er fattige. En af årsagerne til det er – med en uddybning af betænkningens budskab – uanstændige arbejdsvilkår og uretfærdige lønsystemer for visse ugunstigt stillede grupper. Det er en skam, at dette dokument, som stræber efter at afspejle mangfoldighed, ikke giver mulighed for at belyse visse risikogrupper problemer. I betragtning af ordførerens engagement og indholdet i betænkningen er jeg dog sikker på, at den vil bidrage til de europæiske institutioners udarbejdelse af lovgivning, som vil sikre opfyldelsen af målsætningen om at hjælpe de mennesker, det hele handler om, nemlig de fattige.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) Enhver bør sikres lige ret til fuld deltagelse i samfundslivet, herunder ret til et arbejde og til at være erhvervsaktiv, og til en normal levestandard og trivsel i det samfund, man lever i.

Beskæftigelse er uden tvivl den bedste måde at forhindre fattigdom og social udstødelse på. Det er imidlertid bemærkelsesværdigt, at 20 mio. erhvervsaktive lever i fattigdom i EU i dag, de fleste af dem kvinder.

Efter min mening er det ud over at håndtere problemerne med fattigdom og social udstødelse i udsatte befolkningsgrupper nødvendigt, at vi i EU retter større opmærksomhed mod fattigdom blandt arbejdstagere, særligt blandt kvinder.

Der skal foretages en undersøgelse af EU-politikkerne for at stimulere arbejdsmarkedet. Hvis vi skal kunne tilbyde folk bedre social beskyttelse, er der nemlig behov for et sprængbræt til reel, lønnet og juridisk sikret beskæftigelse.

Jeg mener også, at den løn, der som minimum skal udbetales til arbejdstagere i medlemsstaterne (mindstelønnen), bør være rimelig og anstændig og således forhindre folk i at falde i fattigdomsfælden.

Jeg bifalder EU-målet i betænkningen om at garantere en løn på minimum 60 % af den relevante (nationale, branchemæssige osv.) gennemsnitsløn og glæder mig over, at medlemsstaterne er nået til enighed om en tidsplan for opfyldelsen af dette mål.

Kun en balance mellem fleksibilitet og beskyttelse kan forbedre beskæftigelsen og den sociale integration.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Her ni år efter lanceringen af konceptet "anstændigt arbejde" tjener halvdelen af verdens arbejdsstyrke under 2 amerikanske dollars om dagen, og i 2007 var beskæftigelsesfrekvensen for kvinder 49 %, sammenlignet med 74,3 % for mænd.

I Rumænien har kun 15 % af alle arbejdstagere et anstændigt arbejde, og antallet af kvinder, der risikerer at komme ud i fattigdom, er ca. 10 % højere end for mænd. Lønuligheden er tydelig, da mænd tjener mere end kvinder inden for de fleste erhvervsområder, og på landsplan svarer forskellen pr. måned til ca. en tredjedel af mindstelønnen.

Den undersøgelse, som Den Internationale Arbejdsorganisation offentliggjorde i anledning af Kvindernes Internationale Kampdag, viser klart, at Europa ikke længere kan ignorere, at kvinders potentiale og adgang til arbejdsmarkedet og til anstændig beskæftigelse er afgørende for at opnå ligestilling. Alle borgeres adgang til et anstændigt arbejde skal prioriteres i beskæftigelsespolitikken, fordi det er den grundlæggende vej til social integration og samtidig den eneste holdbare løsning i bekæmpelsen af fattigdom.

Katrin Saks (PSE), skriftlig. – (ET) Social integration og børnefattigdom er noget, som vi bør tage alvorligt, og i den forbindelse er udvalgets initiativ kærkomment. Vi bør ikke desto mindre spørge os selv, om vores planer er tilstrækkelig ambitiøse. Medlemsstaterne bør tage flere vigtige skridt på området.

Det, som vi har størst behov for i forhold til at komme social udstødelse til livs, er at sikre folk en indkomst, der er stor nok til, at de kan leve af den. Vi må erkende, at i de fleste af de EU-lande, som har indført en mindsteløn, sikrer denne løn ikke en normal indkomst.

En forringelse af de sociale ydelser har stor betydning for social udstødelse. I lyset af den aktuelle økonomiske krise tales der i Estland, hvor der har været en livlig debat om, hvordan budgettet kan bringes i balance, åbent om løsninger, der kan bringe børnetilskuddet i fare. Et generelt børnetilskud er noget, som alle børn fortjener, og ud over at være en praktisk hjælp har det stor symbolsk værdi. Som forhenværende befolkningsminister og nuværende formand for den estiske forening for børns beskyttelse er jeg velbevandret i disse anliggender, og jeg vil gøre alt for at sikre, at denne støtte, om end den er bekostelig og ineffektiv, ikke afskaffes.

Ud over indkomststøtte er der vigtige målrettede ydelser til udsatte grupper som ældre, enlige forældre, husholdninger med mange børn og handicappede. Ydelser af denne art bør dække ekstraudgifter til personlig hjælp og medicinsk og social behandling. De ydelser for ældre, der findes i Det Forenede Kongerige, bl.a. varme- og eltilskud, er fremragende eksempler, som andre medlemsstater, herunder Estland, kunne bruge som model.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), *skriftlig*. – (RO) Vejtransporterhvervet tegner sig for 1,6 % af BNP og beskæftiger 4,5 mio. EU-borgere.

Økonomien og samfundet generelt er i høj grad afhængig af effektiv vejtransport, eftersom 44 % af alle varer transporteres med lastbil, og 85 % af befolkningen kører i bil eller bus.

Jeg mener, at medlemsstaterne for at opfylde de juridiske krav til de sociale vilkår bør investere i vejinfrastruktur og træffe de fornødne foranstaltninger for at sikre et passende investeringsniveau for udvikling af vejinfrastrukturen. I den forbindelse bør anlæg af sikre parkeringspladser prioriteres.

For at fjerne alle kunstige barrierer for varers frie bevægelighed har jeg via et ændringsforslag anmodet om, at Kommissionen forelægger en rapport for Parlamentet om trafikkontrolprocedurerne i de enkelte medlemsstater. I betragtning af at flere typer kontroller begrænser den frie bevægelighed for varer og personer, har jeg anmodet Kommissionen om at gennemgå den gældende lovgivning og foreslå ændringer for at sikre ensartede trafikkontrolprocedurer.

29. Dagsorden for næste møde: se protokollen

30. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 00.25)